

TINE DURIEU

DOOR
E. BELINFANTE

W. MESKES.

N.V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM

TINE DURIEU

DOOR

E. BELINFANTE

(SCHRIJFSTER VAN „CASA BIANCA”)

ILLUSTRATIES EN BANDTEEKENING

VAN

W. HESKES

N. V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM

Aan Hetty.

EERSTE HOOFDSTUK

„Tine !” galmde Hermans stem door het huis.
„Waar zit ze toch ?”

„Hier !” riep Tine van boven terug naar haar oudsten broer, die ongeduldig met een telegram in de hand door de gang van het groote doktershuis liep.

„Kom dan toch !” maande hij haar tot spoed aan. „Een telegram van Wim !”

Tine liet zich bijna de trap afvallen en bonsde in haar vaart tamelijk onzacht tegen Herman aan.

„Erg ladylike !” bromde deze, terwijl hij zijn achttienjarige zus met een duwtje op haar voeten zette.

„Geef het telegram toch hier, nare jongen !” riep Tine ongeduldig, terwijl ze hem met een beweging van de vroegere verwende Tine het telegram uit de handen griste.

„O, wat zalig !” riep ze juichend uit, toen ze het telegram gelezen had.

„Wat is 't, een zoon of een dochter ?” informeerde Herman belangstellend.

„Een zoon !” jubelde Tine.

„Gelukkig ! niet zoo'n minderwaardig wezen meer op de wereld,” plaagde Herman.

„Monster-kanon ! Drakepit ! Ellendelaar !!!” schold Tine, terwijl ze hem een regen van klappen toediende.

„Wat is dat daar voor een kabaal ?” klonk nu de stem van dokter Durieu, Tines vader, terwijl hij de deur van zijn studeerkamer uitkwam.

„Er is een kindje geboren, een kindeke van Wim en Dé !” zong Herman, terwijl hij zijn krullebol in veiligheid trachtte te brengen voor de handen van zijn zuster, die, als een der vele straffen die ze hem zoo nu en dan toediende, het in de war brengen van zijn aardigen, blonden krullekop bedacht had.

„Ach,” zei dokter Durieu direct vol belangstelling. „Is de baby er ? Wat zullen Dé en Wim blij zijn.”

„Een zoon, vader,” zei Tine dol-gelukkig.
„Leest U het telegram eens.”

„Vanmorgen om elf uur werd Carlo geboren,
je gelukkige Dé en Wim,”

las dokter Durieu met een warmen klank in zijn stem.

„Wat ben ik blij voor ze,” zei hij hartelijk.

„En wat zal Dé een allerliefst moedertje zijn.”

„En Wim een ideaal-vader,” zei Tine.

„Da's een piek op U, vader,” lachte Herman.

„Ik geloof 't ook,” zei dokter Durieu, terwijl hij zijn groote dochter in de wang kneep.

„Hè, Paps, wat leelijk van je,” zei Tine, terwijl ze een pruilmondje trok.

„Je weet heusch wel, dat ik je gewoon *de* vader vind.”

„Nu, 't is te hopen, dat Wim z'n zoon niet zoo verwent als ik 't mijn dochter heb gedaan,” lachte dokter.

„Hoe komen ze aan dien naam?” vroeg Herman.

„O, de tweede naam van Mevrouw Cortelingen is Carla,” zei Tine. „Dé vond dit zoo'n bizonderen naam en zei altijd, als ik een dochter krijg zal ze Carla heeten, wordt 't een zoon, dan heet hij Carlo. Nu, ze heeft haar woord gehouden.”

„Als Mevrouw Cortelingen Annekee of Mietebet geheeten had, zou Dé haar kindje toch wel naar haar genoemd hebben,” zei dokter Durieu. „'t Is zoo te begrijpen, dat ze haar kind naar niemand liever noemde dan naar haar lieve pleegmoeder.”

„Zeg, Paps,” zei Tine peinzend, „wanneer zal ik er heen gaan. Ik ben zóó verlangend den kleinen schat te zien.”

„Och, alle pasgeboren kinderen zijn precies even leelijk,” plaagde Herman. „Gezichtjes

als een kreeft en vingers als garnalen. Ik zou me dus maar niet haasten."

„Hadt je 'm maar !!” plaagde Tine terug.

„Jij wordt een brommerige, nare vrijgezel ! Je laat alle meisjes je neus voorbij gaan."

„Reken maar !” lachte haar broer.

„O, Paps, daar zit wat achter,” dolde Tine.

„Toe Her, vertel eens, ken ik haar, is ze knap ?”

„Hoor nou zoo'n vraagal,” ontweek Herman de vragen van zijn nieuwsgierige zus. „Als je zoet bent, vertel ik je er wel eens wat van."

„Paps, weet jij het ?” vroeg Tine, terwijl ze haar Vader naar diens studeerkamer volgde.

„Misschien,” lachte deze geheimzinnig.

„Jakkas, wat een draken zijn jullie !” riep Tine woedend.

„Wacht je tijd maar af, juffertje-ongeduld,” kalmeerde Herman.

„Ik wil 't niet eens meer weten,” zei Tine vol beleedigde majesteit.

„Dat zeggen kleine meisjes altijd, als ze iets graag willen weten,” zei de onverbeterlijke Herman.

„Paps, wanneer zal ik naar Dé gaan ?” vroeg Tine, Hermans antwoord negeerend.

„Ik zou nog een paar daagjes wachten, lieveling,” zei dokter Durieu. „Ik denk zoo, dat Mevrouw Cortelingen of Wim je wel een briefje zal sturen en dan hoor je meteen wanneer Dé je hebben kan."

„O, ik hoop zoo, dat ze niet al te lang wachten met schrijven,” zei Tine met een zucht.

„Dat zullen ze zeker niet,” bemoedigde dokter Durieu haar. „Maar zeg, meiske,” ging hij voort, „kun jij vanmiddag een krachtig soepje naar Vrouw Steyn brengen? Daar is gisteren ook een baby geboren en ik dacht er daarnet aan met hoeveel minder vreugde dat kindje ontvangen wordt, dan de baby van Dé en Wim.”

„Stakkerds,” zei Tine, direct vol medelijden.

„’t Is ook geen wonder, ze hebben ’t zoo armoedig en ’t is hun zesde!”

„Wil je in het dorp wat kleertjes voor het kindje koopen, Tineke, ik geloof, dat moeder Steyn zoo wat door d’r luiermanndsgoed heen is. Vraag maar eens aan Juffrouw Bergsma, wat er noodig is, die is er gisterenavond heen geweest om poolshoogte te nemen.”

„’t Zal alles in orde komen, Vadertje,” zei Tine. „Ik ga er direct met Juffrouw Bergsma over spreken.”

Juffrouw Bergsma was de huishoudster die na den dood van Tines moeder bij de familie Durieu in huis was gekomen en haar trouwe zorgen had verdeeld tusschen den dokter en zijn vier kinderen.

Voor Tine had ze het minst behoeven te zorgen, want die was eenige jaren in het meisjespension van Mevrouw Cortelingen geweest,

waar ze met Déborah Terheust, haar trouwe vriendin, tot de meest geliefde pleegkinderen behoorde.

Dé Terheust, was getrouwd met Wim van den Berghe, een hoogst talentvol en reeds zeer bekend, jong schilder, dien ze, toen ze bij Mevrouw Cortelingen in huis was, had leeren kennen.

Dé en Tine waren de trouwe vriendinnen gebleven, die ze waren vanaf het moment, dat ze bij Mevrouw Cortelingen in huis kwamen.

En Tine was het welkome logeetje, dat minstens drie keer per jaar eenige weken bij het jonge paar doorbracht.

Ze voelde zich volkomen thuis in hun artistieke milieu en het was haar grootste plezier, stilletjes met Dé in het hooge, koele atelier te zitten en toe te kijken als Wim werkte.

Het was zoo'n genot, het mooie werk te zien groeien onder zijn handen, er iederen dag weer nieuwe schoonheid in te ontdekken.

„Ik dacht nooit,” zei Wim eens tot z'n vrouwtje, toen Tine ook weer zoo stil-aandachtig naar zijn werken had zitten kijken, „dat die robbedoes zóó intens en ernstig van iets kon genieten.” Waarop Dé direct repliceerde :

„O, maar je weet ook nog niet, Wim, hoe'n rijk innerlijk het schijnbaar zoo luchthartige vlindertje heeft.”

Waarop Wim het lieve, donkere vrouwke

eens innig naar zich toetrok en hartelijk zei :

„Hoe kon ze ook anders een vriendin van mijn Deetje zijn.”

En dat was waar, want nooit had Dé zooveel van Tine kunnen houden, als ze alleen het opgewekte, zonnige meisje was geweest, dat door haar luimige invallen en opgewekt humeur ieder voor zich innam.

Doch Dé had, in de jaren van hun samenzijn bij Mevrouw Cortelingen, Tine goed leeren kennen en had door haar eigen ernstig en warmvoelend karakter een zeer goeden invloed op het thuis zoo verwende prinsesje gehad.

Was Tine eerst wat zelfzuchtig en nam ze het leven op, als één langen, blijden dag, door het samenzijn met Mevrouw Cortelingen en haar pleegkinderen leerde ze, hoeveel beter 't is, zich voor elkaar op te offeren, dan altijd aan je zelf te denken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mevrouw Cortelingen, die vanaf de geboorte van Carlo de logée van Wim en Dé was, had beter gevonden, Tine niet direct te laten komen, en zoo moest Tine, veertien dagen geduld hebben vóór ze de baby kon zien.

Op een heerlijken, zonnigen Mei-morgen stapte Tine welgemoed en vol verlangen naar het station om voor eenige weekjes naar de geliefde vrienden te gaan.

Ze nam plaats in een eerste-klas-coupé en maakte het zich gemakkelijk.

Uit haar city-bag nam ze een boek en was juist van plan te gaan lezen, toen het portier van de coupé geopend werd en een oude dame wilde instappen. Hulpvaardig als ze was, stak ze direct de hand uit om de dame met instappen te helpen.

Dit bleek ook wel noodig te zijn, want de dame had een gebrek aan den voet en bewoog zich zeer moeilijk.

Uitgeput van vermoeienis liet zij zich in de kussens neervallen en bleef eenige oogenblikken met gesloten oogen en bleek gelaat zitten.

Tine keek haar bezorgd aan. 't Was zoo'n héél lief, oud gezicht en Tine voelde zich er direct toe aangetrokken. Uit haar taschje haalde ze een flacon eau de cologne en terwijl ze een flinke scheut op een schoone zakdoek deed, wreef ze daarmee zacht langs de slapen van de oude dame en liet haar eens flink op-snuiven.

Met een zucht van verademing sloeg de dame haar oogen op en terwijl ze Tines lieve figuurtje geheel in zich opnam zei ze vriendelijk :

„Wat is U lief.”

„Voelt U zich nu wat beter ?” vroeg Tine, terwijl ze zich naast de dame neerzette.

„Ja, dank zij Uw goede zorgen héél wat beter,” zei de dame, terwijl ze Tine hartelijk de hand drukte.

„Weet U,” ging ze voort, „ik ben het reizen heelemaal niet gewoon en ik beweeg me zeer moeilijk ; als ik nu een enkelen keer uitga, pakt 't me erg aan.”

„Dan is 't misschien heel noodig, dat U er eens wat meer uitgaat,” zei Tine op opgewekten toon.

„Misschien als ik zoo'n lief dochttertje had als u is, zou ik dat wel doen, maar ik heb één zoon en die is steeds reizende en trekkende. Mijn man is zeven jaar geleden gestorven en mijn familie komt veel bij mij, waarom zou ik er dus uitgaan ?

Maar laten we ons eerst eens aan elkaar voorstellen, ik heb op zoo'n prettige manier met mijn reisgenootje kennis gemaakt en kan niet, op het misschien eerstvolgende station weer als een vreemde afscheid van haar nemen.

Ik ben Mevrouw Lilian van Beek."

„De bekende schrijfster?" riep Tine opgewonden.

„Dank U wel voor die vleierende benaming," lachte de oude dame. „Ja, ik ben schrijfster, dat heeft u bij 't rechte eind."

„O, wat eenig, kennis met U te maken," juichte de ontstuijme Tine. „Ik ken al Uw boeken en vind ze gewoon reuze!"

„Dat vind ik een heel prettige kritiek," lachte de oude dame weer. „Ik weet wel, dat „reuze" bij jullie meisjes een erg pluimpje beteekent. Maar zeg me nu eerst eens uw naam."

„O, wat schandelijk onbeleefd," zei Tine verschrikt. „Her zou zeggen, wat is dat weer in-ladylike van zus."

„O, groote broers zijn altijd plaaggeesten," zei Mevrouw van Beek begrijpend.

„Ik vind je zéér ladylike, hoor kind."

„U is de eerste die het zegt," zei Tine met een grappigen zucht, waarop Mevrouw van Beek in een hartelijk lachten uitbarstte.

„Ik heet Tine Durieu," zei het meisje, terwijl ze opstond en een bevallige buiging voor Mevrouw van Beek maakte.

„Is u dan het dochttertje van dokter Durieu ?” vroeg deze met groote belangstelling.

„Ja Mevrouw, dokter Durieu is mijn lieve, eenige Paps,” zei Tine onbevangen.

„Zeg wel eenig, kind. Ik heb toen ik bij m’n zuster logeerde, zóóveel goeds van je lieven vader gehoord, hoe’n zegen hij voor de arme bevolking is, dat ik hem van harte een eenig mensch noem.”

„Woont Uw zuster in B.... ?” vroeg Tine verwonderd.

„Nee, in het naaste plaatsje, in S...., maar daar practizeert je vader ook. Mijn zuster is de vrouw van Notaris Elzinga, ken je haar misschien ?”

„O, ja, zeker mevrouw. O,” riep Tine opeens op haar gewone onstuimige manier. „Daar gaat me een heele gasfabriek op !

Dan is U de moeder van den grooten violist Ernst van Beek. Wat dom, dat ik daar niet eerder aan dacht.”

Er kwam een teedere uitdrukking in de lieve oogen van de oude vrouw, toen ze eenvoudig zei :

„Ja, kind, dat is mijn zoon.”

Tine zat even stil voor zich uit te kijken, alsof ze over iets nadacht en toen opeens met een juichkreet riep ze :

„Nee, maar, wat eenig ! Dan woont u in N...., ik herinner me nu, dat Dé en Wim me

vertelden, hoe ze Uw zoon kenden en dat hij, als hij te N. is, vaak bij ze komt. Ik vond 't juist zoo sneu, dat ik hem nooit trof, als ik bij ze was. Ik had zoo dolgraag kennis met hem gemaakt. Ik heb hem van den winter hooren spelen. O, hij speelt gewoon verrukkelijk," zei ze opgewonden.

„Ja, hij speelt mooi, mijn jongen," zei Mevrouw van Beek en er klonk moederlijke trots in haar stem.

„Wat reuze, zoo'n beroemden zoon te hebben", zei Tine.

„Niet zóó „reuze" als je wel denkt," lachte Mevrouw. „Neen, kijk nu niet zoo verwonderd," ging ze voort.

„'t Is natuurlijk een groot voorrecht, dat mijn jongen het tot zulk een hoogte heeft gebracht en ik ben er dankbaar voor. Maar als hij zoo'n langen tijd op tournee in het buitenland is en ik dan alleen met m'n oude meid in mijn huisje te N. zit, denk ik weleens, was Ernst maar dokter, of notaris geworden, ik zou hem dan veel meer bij me hebben. Vindt je 't erg leelijk van me, dat ik zoo denk?"

„Neen Mevrouw," zei Tine. „Ik kan me heel best voorstellen, dat die gedachte af en toe bij U opkomt, maar als Uw zoon op een concert speelt en U ziet en hoort al de bewondering die hij door z'n heerlijk spel opwekt, dan

moet u zich toch wel héél gelukkig voelen.”

„Ja, liefke, dát ben ik dan ook en ik denk ook alleen maar zoo, als ik in een neerslachtige stemming ben. Ik ben zoo veel alleen, weet je.”

„O, maar lieve Mevrouw, die heerlijke boeken, die u schrijft, ik geloof, dat ik nooit alleen zou zijn, als ik zóó kon schrijven.”

„Hoe goed voel je de dingen, kind,” zei Mevrouw van Beek, terwijl ze Tines hand in de hare nam. „Ik voel me inderdaad nooit alleen als ik schrijf, maar weet je, kind, ik schrijf niet altijd en er zijn vele stille avonden, waarop ik snak naar wat jeugd om me heen en dan komen de moedelooze dagen waarvan ik je zooeven sprak.”

Tine drukte teeder de smalle, blanke hand. Ja, ze kon het zich nu heel goed voorstellen.

„Woonde u maar dicht bij ons,” zei ze hartelijk. „Wat zou ik 't zalig vinden, vaak bij u te komen.”

„En jij weet niet half, Tinelif (dat mag ik wel zeggen, hè?) hoe ik 't wel zou vinden om jou bij mij te hebben. Maar, vertel me eens, je bent zeker op weg naar Dé en Wim, om de baby te zien.”

„Ja Mevrouw,” zei Tine in één verrukking, nu ze weer aan het kindje dacht, dat ze straks te zien zou krijgen. „Ik ga voor een weekje bij ze logeeren, ik vind 't zóó heerlijk om die kleine dot te zien en Wim schreef me, dat ik

Dé mag helpen om het kleine schatje te verzorgen. Ik ben alleen maar zoo heel bang, dat ik reuze-onhandig zal zijn."

„Ik denk, dat het best zal schikken," zei Mevrouw van Beek bemoedigend. „Het went zoo verbazend gauw, vooral als je veel van die lieve, kleine peuters houdt."

„O, Mevrouw, ik ben er dol op!" zei Tine vol vuur. „Toen ik zes jaar was, vertelde Paps me laatst, had ik op mijn verlanglijstje „een echt kind, dat kan huilen en eten" gezet. Ik had 't land aan die stomme poppen, die niets doen, dan je glazig aankijken."

„Dus de moederliefde zat er bij jou al vroeg in," zei Mevrouw. „Nu, dat is maar goed, kind, want het is een van de mooiste dingen in het leven."

Onder gezellig praten werd de reis voortgezet en vóór ze 't wisten, waren ze te N.... aangekomen.

Toen ze het station binnenreden, nam Mevrouw Tines kopje in haar handen en gaf haar een hartelijken kus.

„Je moet me beloven, kind, dat je veel bij me komt," zei ze hartelijk.

„Dolgraag, Mevrouw," zei Tine terwijl ze haar een even hartelijken kus terug gaf. „Ik vind 't gewoon zalig, met u te praten."

„En jij geeft mij ontzaglijk veel, door je heerlijke opgewektheid," zei Mevrouw.

Tine nam de lichte bagage van de oude dame op en hielp haar vlug en handig uit de coupé.

„Hallo !” klonk een blij klankvolle stem en met groote passen kwam Wim van den Berghe aangehold.

„Daar hebben we ons meiske eindelijk !” en warm drukte hij Tine de hand.

Toen pas zag hij, dat Mevrouw van Beek bij haar was.

„Wel, dat is toevallig,” zei Wim, terwijl hij Mevrouw vol respect begroette. „Hebben de dames samen gereisd ?”

„Ja, mijnheer van den Berghe, een gelukkig toeval heeft me jullie lieve vriendinnetje tot reisgenoot gegeven en ik kan je zeggen, dat ze in het uurtje, dat we samen reisden, m'n geheele hart gestolen heeft.”

„O, dat verwondert me niets,” lachte Wim. „Dat doet ze bij iedereen.”

„Behalve dan toch bij jou,” plaagde Tine terug. „Jouw hart werd weggekaapt door Dé vanaf het eerste oogenblik, dat je ze zag !”

„O, maar niet heelemaal ! Jij bewoont er nog een flink gedeelte van.”

„Ik zit op de vliering,” dolde Tine, „En Dé heeft het heele huis in beslag genomen.”

„Dan zal ze 't nu toch moeten deelen met de baby,” lachte Mevrouw, terwijl ze steunende op Tines arm naar haar rijtuig ging.

„Rijden jullie mee, of loop je liever ?” vroeg

ze. „Als je mee rijdt, zet ik je even aan je huis af.”

„Niets daarvan, mevrouwtje,” zei Wim.

„We brengen U eerst thuis en dan kan Hendrik ons even wegrijden.”

„Heerlijk,” zei Mevrouw blij. „Des te langer geniet ik nog van het bijzijn van mijn nieuwe vriendinnetje.”

DERDE HOOFDSTUK.

In de groote serre van „Casa Bianca,” de villa van Wim en Dé, stond Dé uit te kijken, of Tine nog niet kwam.

„Ze had er toch al kunnen zijn,” peinsde Dé. „Ik heb den trein hooren binnen komen, ik begrijp niet waar ze blijven.”

En met haar hand voor de oogen, tuurde ze door de boomen of ze Tines lieve figuurtje nog niet zag verschijnen.

Daar hoorde ze een rijtuig aanrollen en even later Tines stem, die opgewonden riep :

„O, kijk Dé daar eens beeldig staan tusschen al dat groen.”

Uitgelaten van plezier holde Tine het huis in en regelrecht in de armen van Dé, die haar hartelijk verwelkomde.

„En waar is nu de kleine schat ?” riep Tine vol ongeduld. „Ik moet ’t eerst van alles Carlo zien.”

„Je kunt hem wel even zien, Tineke,” zei Dé met een allerliefst bezorgd airtje. „Maar hij slaapt nog. Straks, als hij gevoed wordt mag je hem heel even op schoot hebben.”

„Even !” zei Tine verontwaardigd, „Hij moet minstens een uur bij me op schoot liggen.”

„Poeh !” lachte Wim. „Moet je net bij Dé komen ! Ik, de bloedeigen vader, mag hem te hooi en te gras hebben.”

„Moderne begrippen,” mopperde Tine.

„Zeker zoo’n draak van een verpleegster gehad ! Moet je ’t kind van vrouw Steyn zien, daar heb ik uren lekker mee rondgesold, omdat ’t maar huilde en niet slapen wou.

M’n Zeergeleerde Heer Pipa zei, dat ’t kwam, omdat vrouw Steyn d’r kinderen niet aan regel wende. Dat kan zijn, maar d’r kinderen groeien toch maar op als beren.”

„Nu, ik ben ’t dan eens met je lieven vader,” zei Dé gewichtig. „Regel moet er zijn, Carlo is er van ’t begin af aan gewend en hij is een zoete, kleine engel.”

„Gommenikkie, wat ben jij een vrrreeselijke matrone geworden,” plaagde Tine, „Ik word bang voor je.”

„Neen, Tineke, ik ben geen matrone, maar ik probeer een verstandig moedertje voor ons kleine kereltje te worden. Ik vind ’t zelf soms vreeselijk, hem te laten huilen, maar ’t is beter voor het schatje hem rustig in zijn wiegje te laten en hem, zoolang hij nog zoo klein is, alleen maar op te nemen om te voeden en te verzorgen.”

„Paps zou je een ideaal vinden,” lachte Tine.

„Die goeiert preekt als Brugman tegen alle

boeren-moedertjes, maar zonder eenig resultaat. Die brave zielen hos-klossen hun spruiten door elkaar om ze zoet te houden, geven ze, als ze niet slapen willen een fijne dot met suiker eraan en laten ze, als ze een paar maanden zijn, aan een stuk spek zabbelen. En.... heusch Dé, ze groeien als kool!”

„Best mogelijk, dat jij een paar van die boerenkindertjes zag, die tegen de verdrukking in groeien, maar je moet maar eens hooren, hoeveel van die stumpertjes die niet aan orde en regelmaat gewend zijn, in de Ziekenhuizen liggen en waaraan in de meeste gevallen niets meer te doen is.”

„O, jewel!” zei de luchthartige Tine, die haar lachen niet kon houden, bij Dé's ernst.

„Ik beloof U, zuster Déborah, dat ik voortaan in mijn dorp ga ijveren om de boerenspruiten op te fokken tot model-baby's. Wat zal me dat een model-boerderij worden!”

„Ze is onverbeterlijk,” lachte Wim. „Vrouwke doe maar geen moeite, ze lacht je finaal uit, die rekel.”

„Wacht maar,” zei Dé, „Als ze Carlo ziet, dan zal ze wel toe moeten geven, dat....”

„Dat,” viel Tine haar in de rede, „Dé's babyfokkerij de beste is.”

„Ondeugd,” riep Dé, terwijl ze haar om de tafel naliep om haar een klap toe te dienen.

„Denk om je prestige, moeder de vrouw,”

plaagde Tine, die vlug als een hinde, Dé ontliep.

„Ik hoor Carlo huilen,” riep Wim, terwijl hij met groote stappen naar de aangrenzende kamer liep, waar Carlo's wiegje stond.

„O, laat maar rustig huilen,” zei Tine kwasi-ernstig. „'t Is zijn tijd nog niet en huilen is uitstekend voor de longetjes. Bladzijde 243, uit Dokter Déborah's handleiding voor jonge moeders.”

„Nest !” riep Dé, hartelijk lachend om Tines onzin.

En nu snelde het drietal naar de andere kamer waar Carlo, die zeker bewijzen wilde, dat zijn longetjes krachtig genoeg waren, luidkeels lag te schreeuwen.

„O, o, wat een oproerkraai !” lachte Tine, „'t Is toch een brave zoon, die naar zijn vader aardt.”

Maar toen ging ze op haar teenen naar het wiegje, schoof zachtken de wit-tullen gordijnen weg en zag een heerlijk, mollig kereltje, dat met een allerliefst pruilgezichtje lag te huilen en met twee stevige, roode knuistjes driftig in de ijle ruimte van zijn wiegje sloeg.

„O, wat een dot !” zei Tine verrukt. „Wat een heerlijke, pittige, echte jongen !”

Dé en Wim hoorden stralend van trots die uitroepen van bewondering aan.

„Als je nu in dit lage stoeltje gaat zitten, leg ik den bengel een oogenblikje op je schoot,”

zei Dé en ze nam handig den kleinen jongen uit het wiegje en gaf hem aan „tante Tine”, die stil als een muis bleef zitten en met liefdevolle blikken naar het kereltje keek, dat tevreden, met groote, verwonderde oogen lag rond te kijken.

Na een paar minuten nam zijn moedertje hem over en werd hij gevoed.

Toen legde Dé het ventje weer rustig in zijn wiegje en sliep hij onmiddellijk weer in.

„Ik moet het toegeven,” zei Tine ernstig.

„Dé heeft wil van haar opvoeding, 't is een model-kind.”

Nu gingen ze weer naar de andere kamer en vertelde Tine, Dé, hoe ze op de reis kennis had gemaakt met Mevrouw van Beek.

„Wat toevallig,” zei Dé. „Vindt je haar geen bijzonder lieve vrouw?”

„O, een schat!” zei Tine. „En zoo heel gewoontjes is ze, je hebt eigenlijk geen idee, dat ze zoo'n groote schrijfster is.”

„Mevrouw van Beek is natuurlijk geheel ingepakt door je vriendin,” zei Wim. „Ik heb 't goede mensch maar in den waan gelaten, dat ze werkelijk zoo lief is, als ze zich voor doet.”

„O, monsterachtig wezen!” schold Tine, terwijl ze Wim door elkaar rammelde.

„Dé, help!” gilde het door elkaar gerammelde slachtoffer, dat zich slap in zijn stoel liet hangen.

„Verdiende loon, baas,” lachte Dé. „Red je er zelf maar uit.”

„O, die vrouwen!” zuchtte Wim wanhopig.

„Altijd mekaars partij trekken. Tine, laat me los, kind, ik bezwijk!”

„Eerst netjes om genade vragen,” dolde Tine, die haar kleine, tengere handen stevig om Wim’s polsen sloeg.

„Denk om me kapitaal!” jammerde Wim. „Als ik m’n pols breek, blijft de menschheid verstoken van mijn overschoon werk.”

„Ja, dat is waar,” spotte Tine. „Ik laat je vrij, papsoldaat!”

„Wel drommel nog aan toe, dát zul je weten,” zei Wim kwasi-beleedigd. En voor Tine erop verdacht was, tilde hij haar hoog in de lucht en terwijl hij haar voor de open serre-deuren hield riep hij luidkeels :

„Ziehier, burgers, boeren en buitenlui, Mejuffrouw Tine Durieu, die zich het recht aanmatigde mij, den van ouds bekenden Hercules voor „papsoldaat” uit te schelden.”

„Een waarlijk bizondere manier van kennis maken,” klonk een heldere mannenstem van buiten.

„Wim, geniepert, laat me los” gilte Tine.

En Dé, die zich kostelijk amuseerde bij het zien van Tines verwoed gespartel, zei onder schaterlachen :

„Komt u binnen, dokter, en laat ik U op een

meer behoorlijke manier aan mijn vriendin voorstellen.”

Inmiddels was het Tine gelukt zich uit haar onaangename positie te bevrijden en stond ze, na nog een klap om Wims ooren, weer op den beganen grond.

„Mag ik je even voorstellen, Tine,” zei Dé.
„Dokter Vermaas, Juffrouw Durieu.”

De jonge dokter boog voor Tine en terwijl een nauw bedwongen lach om zijn mond speelde, zei hij :

„Deze tweede voorstelling is tenminste wat gewoner dan de eerste.”

„Ja,” lachte Tine. „Wat zal dat een mal gezicht zijn geweest, zoo’n juffer in nood ! Dat kan alleen zoo’n halve daas als Wim doen.”

„Tine, hou je gemak,” waarschuwde Wim.

„Nog één vlek op m’n reputatie en ik hang je aan de nok van ons paleis.”

„Baas-speler,” plaagde Tine. „Geen wonder, dat die zoon van je ook al zoo’n keel opzet !”

„Ah !” lachte Dokter Vermaas. „Ik hoor, dat u al kennis gemaakt heeft met den prins.”

„De prins !” lachte Tine „’n mooie prins, ’t is een echt heerlijk schoffie ! Moet u ’m zien maaïen met die fijne mollepootjes ! ’t Is maar zoo jammer, dat je alleen naar hem mag kijken. Ik zou zoo dolgraag wat met hem rondsollen, maar als ik er slechts over denk, zie ik al de Cerberusblikken van mijn eens zoo zachte

vriendin en dan leg ik me alweer als een kalf bij het reglement neer."

Dokter Vermaas barstte in een schaterlach uit.

„En *U* is waarschijnlijk de oorzaak van dit alles," ging Tine overdrotten voort. „U heeft Dé en Wim tot een paar model-ouders van de ergste soort gemaakt."

„Och, juffrouw Durieu, Uw verwijten treffen me diep," lachte dokter Vermaas. „En tot mijn spijt, kan ik u niet beloven een verandering in het programma te brengen. Ik vrees zelfs, dat ik, met het oog op Uw verblijf, nòg strenger maatregelen moet aanraden."

„Wel ja," zei Tine verontwaardigd. „Nòg strenger. U is gewoon het schrikbewind!" Ze schoten allen in een onbedaarlijken lach, vooral, toen Tine dreigde hem voortaan „het schrikbewind" te blijven noemen.

„Ik moet bepaald probeeren me van dien blaam te zuiveren," lachte dokter Vermaas. „Hoe kan ik U goedgunstiger voor me stemmen, juffrouw Durieu?"

„Door mijn neef Carlo meer vrijheid te laten."

„Maar, juffrouw Durieu, u, als doktersdochter moet toch weten, dat men een kleinen fliere-fluiter van een paar weken geen meerdere vrijheid kan toestaan. Probeer u liever een model-tante voor dat eerste neefje te worden."

„Ik beloof 't u dokter. Uw woorden hebben

zóó'n énormen indruk op me gemaakt, ze hebben me totaal bekeerd."

In Tines oogen blonk zooveel guitigheid, dat Wim uitriep :

„Ai mij, daar broeit wat ! Tinelief, zul je 't mijn zoon niet laten ontgelden ?"

„Ik weet heusch niet wat je bedoelt," zei Tine met het onschuldigste gezicht van de wereld.

„Ich kenne meine Pappenheimer," lachte Wim. „Of dokter, òf Carlo zullen het slachtoffer van je booze gedachten worden."

„U maakt me bang," zei dokter terwijl hij opstond. „Ik neem de vlucht. Maar vóór ik eclipseer, zou ik gaarne willen weten, of er vanavond getennist wordt en of Juffrouw Durieu van de partij zal zijn."

„O, tennist u ?" vroeg Tine, „Dolletjes !"

„Heb je zin om vanavond te spelen, vrouwke?" vroeg Wim.

„Mag ik dezen keer liever nog thuisblijven ?"

„Zooals je wilt, kind, maar dan blijf ik je gezelschap houden."

„En ik natuurlijk ook, we blijven knusjes hier zitten," zei Tine.

„Niets daarvan. Wim en jij gaan tennissen en ik ga vroeg naar bed. Is dat nu niet héél verstandig, dokter ?"

„U is altijd verstandig, mevrouw."

„Dé, kind, neem je petje af," dolde Tine.

„Dat zeggen ze jou ook niet iederen dag, hè Tineke?” plaagde Wim.

„Ze zullen 't gáán zeggen, wacht maar!”

„In afwachting daarvan gaan we dus vanavond tennissen,” zei dokter, terwijl hij zich naar de deur begaf.

„Klokslag acht op de baan, dokter,” zei Wim.

„Uw zuster komt toch mee?”

„Zeer zeker, en ze zal 't heel prettig vinden kennis te maken met juffrouw Durieu.”

Na een vriendelijk afscheid, besteeg dokter Vermaas wederom zijn motorfiets om zijn talrijke patienten te gaan bezoeken en ging het drietal naar binnen om, zooals ze altijd deden, als ze na langen tijd weer samen waren, de oude tijden te herdenken, toen Dé en Tine nog in huis waren bij Mevrouw Cortelingen en Wim nog „Oom Wim” was.

VIERDE HOOFDSTUK.

Tine was nu al een week bij Dé gelogeed en die tijd was een aaneenschakeling van pretjes.

Dé, die door haar moederlijke zorgen niet vaak met Tine mee kon, drong er steeds weer op aan, dat Tine alle pleziertjes, die haar door de kennissen van Dé en Wim aangeboden werden, zou aannemen.

Maar vaak hielp haar aandringen niets en verkoos Tine, rustigjes bij hen thuis te blijven en zich met hen te vermeien in den aanblik van Carlo, die met den dag liever werd.

Tine vond niets prettiger, dan toe te kijken, als Dé den kleinen schat 's morgens baadde. Ieder kraai-geluidje vond ze allerliefst en ze kon niet genoeg krijgen van die schattige, kleine vuistjes waarmee de aardige vent steeds in de lucht schermde.

Zijn wiegje stond in den tuin en hoewel het overdekt was met een tullen gordijn, moest Tine er toch bij zitten, om denkbeeldige vliegen te weren.

In waarheid wachtte ze geduldig, tot ie weer wakker werd en de tijd aanbrak waarop ie

gevoed moest worden. Dan mocht ze den kleinen vent uit zijn wiegje nemen en naar Dé brengen. Maar voor dit gebeurde, maakte ze nog even gauw een wandeling met hem door den grooten tuin en dan voerde ze heele gesprekken met hem, waarbij 't lieve kereltje haar met z'n groote, donkere oogen heel ernstig aankeek.

„Hij verstaat me,” zei ze dan, als ze hem bij z'n moeder bracht.

„'t Is niet te hopen,” plaagde Wim. „'t Wurm is nog véél te jong om al de nonsens te verstaan die jij hem voorpraat.”

Maar Dé was 't heelemaal met Tine eens. 't Was waar, Carlo kon zóó verstandig kijken, dat 't werkelijk was of hij je verstond.

Tine plaagde dokter Vermaas „tot ie geel en groen werd” om Carlo in een wagentje te mogen rijden, doch dokter was niet te vermurwen en zei, dat ze nog een paar weken geduld moest hebben.

„Maar dan ben ik al weg, als hij in z'n wagentje mag,” zei Tine wanhopig.

„Een goede reden om Uw bezoek te verlengen,” vond dokter.

„O, ze gaat de eerste drie maanden niet weg,” zei Wim. „We hebben een veel te goede hulp aan haar.”

„Gossiepietje, moet je m'n Pipa hooren,” lachte Tine. „Die vraagt nu al in iederen brief wanneer ik terug denk te komen.”

„Ik zal hem wel eens vragen je nog wat hier te laten,” zei Dé. „Ik kan een potje bij hem breken, hij weigert 't me vast niet.”

Zoo werd Tines verlof om een weekje bij Dé en Wim door te brengen, op aandringen van Dé, door dokter Durieu met nog veertien dagen verlengd. En tevens beloofde hij, in dien tusschentijd eens over te wippen om de „groote en de kleine baby” te komen bekijken.

„Dé,” zei Tine, terwijl ze het atelier binnentapte, waar Wim aan een groot doek bezig was en Dé met haar naaiwerk zat.

„Ik ga vanmiddag naar Mevrouw van Beek. Ik werd daarnet opgescheld, Mevrouw was zelf aan de telefoon en vroeg me om vanmiddag weer een beetje te komen babbelen, ze had me een nieuwtje te vertellen.”

„Naar Mevrouw van Beek?” vroeg Wim, terwijl hij van z'n werk opkeek. „Da's jammer, want vanmiddag komt Vermaas met z'n zuster theedrinken. Had je 't haar niet gezegd, Deetje?”

„Ja zeker, maar Tine was 't zeker vergeten,” zei Dé.

„Neen,” zei Tine. „Ik was 't niet vergeten, maar ik vind, dat jullie best eens kunt tea-en zonder mijn aanwezigheid.”

„Dat zal Vermaas bar spijten,” zei Wim, terwijl hij haar plagend aankeek.

„'t Zal Agnes óók heel erg spijten,” hielp Dé Tine. „Kun je niet een ander middagje

naar Mevrouw van Beek gaan, Tineke?"

Een fijn blosje kleurde Tines wangen.

„Neen, Dé," zei ze vastberaden. „Ik wil liever naar Mevrouw van Beek."

Dé, die begreep, dat Tine een reden had voor haar weigering om met hen thee te drinken, zei hartelijk :

„Best hoor! Dan zullen wij je wel verontschuldigen."

En zoo stapte Tine dien middag naar de lieve, oude dame, die ze in den trein ontmoet had en waar ze tijdens haar verblijf nu al twee keer geweest was.

Mevrouw van Beek ontving haar in haar werkkamer, een rustig, groot vertrek, dat uitzag op een grooten mooien tuin.

„Mag ik op m'n gewone plaatsje gaan zitten?" vroeg Tine, nadat ze door Mevrouw van Beek op hartelijke wijze was verwelkomd.

Het gewone plaatsje, waarop Tine doelde was een berg pouffes, die Tine op elkaar stapelde, vlak bij den grooten stoel waarop Mevrouw plaats had genomen.

Dit was Tines liefste plaatsje en Mevrouw vond het recht intiem en gezellig, het meisje zoo dicht bij zich te hebben.

„Ons zitje noodigt uit tot een gezellig babbeltje," vond ze.

„En hoe maakt de baby het?" vroeg Mevrouw belangstellend.

„O, Mevrouw, 't is zoo'n fijne dottekop!” zei Tine. „U heeft er geen idee van *hoe'n* knollebol het is. Moet u hem 's morgens zien in z'n badje, hoe ie met die bloote pootelootekie's rondscharmaait, gewoon om op te eten!”

„Je schijnt er in je bewondering voor Carlo een apart taaltje op na te houden,” lachte Mevrouw.

„Och, je kunt niet gewoon tegen hem spreken, je moet dol doen als je 'm ziet.”

„En heb je hem nu al eens mogen rondrijden? Dat was toch je groote wensch, is 't niet?”

„Kan u denken! Moest „het Schrikbewind” er niet zijn. Die heeft bevolen, dat het kind de eerste maanden niet gereden mag worden. 't Is gewoon om je een aap te lachen zooals ie Dé regeert!”

„Heel verstandig van dokter Vermaas. Dé is nog zoo'n héél jong moedertje, ze kan niet precies weten wat goed voor de baby is. En de verzorging van de tegenwoordige baby's verschilt zóó hemelsbreed met die van vroeger, dat 't heel goed was ingezien van Mevrouw Cortelingen Dé te raden een jongen dokter te nemen. Waar dokter Vermaas bovendien nog een vriend van Wim is, kan 't niet anders of de kleine Carlo heeft zijn bizondere zorg.”

„De hemel beware iederen zuigeling voor zóó'n „bizondere zorg”. 't Kind mag nou gewoon niets.”

„Ik heb heel veel achting voor hem, vind hem heusch lang zoo droog en onaardig niet als ik wel eens laat voorkomen, maar ik houd niet genoeg van hem om hem tot man te willen hebben. Ik zou niet zoo van harte gelukkig met hem kunnen zijn als Dé en Wim zijn. Ik zou niet meer zoo onbevangen zijn, ik zou.... ja, hoe moet ik dat nu zeggen.... 't zou net zijn.... of ik in een stijf corset zat.”

Mevrouw van Beek drukte zacht haar hand in volkomen begripen.

„Als je er zoo over denkt, kindje, is 't veel verstandiger dokter Vermaas te ontwijken. Jij bent gelukkig geen meisje, dat geflatteerd is, door de hulde van een man en dat, ofschoon ze zeker voelt den man niet gelukkig te kunnen maken, op onwaardige wijze tracht dien man toch nog aan zich te binden, om hem dan, bij den eersten den besten die haar wel aanstaat, den bons te geven.”

„Neen, zooiets vind ik verachtelijk,” zei Tine heftig. „Ik heb dan ook flink m'n best gedaan om dokter Vermaas te laten voelen, dat ik nooit zijn vrouw zou kunnen worden.”

„Heb je er met Dé over gesproken?”

„Neen Mevrouw, nog niet, ik vond het zoo moeilijk erover te beginnen, temeer, omdat het Wims vriend is. Maar ik zal er zoo gauw mogelijk met haar over spreken en dan is 't misschien beter, dat ik niet te lang meer bij hen blijf.”

„Nee kindje, dat ben ik niet met je eens. Ik denk, dat dokter Vermaas het zéér onaangenaam zou vinden, als door zijn schuld, je gezellig verblijf bij Wim en Dé verkort zou worden en hij is een te flinke man om zich over die teleurstelling niet direct met kracht heen te zetten. Hij zal, dunkt me, je houding, zooals die nu is, zeer respecteeren en van zijn kant, zoolang je er bent niet zooveel meer komen.”

„Wat ben ik blij, dat ik er met u over kon praten,” zei Tine, terwijl ze haar hoofd tegen Mevrouws knie aandrukte.

„Kom jij maar met al je zorgjes bij mij, hoor kind. Ik verbeeld me dan, dat ik een eigen dochter heb. Daar heb ik altijd zoo erg naar verlangd. Maar kom, kind. Wil jij even bellen, dan brengt Truitje de thee.”

„Mag ik weer schenken ?” vroeg Tine, terwijl ze opstond om het meisje te schellen.

„Ja graag. En hoor eens, als de thee er is, komt meteen de verrassing waar ik je van sprak.”

„O ja, dat is waar ook. Ik ben toch geen echte vrouw, vindt u wel ? Ik ben absoluut niet nieuwsgierig.”

„Omdat je vergat er naar te vragen ?” lachte Mevrouw.

„Een vrouw vergeet nooit naar datgene te vragen wat haar nieuwsgierigheid opwekte, daar is ze als de kippetjes bij.”

„Ja, daarin heb je wel gelijk,” lachte Mevrouw. Het meisje kwam binnen en zette de thee op de theetafel. Tine schikte het theegerei en schonk een kopje voor mevrouw en haar in. De lekkere, knapperige koekjes zette ze op een tafeltje binnen hun bereik en toen vlijde ze zich weer neer op de pouffes.

Terwijl ze genoten van hun kopje thee, klonken plotseling uit de gang de tonen van een viool tot haar door.

„Wat is dat ?” zei Tine blij verrast, terwijl ze naar de heerlijke, zuivere tonen luisterde.

„Dat is nu de verrassing,” lachte Mevrouw ondeugend. „’t Is mijn zoon, die gisterenavond thuis is gekomen en een paar weekjes hier komt uitrusten. Hij zal, zooals ze dat in Engeland veel doen, bij onzen tea wat voor ons komen spelen. „Reuze”, hè ?”

De deur ging open en Ernst van Beek betrad de kamer.

Lichtelijk verward stond Tine op, al haar gewone vrijmoedigheid liet haar op dat moment in den steek.

’t Was je ook maar niks, vond ze, om daar ineens tegenover dien grooten violist te staan.

„Ik behoef jullie niet aan elkaar voor te stellen, is ’t wel ?” zei Mevrouw, die de verwarring van Tine opmerkte en haar zooveel mogelijk op haar gemak wou zetten.

„Neen, moedertje, dat is onnoodig,” lachte

Ernst van Beek. „U heeft me al zooveel verteld en geschreven van Juffrouw Durieu, dat 't me is, alsof ik haar al jaren ken.”

„Ging 't mij ook maar zoo,” zei Tine op grappigen toon. „Mevrouw heeft mij héél veel van U verteld, maar nu ik u daar ineens voor me zie, voel ik me niks op m'n gemak en toen ik u hoorde spelen van den winter, verlangde ik er zóó naar kennis met u te maken.”

„Dat is nou weer echt Tine om zooiets te zeggen”, lachte Mevrouw.

„Ja, ik voel me als een echte zielepiet tegenover zoo'n grooten kunstenaar.”

Ernst barstte in een onbedaarlijk lachen uit.

„O, juffrouw Durieu, hou op! Een groot kunstenaar! Ik voel me nog zoo'n heel kleine jongen in de Kunst. Maar, nu zou ik heelemaal vergeten aan mijn moeders wensch te voldoen. Ik zou wat spelen. Moeder, je begeleidt me toch?”

„Maar jongen, ik geloof niet, dat ik 't meer aandurf. Ik heb in maanden geen hand op de toetsen gehad.”

„Kom, onzin, 't gaat best. Begin u maar, dan komt de moed vanzelf weer. Zoek u maar uit, hier ligt wat muziek. Juffrouw Durieu, heeft u een voorkeur voor 't een of ander?”

„O, ik vind alles even mooi wat u speelt,” zei Tine vol vuur.

„Wat een dankbaar publiek heb ik dan van-

daag," lachte Ernst. „Goed, dat niet iedereen zoo gemakkelijk is, dan zou de prikkel om met wat nieuws op de proppen te komen niet zoo groot meer zijn."

„Hè, jongen, wat een uitdrukking," beknorde zijn moeder hem.

„Nu, daar is u bij mij anders wel aan gewend," lachte Tine. „En voor een meisje staat 't heelemaal niet. Zoo unladylike !!"

„Heerlijk, dat u je er ook wel eens aan bezondigt," vond Ernst. „Ik heb 't land aan iemand, die nooit eens uit den band springt en altijd zoo uiterst correct spreekt en handelt."

„O, Ernst hou op," zei Mevrouw kwasi-verschrikt. „Tine is toch al zoo'n half zigeuner-kind, maak haar niet erger, dan ze al is."

„Ik vind, dat ze er niet erg zigeunerachtig uitziet," lachte Ernst, met een blik op Tines goudblonde haren.

„Nee, niet uiterlijk," zei Mevrouw.

„Maar binnen-in."

„Ja, binnen-in is ze een vagebondje," lachte Tine. „'t zou dan ook mijn ideaal zijn om een tijdje in een woonwagen rond te trekken."

„Ja, dat lijkt me ook niet kwaad," zei Ernst. „Zoo den eenen dag niet te weten waar je den anderen heen gaat, geen contracten, geen impressario's, nooit in de penarie te zitten, dat je een aansluiting mist en niet op tijd voor je concert bent, werkelijk ideaal, hoor !"

„Kom, laten we nu wat spelen,” zei Mevrouw, terwijl ze in de muziek naar iets zocht. „Zei je me niet, Tine, dat je zooveel van de Grieg-sonate hield?”

„O, ja, Mevrouw, dol!”

„Laten we die dan spelen,” zei Mevrouw, terwijl ze zich naar den vleugel begaf. In aandachtig zwijgen zette Tine zich neer en even daarna klonken de eerste maten van de mooie sonate door het vertrek.

Het werd een middag vol genot voor Tine. Ernst en z'n moeder speelden het een na het ander en het was een zeer mooi samenspel.

Schoon Mevrouw van Beek verre de mindere was, had ze een muzikale manier van begeleiden en was ze, zooals Ernst zei, een bijzonder „volgzame” moeder.

Ernst was een waarlijk buitengewoon kunstenaar, een van het goede soort. Zonder eenig effectbejag was zijn spel. 't Was groot en nobel.

Tine kon haar oogen niet afhouden van die lieve vrouw met het grijze haar aan den vleugel en den knappen, rijzigen zoon, die met zijn mooien, donkeren kop wel het ideaal uit alle meisjesdroomen moest zijn.

„Wat zal ie bewierookt worden,” dacht Tine, met een tikje verachting voor de kudde jongedames, die het den artisten lastig maken met hun overdreven bewondering en gebedel om handteekeningen. Tine was zoo'n in-gezond

meisje, wars van alle dweepzucht. Ze kon dat „sentimenteele gedoe” zooals zij het noemde, niet uitstaan.

Haar bewondering voor Kunst was eerlijk en oprecht, maar nooit ging ze zich te buiten aan afgoderij voor den artist die de Kunst tot uiting bracht.

En dit was het, dat den jongen Van Beek direct voor haar innam. Ze verschildte zoo hemelsbreed van de meisjes, die hij gewend was in de groote steden te ontmoeten en die hem tegen stonden door hun al te spontane bewondering voor zijn spel.

Tine was ook volstrekt niet het meisje om haar meening onder stoelen en banken te steken en toen hij, om haar te toetsen, een fijn, maar onbenullig stukje ten beste gaf, zei ze hem onomwonden, dat ze het jammer van zijn mooie spel vond, dergelijke „prullaria” te spelen.

„Maar, ik kan best begrijpen,” zei ze, „Dat het voor een zeker soort publiek noodig is, zulke kweel- en glijd-nummers op uw répertoire te nemen. O, ik zie in gedachte de vergeet-mijniet-oogen in hemelsche bewondering naar boven geslagen bij 't hooren van dat „zàlige nummertje”.

Ze imiteerde bij die woorden zóó treffend de dwepende bakvisch, dat Mevrouw en Ernst het uitschaterden van pret.

Na een blik op de klok, zei Tine plotseling met een schrik :

„Wat is 't al vreeselijk laat ! Ik krijg vast een standje van Dé en Wim. Ik had er geen idee van, dat 't al zóó laat was, het was ook zoo'n heerlijk middagje, de uren vlogen voorbij.”

„Ik hoop morgen een bezoek te komen afleggen bij Uw gastheer en -vrouw, wilt u mijn komst annonceeren ? Ik hoop u dan ook te treffen.”

„Komt u mee met uw zoon, mevrouw ? Toe, doet u het ?”

„Ja, daar zeg je zoowat, kind. Ik kan dan meteen eens zien of Carlo zoo'n „knollebol en dottekop” is als waarvoor jij hem uitmaakt.”

„Dat belooft weer een fijne middag te worden,” juichte Tine. „Tot morgen dan en veel dank voor al wat u me hebt laten genieten.”

En weg huppelde het lieve figuurtje, nageoogd door Mevrouw en Ernst. Toen ze het huis weer ingingen, stak de zoon zijn arm door moeders arm heen en zei hij hartelijk :

„Wat heb je daar een zonnig vriendinnetje gevonden, moeder. Je hebt me niets te veel van haar verteld.”

„Niet waar ?” zei Mevrouw blij. „'t Is een echt natuurkind en ze brengt vreugde en blijheid, waar ze komt.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

„Dé!” riep Tine uit den tuin naar Dé, die in de serre zat te lezen. „Ik heb een brief van Vader, hij komt morgen.”

„Wat fijn,” zei Dé, terwijl ze op een holletje naar Tine liep. „Hoe laat komt hij? dan gaan we 'm allemaal halen.”

„Om, 11.06. En hij gaat pas 's avonds weer terug. Gommenikkie wat een prestatie van den Heer Papa! Je bent toch een bijzondere gunsteling van hem Dé! Dat doet ie voor niemand, er zoo'n heelen dag uitbreken.”

„Hij verlangt natuurlijk zóó naar z'n verwende prinsesje, dat hij 't niet langer kan uithouden. Ik geloof, dat ik de eer van zijn bezoek moet deelen met zijn verlangen naar jou en Carlo.”

„Bescheiden ziel! Moest je niet weten, hoe idolaat die Pipa van mij op je is!”

„Zeg, Tine, wat treft dat eenig, dat morgen net Mevrouw van Beek en Ernst bij ons komen dineeren.”

„Ja, eenig zeg! Paps zal 't wel leuk vinden, met die twee beroemdheden kennis te maken.

Da's te zeggen, Mevrouw kent ie geloof ik al."

„Weet je, dat Wim dokter Vermaas en Agnes ook gevraagd heeft?"

„Je zet hem niet naast me hoor!"

„Natuurlijk niet, daar heb ik direct aan gedacht na ons gesprek van een paar dagen geleden. Maar Wim vond, dat we, nu we ons eerste dinertje geven, na Carlo's geboorte, Vermaas en z'n zuster niet konden passeeren."

„Nee, natuurlijk niet. Nu, Paps zal 't fijn vinden met zijn jongen collega te kunnen boomen."

„Ja, da's waar. En Vermaas zal in z'n nopjes zijn, als hij hoort, dat de bekende dokter Durieu komt."

„Ik ben erg benieuwd, wat Paps van Ernst zal zeggen," zei Tine met een peinzenden trek in haar gezichtje.

„Hij zal hem zeker een heel bizonderen man vinden. En een groot artist. Daar twijfel ik niet aan."

„Weet je, Deetje, bij ons is er een zeker vooroordeel tegen den artist in het algemeen. Erg bekrompen, vindt je niet? Maar de Durieu's zijn nu eenmaal een geslacht van oerdegelijke doctoren en notarissen en dat verschilt zoo hemelsbreed met den doorsnêe-artist, dat ze mekaar gewoon niet kunnen verstaan. En nu weet ik wel, dat je Ernst net zoomin als Wim kunt rekenen tot de artisten, de lui met de losse

slipdas, de fluweelen jas en de golvende haren, maar er is toch iets, dat ze onderscheidt van den dokter en den notaris. *Ik* vind ze eerlijk gezegd, duizendmaal ruimer en breeder, maar ik kan me tòch begrijpen, dat artisten en geleerden zich niet gauw aan mekaar zullen aanpassen."

„Nu, heb er nog maar geen zorg over, wie weet, hoe 't meevalt. Help me liever even bij 't opmaken van m'n menu."

„Tot Uw dienst, vrouwe. U kunt beschikken over mijn zeer bescheiden krachten. En ik sta morgen ongehoord vroeg op en ga bij je Geert kokerellen, dat heb ik haar beloofd. Ze heeft 't morgen druk genoeg, die ziel ! Jij bent de gastvrouw en bemoeit je alleen met je gasten, hoor ! Je daghit zullen we ook aan 't werk zetten, je zult eens zien, hoe'n fraai diner we in mekaar draaien, laat alles nu maar eens aan ons over."

„Zeg, reuze-fijn ! Jij bent nog eens 'n logée om mee uit visschen te gaan ! Ik laat met een gerust hart alles aan je over en zal mijn zorgen tusschen de gasten en Carlo verdeelen."

En Tine hield woord. Den volgenden morgen vroeg was ze al bezig in de keuken de toebereidselen tot het dineetje te maken er bracht ze alle goede lessen in praktijk haar door Juffrouw Bergsma gegeven.

Geert was één en al bewondering.

„Neen, zooals Juffer Tine het kon, 't leek

wel een kok. Al die fijne dingsigheden, 't was eenig, hoor !"

Geert deed haar uiterste best om al Tines bevelen uit te voeren en „de daghit” draafde door het dorp om alle boodschappen te doen, die Tine haar opgaf.

Tine had zoo'n aardige manier om de menschen aan 't werk te zetten en de lange, slungelige daghit, die anders, zooals Wim beweerde, te lui was dat ze liep, holde, als Tine 't haar vroeg, 't vuur uit d'r sloffen.

Haar verwondering toen Tine een keurige schaal hors d'oeuvre klaar gemaakt had, was werkelijk grenzeloos.

En toen ze met Geert aan het werk was, zei ze opgewonden :

„Nee, Geert, sooies moois hè'k nou nog nooit gesien, 't laikent wel 'n blommeveld. Die opgerolde vissies in een hard ei, hee-je dat gesien, Geert ? Enne die temate mit allemaal fijns d'rin. Seg, sou jij 't luste ? Ik mot niet heefte, maar 't is 'n manjefiek gesicht.”

Het werd een in-genoegeijk dagje.

Dokter Durieu, die eerst met studie de baby had bekeken en het voorspoedig ventje zeer geroemd had, maakte 's middags een groote wandeling door het bosch met Wim, waarbij deze hem alle mooie plekjes wees, waar hij gewoon was te schilderen.

„Ik kan me nu best begrijpen, hoe die heerlijke

natuur hier je inspireert tot het maken van al die mooie schilderijen," zei dokter Durieu. „Maar hoe doe je nu 's winters ? Dan is 't toch niet mogelijk, naar de natuur te werken."

„Toch wel," zei Wim. „Maar op een andere manier. In den winter, loop ik rond en neem scherp waar. Als iets me treft, dat ik graag wil weergeven, dan kijk ik er lang naar, prent het in m'n geheugen en als ik thuis kom, maak ik er een vluchtige schets van, die ik naderhand uitwerk."

„Dat lijkt me toch heel vermoeiend, dat werken naar 't geheugen," meende dokter Durieu.

„Ja, 't werken naar de natuur is gemakkelijker dat geef ik toe, maar het scherp moeten waarnemen heeft ook een groot voordeel : 't leert je kijken, alles in je opnemen en dat heb je als schilder hoog noodig."

„Schilder je veel portretten, of behoort dat niet tot je liefste werk ?"

„Dat is nu juist het werk, dat ik veelal 's winters doe. Ik maak heel graag portretten, vooral, als ik een goed model heb. O, ik krijg opdrachten genoeg, allemaal dames, die zoo graag d'r eigen conterfeitsel zien, maar, dat zijn nu niet bepaald m'n liefste modellen. Als ze beginnen met : „En welke japon zou ik aandoen ?" dan bevries ik al, want dan weet ik vooruit, dat ik een japon moet schilderen,

plus.... een zeer geflatteerd dameskopje !!"

Dokter Durieu begon hartelijk te lachen.

„Arme dames, die jij onder handen krijgt, ze moeten zich dus schikken naar jouw wil."

„Ja, volkomen, anders is 't me niet mogelijk, iets goeds te maken.

Maar nu we toch over portretten spreken, wilde ik u iets vragen. In het najaar zou ik graag op de groote tentoonstelling uitkomen met een mooi portret. Geeft U me toestemming Tine te schilderen en het daarna te exposeeren?"

„Tsjonge, wat een eer voor m'n robbedoes," zei dokter, terwijl een zonnige glimlach over zijn gelaat gleed.

„Maar zeg, Wim, zou 't kind niet te ijdel worden?"

„Tine ijdel? Maar dokter, dat gelooft U toch zelf niet."

„Neen, ze heeft er niet veel aanleg toe," gaf dokter toe. „Maar Wim, wanneer moet ze dan poseeren? Ze blijft toch zoo lang niet meer."

„Dat is nu juist een goede reden, om haar nog wat hier te laten. Gun u ons haar nog veertien daagjes. Als ze dan iederen dag poseert, kan ik er zeker zoover mee klaar zijn, dat ik 't zonder haar kan voltooien."

„Ja, maar kerel, de jongens verlangen ook zoo naar haar, en 't is zoo heel stil thuis zonder onze wildzang."

„Maar dokter, wat moet u dan beginnen als Tine trouwt ?”

„Tine trouwen, dat kind ! Daar is ze toch nog veel te jong voor.”

„Ik geloof, dokter, dat u vergeet, dat „het kind” al achttien is !” lachte Wim.

„Ja, maar dat is toch nog veel te jong om aan trouwen te denken.”

„Niet om er aan te denken,” vond Wim.

„Nu, ik hoop maar, dat mijn kind er nog vooreerst niet aan denkt, we houden haar nog veel te graag thuis.”

„Ja, dat zegt iedere vader,” plaagde Wim, „Maar de liefde houdt daar geen rekening mee.”

„Nu,” lachte dokter Durieu. „Ik zal er maar niet teveel over piekeren. Voorloopig is er nog geen kaper op de kust.”

„Wie weet,” zei Wim geheimzinnig. „Daar zou ik maar niet te vast op vertrouwen, dokter.”

Ze waren intusschen Casa Bianca genaderd en zagen al in de verte de lichte toiletjes van Dé en Tine door het groen schemeren.

„De dames hebben al toilet gemaakt,” zei Wim. „Zijn we zóó laat ?”

Dokter Durieu haalde zijn horloge te voorschijn.

„Drommels, Wim, dat ziet er leelijk voor ons uit, ’t is al half zes.”

„Geen nood,” lachte Wim. „Dé is een model-

artistenvrouw, ze let nooit op de klok en is gewend, dat haar man op alle uren van den dag naar binnen waait. Ik maak natuurlijk geen misbruik van die groote toegevendheid en zorg meestal, dat ik den boel niet teveel in de war stuur."

De beide heeren werden dan ook allervriendelijkst ontvangen en geen verwijt over hun wel wat late terugkomst trof hen.

„Zoo, Papa Durieu," zei Wim. „Ga nu in dien gemakkelijken stoel zitten, houd mijn dames gezelschap en spreek deze lang niet te versmaden rookertjes aan. Ik ga me even in pontificaal steken, want mijn strenge vrouw eischt van me, dat ik mijn heerlijk, licht jasje verwissel met wat fatsoenlijker kledij."

„Wim, niet zoo poesmooi," riep Tine hem na. „Je bent duizendmaal knapper, als je er niet zoo aangekleed uitziet."

„Tine, hou op," riep Dé in wanhoop. „Bederf nu mijn goeie opvoeding niet. Je weet niet, hoeveel moeite 't me heeft gekost om Wim te bewegen zich bij gelegenheden wat minder „los" te kleden."

„Vergiffenis, vrouwe!" lachte Tine. „Wim, doe je trouwpak aan, jong. En neem je kachelpijp onder je arm. En laat mij dan naast je loopen, want ik ben dol op zwarte pakken en hooge hoeden. Vandaar, dat ik mijn eenige schatte-vader zoo aanbid. Is die niet

geboren om altijd zwart te dragen en veel, véél hoooge hoeden te hebben !!”

„Nest,” zei dokter Durieu, terwijl hij haar een fikschen kneep in de wang gaf.

Het dineetje was werkelijk in-gezellig en de gasten roemden om strijd Tine's kookkunst.

Dé vond het heerlijk, dat alles zoo „op rolletjes liep” en had de voldoening, dat haar dineetje goed geslaagd was.

De koffie werd in de serre gebruikt en daar ontspon zich alras een gesprek tusschen den ouden en den jongen dokter, waar, zooals Tine beweerde, geen speld tusschen te krijgen was.

Wim en Ernst van Beek babbelden genoeglijk over kunst en de dames schikten zich knusjes bij elkaar en, om weer een uitdrukking van Tine te gebruiken „kabbelden zachtkens.”

„Mevrouw,” vroeg Tine, terwijl ze zich naar Mevrouw van Beek toeboog.

„Krijgen we nog muziek vanavond?”

„Vraag 't mijn zoon, kind. Ik ben gaarne bereid om te begeleiden.”

„Zou ik durven?” zei Tine weifelend.

„Och, de brutalen hebben de halve wereld,” lachte Dé.

„Ik zou 't er maar op wagen,” zei Mevrouw van Beek. „Ik denk niet, dat hij 't zal weigeren, als jij het vraagt.”

„Nee, dat denk ik ook niet,” zei Agnes Vermaas en voor den scherpsten toehoorder

was er in haar stem een bittere klank.

En dat was ook zoo. Want Agnes had dien middag opgemerkt, hoe bizonder voorkomend de jonge van Beek voor Tine was en hoe blij zijn oogen glansden, telkens als hij naar haar keek.

Met haar broer had ze meegevoeld hoeveel leed dat dezen moest doen, want zij, de vertrouwde zuster, wist tè goed, hoeveel haar broer van Tine hield en zijzelf had zoo gaarne gezien, dat Tine zijn vrouw was geworden.

Tine, die met haar zonnigen, blijden aard, zijn grooten ernst die soms aan somberheid grensde, zoo goed had kunnen temperen.

Agnes, die verloofd was met een ingenieur, die in Indië werkzaam was en haar over één of twee jaar zou komen halen, om in Holland te trouwen en dan samen naar Indië te gaan, zag er zoo vreeselijk tegen op, haar broer, die 't in zijn drukken werkkring toch al niet zoo gemakkelijk had, op het stille dorp alleen te laten, toevertrouwd aan betaalde krachten.

Toen ze Tine eenigszins had leeren kennen en den indruk gezien had, dien het meisje op haar broer maakte, was 't haar zoo blij om 't hart geworden en ze was Tines komst gaan beschouwen als een beschikking, die alles ten goede zou leiden.

Maar haar scherpe oogen van liefhebbende zuster, hadden onmiddellijk gezien, dat de

groote genegenheid van haar broer, door Tine niet beantwoord werd, en hoewel ze Tines correct gedrag zeer waardeerde, was er veel verdriet in haar voor de groote teleurstelling die Tines komst haar broer gebracht had.

Hij sprak er weinig met haar over, 't lag niet in zijn aard zich uit te spreken en Agnes was in het onzekere of hij allen moed opgegeven had, dan wel, in 't diepst van zijn hart nog geloofde, dat alles goed zou komen.

Agnes zelf had er in 't begin nog alle hoop op gehad, maar sinds de komst van Ernst van Beek was al haar hoop vervlogen.

Tegen dien knappen, grooten artist moest haar eenvoudige broer het zeker afleggen.

Toen ze Tine en Ernst samen zag, had ze voor zichzelf de vaste zekerheid, dat haar broers kans verloren was. Want, ze moest het toegeven, die twee schenen voor elkaar geschapen en 't kon niet anders, of ze moesten zich tot elkaar aangetrokken voelen.

Zag haar broer het ook ? O, *hoe* ze het hoopte.

„Mijnheer van Beek,” riep Tine, toen ze een pauze in het gesprek tusschen Wim en Ernst bemerkte.

„Juffrouw Durieu,” riep hij terug, terwijl hij haar vragend aankeek.

„Weet U, dat we 't allemaal zoo héél prettig zouden vinden, als u wat voor ons speelde ?”

„Dat wil ik graag doen,” zei hij, terwijl hij

opstond. „Maar dan zal ik even mijn viool van huis gaan halen.”

„Dat is wel een beetje veel gevergd,” zei Dé. „Kan ons meisje de viool niet halen?”

„Liever niet,” lachte Ernst. „Mijn viool is zoo’n kostbaar bezit, ik vertrouw haar alleen aan handen toe, waarvan ik zeker weet, dat ze er geen onvoorzichtigheden mee begaan.

’t Is een Guarmerius en daarbij nog een cadeau van moeder. Ze heeft haar zooals ze altijd zegt, voor me „bij elkaar geschreven.”

„Ja,” zei Mevrouw van Beek. „’t Is heusch waar, het honorarium van mijn boeken heb ik geheel besteed aan het instrument voor mijn jongen. Waar kon ik het beter aan besteden?”

„Wat een heerlijk idee,” vond Tine.

„U heeft al zooveel voldoening door al het moois dat u de menschen geeft met uw boeken, wat is ’t nu een dubbele voldoening, dat U er dit ook nog mee bereikte.”

„Ja, ’t is heel prettig,” zei de groote schrijfster eenvoudig.

„Als de gasten me willen excuseeren, dan loop ik even met je mee, Ernst,” zei Wim.

De beide heeren waren weer spoedig terug en nu begaven allen zich naar den salon, waar een prachtige vleugel stond.

„Wat heb je daar een mooi instrument,” zei mevrouw van Beek, terwijl ze haar handen preludeerend over de toetsen liet glijden.

„Dat is een cadeau van Dé's voogd, mevrouw” zei Wim. „’t Is alleen zoo jammer, dat het instrument bij ons zoo weinig gebruikt wordt. Dé heeft ’t te volhandig met Carlo om veel te kunnen spelen en voor mijn geklimper is de vleugel te mooi. De laatste weken heeft Tine nogal eens gespeeld, dat kwam het instrument ten goede.”

„Speelt u piano?” zei Ernst van Beek levendig, terwijl hij zich tot Tine wende.

„O, een stumperig beetje,” zei Tine terwijl ze woedend naar Wim keek.

„Volgens mijn zeer bescheiden meening, speelt Tine bijzonder muzikaal,” zei Dé.

„Ik ben blij, dat ik ’t weet,” zei mevrouw van Beek. „Nu kun jij vanavond Ernst eens begeleiden en kan ik rustig luisteren.”

„O, neen mevrouw, alsjeblieft niet,” smeekte Tine. „Ik lees niet zoo goed van ’t blad en in mijn angst zou ik er zeker niets van terecht brengen.”

„O, ik heb kleinere stukjes bij me, die niet zoo moeilijk te begeleiden zijn. Ik zou heel gaarne hebben, dat u die met mij speelde,” zei Ernst, terwijl hij zijn viool stemde.

„Nu, ik zal ’t probeeren,” zei Tine met een bedrukt stemmetje. „U moet dan maar geduld met me hebben.”

„Dat zal niet noodig zijn,” zei Ernst vol vertrouwen.

Toen speelde hij tezamen met zijn moeder het mooie vioolconcert van Beethoven.

Men kon een speld hooren vallen, zoo aandachtig was het kleine gehoor en toen het concert geëindigd was, klonk er zóó'n warme bijval, dat moeder en zoon zich blij voelden voor zulk dankbaar publiek gespeeld te hebben.

„En nu Juffrouw Durieu aan den vleugel”, zei Ernst, terwijl hij eenige kleinere stukjes voor haar neerzette.

„Gommenikkie, m'n handen zijn zoo koud als ijs,” zei de anders zoo dappere Tine. „Ik heb net een gevoel of ik examen moet doen.”

„Dan speel je ze maar warm,” lachte mevrouw van Beek. „We hebben nu eens geen mêelij met je. Vooruit, meiske.”

Het arme slachtoffer ging naar den vleugel en zette de eerste maten van het stukje wat haperend in. Maar toen eenmaal de heerlijke viooltonen weerklonken, was ze over haar angst heen en begeleidde ze bescheiden en smaakvol.

Wel waren er verschillende gevoelens in de harten der luisterenden.

Mevrouw van Beek zat met blijе оogen te kijken naar het musiceerende tweetal. Hoopvol waren haar gedachten. Zou ze het lieve kind, dat haar zoo héél dierbaar was geworden, tot dochter krijgen? Haar оogen schoten vol bij die gedachte, 't werd haar zoo warm om 't hart, 't zou zoo héél mooi zijn.

Dokter Durieu's gezicht stond heel ernstig. In zijn hart was angst. Hij kon zich niet ontveinzen, dat het een heel bijzonder en sympathiek paar was, maar hoe vreesde hij zijn geliefd kind te geven aan een artist. Wat hij uit het leven van vele artisten had gehoord, was niet van dien aard, dat hij zijn kind zonder zorg er aan zou toevertrouwen. Hoeveel liever zou 't hem zijn, als Tine den jongen dokter tot man zou nemen. Het was hem niet ontgaan, met hoeveel stille verrukking Vermaas zijn kind aanzag en afgaande op den indruk, dien zijn jonge collega dien middag op hem gemaakt had, zou hem geen schoonzoon liever kunnen zijn, dan deze.

En Vermaas zelf? Ach, gemengde gevoelens bestormden zijn hart. Hij wilde niet gelooven, dat Tine verloren voor hem zou zijn. Wel zag hij de groote sympathie tusschen Tine en van Beek, maar 't kon van haar kant toch alleen bewondering voor den grooten artist zijn. Misschien als Tine weer terug was, in haar eigen omgeving, zou ze hem weer vergeten.

Zoo troostte hij zichzelf, omdat hij niet wilde aannemen, dat het meisje, dat hij in dien korten tijd zóó lief had gekregen, voor hem verloren zou zijn.

Maar Agnes zag beter. Bij het samenspelen van Tine en Ernst was het haar duidelijk geworden, dat die twee bij elkaar hoorden.

Nooit nog, had Ernst's viool zóó gezongen als dien avond en nooit had er in Tines lieve oogen die toewijding en warmte geblonken, als toen ze naar den vleugel ging en haar spel zich aanpaste aan het zijne.

Agnes' oogen keken vol droefheid naar haar broer en ze nam zich voor, hem te troosten in het leed, dat onafwendbaar over hem moest komen.

ZESDE HOOFDSTUK.

„Tine, kom je straks even in m'n studeerkamer,” zei dokter Durieu, terwijl hij opstond van de ontbijttafel.

Het was eenige dagen na Tines thuiskomst.

„Wat zou er aan 't handje zijn?” vroeg Leo, de jongste broer van Tine. „Vader kijkt zoo ernstig, heb je wat op je kerfstok, Tine?”

„Heb ik dat ooit niet?” lachte Tine.

„Ja, er is wel altijd iets, waardoor Tine een boetpredicatie verdient,” plaagde haar oudste broer.

„Dat ben ik niet met je eens,” vond Juffrouw Bergsma, de huishoudster. „Tine is, sinds haar terugkeer zóó voorbeeldeloos, dat ik me er heusch ongerust over maak.”

„Ja,” zei Karel, de middelste broer. „Ze is verbazend zoet en ze lacht zoo weinig. Als ik er goed over nadenk, is ze eigenlijk erg stil en saai geworden. Wat scheelt er aan, Tineke? Je bent heusch dezelfde van vroeger niet meer.” Een zacht rood overtoog Tines lief gezichtje.

„Ik heb ernstige dingen om over na te denken, jongens. En je hebt wel goed gezien, Kraale-

mans, ik bèn erg veranderd, ik voel me ook lang niet zoo onbezorgd meer als vroeger."

De drie broers, die het jongste zusje steeds verafgoed hadden en zich verblijd en gekoesterd hadden in haar zonnige onbezorgdheid, keken haar plotseling met ernstige blikken aan.

Ja, nu zagen ze het allen heel duidelijk, dat er iets in hun Tine veranderd was. 't Leek wel, of het kinderlijke weg was uit haar gelaat maar er sprak zóóveel ernst en geluk uit heel haar wezen, dat de broers zich onmiddellijk gerustgesteld voelden.

„Kun je ons niet vertellen, wat je zoo anders gemaakt heeft?" vroeg Herman, terwijl hij haar handje pakte.

„Ik ga nu eerst naar Vader en dan zal ik jullie alles vertellen. En u ook, lieve Juffrouw Bergsma, u moet ook weten, wat me zoo heelemaal vervult."

„'t Is natuurlijk die jonge dokter," zei Herman, toen Tine de kamer verlaten had.

„Of de violist," zei Leo. „Dààr schreef ze al bijzonder enthousiast over."

„Stel je voor, Tine met een man!" riep Karel uit. „'t Is gewoon niet om aan te denken. Dan zijn we ze kwijt, hoor!"

„Karel, wat ben je een egoïst," zei Juffrouw Bergsma boos. „Jullie zult heusch ook wel trouwen, moet je dan wenschen, dat het lieve kind wacht met trouwen tot jullie

verkiest het jonggezellenleventje op te geven."

„Och, goeie, dikke Moeke, maak je nou niet zoo kwaad," lachte Leo. „We gunnen ons prinsesje toch alle drie het aller, allerbeste. 't Was maar een opkomende gedachte van Karel."

„Ik hoop maar, dat ze den dokter tot man neemt. De Pipa was erg over hem te spreken," zei Herman.

„Een artist zou een vreemd element in ons midden zijn," meende Karel.

„Als zij er maar gelukkig mee is, dát is de hoofdzaak," vond Juffrouw Bergsma, terwijl zij den ontbijtboel begon weg te ruimen.

Intusschen stapte Tine met eenigszins onrustig kloppend hart haar Vaders studeerkamer binnen.

In de groote eikenhouten leuningstoel voor zijn bureau zat dokter in peinzende houding.

Bij Tines binnenkomst keek hij op en zei op ontroerden toon :

„Ga hier eens dicht bij me zitten, kind, we moeten eens met elkaar praten."

Tine schoof een stoel vlak bij haar vader en keek hem wat verlegen in de oogen. Ze voelde een gewichtig moment naderen.

„Tine, kind," zei haar vader, terwijl hij zijn hand even, als beschermend, op haar hoofd liet rusten. „Ik heb vanmorgen een brief gekregen van Dokter Vermaas, waarin hij me om de hand van mijn dochter vraagt. Ik lees

uit zijn brief, hoe hij in den korten tijd, waarin hij je heeft leeren kennen, zeer veel van je is gaan houden en hij verzoekt me, je zijn aanbod te willen overbrengen. Ik moet je zeggen, Tine, dat ik zéér, zeer blij ben met het aanbod van den man, die me in alle opzichten een waardig echtgenoot voor mijn lief kind lijkt. En hoe denk je er zelf over, kindje?"

„Vader,” zei Tine, terwijl haar stem haperde en ze de oogen naar beneden sloeg. „Het kan niet, ik houd niet genoeg van dokter Vermaas om zijn vrouw te kunnen worden.”

„Weet je dit heel zeker, kind?" vroeg dokter op teleurgestelden toon.

„Héél zeker, Vader,” zei Tine en toen ze de oogen opsloeg en hem aankeek, wist hij, dat haar besluit vast stond.

„Het spijt me, kind, het spijt me meer, dan ik je zeggen kan. Het was een gerust idee voor me geweest, mijn moederloos meisje in zulke vertrouwde handen te kunnen geven. Maar ik ken je te goed, om niet te beseffen, dat je erover nagedacht hebt en je besluit onveranderlijk is. Ik zal Vermaas direct schrijven.”

De dokter scheen beter te vinden er verder niet over te spreken, hij draaide zich om in zijn stoel en maakte zich gereed tot schrijven.

„Vader,” zei Tine plotseling, op verlegen toon.

„Wat is er, kind?" zei hij, terwijl hij zich weer tot haar wendde.

„Ik wilde u wat zeggen, ik had 't al eerder willen doen, maar ik kon er zoo slecht over beginnen.”

„Mijn Tineke aarzelen haar vader te vertrouwen ? Kind, hoe komt dat ?”

„'t Is zoo heel iets anders, dan u verwacht, Vadertje en.... ik ben zoo bang, dat het u verdriet zal doen.”

„Dat heb ik liever, dan dat er iets is, dat je me niet vertelt.”

„Vadertje,” zei Tine zacht. „Ernst en ik, we houden zooveel van elkaar.”

„Ernst van Beek en jij?” zei dokter langzaam. „Ach, ik vreesde het al, toen ik daar was.”

„O, Vadertje, zeg u dat niet, daar doet u me zoo'n pijn mee. U kent Ernst niet, u weet niet, hoe'n mooi, hoe'n nobel karakter hij heeft.”

„Ik geloof je graag, kind. Maar, hij is artist. Dat is zoo heel iets anders, dan wij gewend zijn. Hoe zul jij je nu kunnen aanpassen aan het fladderleventje van zoo'n steeds reizend en trekkend violist.

Jij bent hier en bij Mevrouw Cortelingen gewend aan degelijke, prettige huiselijkheid. Heb je er wel over nagedacht, hoe koud en leeg het zal zijn, altijd in hotelkamers te wonen ? Nooit te kunnen denken, dát zijn mijn eigen meubeltjes ; geen huisvrouwelijke plichten te hebben. Kindje, kindje, 't valt zoo zwaar.”

„Vader, gelooft u heusch, dat het zwaar valt,

dit alles te moeten missen, als je zooveel van elkaar houdt als wij doen ? U weet wel, Vadertje, hoe'n onnadenkend vlindertje ik vroeger was, maar nu heb ik leeren nadenken en dan weet ik ook zeker, dat ik alleen met Ernst gelukkig kan worden. Toe vadertje, mag hij komen om met u te spreken ?”

„Tinelief, laat me tijd om over dit alles na te denken. Ik kan me niet zoo ineens door je laten overrompelen. Daarvoor is de zaak te ernstig. Ik zal je over eenige dagen mijn antwoord zeggen.”

Tine stond op om de kamer te verlaten, doch toen ze bij de deur was, riep de dokter haar terug.

„Gaat mijn Tineke weg, zonder vader een kus te geven ?” vroeg hij, terwijl hij haar bedroefd aankeek.

Beschaamd sloeg Tine de armen om zijn hals en haar gezicht tegen het zijne gedrukt, liet ze haar tranen vloeien.

„Ga nu, kind,” zei dokter teeder. „En geloof maar, dat alles zich ten goede zal schikken.”

's Avonds zat Tine met de jongens en Juffrouw Bergsma in de gezellige huiskamer. Dokter was bij een patiënt geroepen en zou pas laat terugkomen.

„Tineke, vertel ons nu eens alles,” zei Leo nieuwsgierig.

En toen vertelde Tine hun haar zoet geheim

en de jongens hielden niet op met vragen. 't Was zoo wonderlijk, het zusje te hooren vertellen hoe ze den man gevonden had, dien ze boven alles liefhad. Er was geen jalouzie in hun harten, want ze zagen hoe stralend en blij hun prinsesje er uitzag.

„En wat zegt u er wel van?” vroeg Tine Juffrouw Bergsma.

„Kind, ik ben zoo heel blij voor je, maar ik vrees, dat het niet naar den zin van je vader zal zijn.”

„Dat is 't ook niet heelemaal,” zei Tine bedroefd. „Vader vindt het zóó jammer, dat Ernst artist is. Och, en hij moest eens weten, *hoe'n* kunstenaar hij is, een, die alleen geleefd heeft voor zijn kunst en zeker nooit iets deed, dat zijn heerlijke kunst onwaardig zou zijn.”

„We moeten allemaal helpen den Pipa wat milder te stemmen voor Ernst,” zei Herman.

„Ja,” stemden de andere broers direct in. „Tine, we zullen als één man voor je vechten.”

„Dank jullie, jongens,” zei Tine met tranen in de oogen. „O, wat hoop ik, dat Vader z'n toestemming geeft, vóór Ernst weer naar het buitenland terug moet. Mevrouw van Beek hoopt het ook zoo van harte, ze zit zóó in spanning, de lieve vrouw. Ze voelde wel, hoe vader niet zoo ingenomen zou zijn met een artist tot schoonzoon en zoo innig lief verontschuldigde ze Paps.”

„Tine, zal ik je eens 'n goeden raad geven,” zei Juffrouw Bersma.

„Vraag of Mevrouw Cortelingen de zaak wil bepleiten.”

„Dat is een idee,” juichte Tine.

„Een reuze-idee, moeke!” riep Leo blij. „Als *die* er voor is, geeft de Pipa onmiddellijk z'n toestemming.”

„Heb je haar erover geschreven?” vroeg Juffrouw Bergsma.

„Ja, natuurlijk,” zei Tine. „Ze is de eenige buiten Wim, Dé en Ernst's moeder die het weet. Ze schreef me zoo'n hartelijken brief terug en hoopte zoo voor ons, dat vader z'n toestemming zou geven.”

„Nu, dan zou ik haar vragen, eens 'n paar daagjes over te komen. Je zult zien, dat je vader er haar over spreekt en dan is zij zeker in staat, hem tot andere gedachten te brengen.”

„Ik vind 't zóó naar, dat vader zoo over een artist denkt. Hij scheert ze allen over één kam,” zei Tine op verdrietigen toon.

„Als hij jouw Ernst maar eerst goed leert kennen,” zei Karel hartelijk.

„Schat van een Kraalemans,” zei Tine, terwijl ze hem over z'n donkeren krullebol streek.

„Hoe fijn zegt hij dat, jouw Ernst”.

„Wel ja, zus, kop op, alles zal goed komen.” zei Leo opgewekt.

„Dat zei vader ook,” zei Tine droomerig.
„Maar wat bedoelde hij ermee?”

„Natuurlijk, dat hij alles zal doen om ons prinsesje tevreden te stellen,” veronderstelde Herman.

„Of, om zoo te doen, als hij denkt, dat goed voor mij is. Maar, o, jongens, 't kan nooit, nooit goed zijn, als hij me wil verwijderen van Ernst.”

„Kom, kind, pieker er nu niet langer over,” kalmeerde Juffrouw Bergsma. „Je vader heeft je veel te lief, om je zoo'n verdriet te doen.”

„O, maar u vergeet het geslacht van deftige notarissen en doctoren !!” zei Tine.

„Kind, je doet net, of Ernst tot een veel mindere familie behoort,” berispte Herman haar. „Iedereen weet toch, dat de van Beeks een zeer goede familie zijn.”

„O ja, maar er zit veel artistenbloed in en dát is een gruwel voor de oude geslachten !!”

„Och, och, wat is ons kind bitter,” lachte Leo. „Wacht maar, over een paar weken, zit Ernst in ons midden en ben jij een gelukkige verloofde.”

„Uws mond sal koekies ete, jongeheer,” dolde Karel.

„Zeg kind, heb je 'm er al op voorbereid, dat hij drie lieve zwagers krijgt?” vroeg Herman.

„En wat een lievertjes !” plaagde Juffrouw Bergsma. „Ik zal blij zijn, als jullie afgestudeerd bent. Dan nemen jullie maar gauw een

goeie vrouw en dan krijg ik 't hier eindelijk rustig."

„Hoor nou die malle moeke," lachte Leo. „Tranen met tuiten zou ze huilen als we 't huis uit gingen."

„Verbeeld je niets, jongen. Ik zou den koning te rijk zijn. Maar zeg, Tine, heb je je Ernst er wel op voorbereid hoe'n lastig drietal het is?"

„O, hij weet alles van ze. Uren lang heb ik met Mevrouw en hem over jullie zitten praten. Ze kennen jullie allen al heelemaal en 't zal niets vreemd zijn, als ze hier komen. O, was 't maar al zoo ver."

„Is ie zoo'n soort type als Wim?" vroeg Herman.

„Nee, hij is heel anders, hij is lang niet zoo overmoedig en dol als Wim, ook niet zoo geestig maar er is veel meer ernst in hem."

„De ernst van Ernst!" jubelde Leo. „Dat is een tooneelstuk, zeg!"

„Ik vind Wim een kostelijk type," vond Herman. „Maar 't is beter, dat Ernst niet zoo is, jij bent meestal zóó druk en vroolijk, 't is maar goed, dat er tegenwicht is."

„Net als bij Dé en Wim," zei Juffrouw Bergsma. „En dat vind ik een ideaal huwelijk."

„Zoo zal 't onze ook zijn," verzekerde Tine.

„Hiep hoj! voor Pret en Ernst," riep Leo terwijl hij zijn theekopje ophief.

„Wacht nog maar even met klinken," zei

Tine. „Als 't zoover is, doen we 't met iets anders, hoor! Maar hemeltjelief, wat een bel,” riep ze eensklaps toen de electrische huisbel als verwoed door de gang rinkelde.

„Die heeft haast!” riep Karel. Het dienst-meisje klopte aan de deur en kwam met verschrikt gezicht binnen.

„Of dokter direct bij Steyn zou kunnen komen, er is een ongeluk gebeurd.” Tine vloog op. „Bij Steyn,” zei ze ontsteld. „En vader is er niet.”

„Vader is bij van Dongen. We kunnen hem opbellen,” zei Juffrouw Bergsma.

„Gauw, bellen jullie hem op, dan zal ik eens gaan hooren, wat er gebeurd is.”

Aan de straatdeur stond huilend het oudste zoontje van den arbeider Steyn.

„Wel Klaas, wat is er gebeurd?” vroeg Tine, terwijl ze het knaapje naar zich toe trok.

„O, juffer Tine,” hilde het ventje. „Ze hebben vader voor dood tuus 'ebracht. Vader is van de kar 'efalle en de wielen binne over 'm heen 'egoan.”

„Goeie hemel, wat vreeselijk,” zei Tine, doodelijk verschrikt. „We zullen dokter direct sturen, hoor Klaas. Wacht maar even, dan ga ik met je mee, vent.”

„Asjeblijft, juffer Tine. Moeder schreeuwt toch zoo schrikkelijk, ze zeit maar, da' vader dood is.”

Tine nam het joggie even mee naar binnen, liet hem een glas melk drinken en ging toen vergezeld door Herman met hem mee naar zijn huis.

Daar was het een treurige toestand. In de bedompte kamer, die slaap- en huiskamer tegelijk was, zat vrouw Steyn, omringd door haar talrijk kroost, smartelijk te huilen.

In de bedstee, waarvan de gordijnen teruggeslagen waren lag haar zwaar gewonde man.

Tine ging zacht naar haar toe, sloeg de armen om haar heen. De vrouw scheen nauwelijks te zien, wie er bij haar stond.

Herman, die als medisch student meermalen met zijn vader mee was gegaan om de patiënten te bezoeken, boog zich zacht over den gekwetsten man heen, en luisterde naar de ademhaling.

„Hij is buiten bewustzijn,” fluisterde hij tegen Tine. „De pols is bijna niet meer te voelen. Gelukkig maar, dat hij niet lijdt.”

„Vrouw Steyn,” zei Tine zacht, terwijl ze trachtte de vrouw uit haar verdooving op te wekken.

„Herman zegt, dat Steyn heelemaal niet lijdt.”

Met een schrik keek de vrouw op en toen ze Tine herkende, barstte ze wederom in een droef huilen los.

„Och, juffer Tine, mijn arme man. Zoo’n brave, oppassende man. Wat moeten we zonder

hem beginnen. Wat moet er van die schapen van kinderen terecht komen."

„Stil maar, vrouw Steyn," troostte Tine. „We zullen je wel helpen. Je kunt toch op ons allen rekenen. Kom, ga maar bij hem zitten en houd zijn hand vast, misschien voelt hij het."

Zacht troonde ze de vrouw mee naar de bedstee en drong haar op een stoel.

De kinderen, die met Klaas, angstig in een hoek van de kamer stonden, keken met groote verbaasde oogen naar moeder, die plotseling stil was geworden en roerloos bij vader zat.

Daar ging de deur open en kwam, met ontsteld gelaat, dokter Durieu binnen.

Eén blik op den gewonden man en hij wist genoeg.

„Ga jij even met de kinders in de keuken, Tine," sprak hij op zijn gewone rustige manier.

Tine verwijderde zich vlug met het heele troepje.

Vrouw Steyn was opgestaan, om plaats te maken voor den dokter.

„Hopeloos," zei dokter zacht tegen Herman, nadat hij den pols gevoeld en geluisterd had naar den hartslag.

„'t Kan niet lang meer duren."

„Dokter," snikte vrouw Steyn. „Och, dokter, is er dan heelemaal geen hoop meer?"

„Neen, arme vrouw. Er is geen hoop meer, hij is tè zwaar gewond. En wees maar blij, dat

hij niet lang meer hoeft te lijden, want als hij zijn bewustzijn had, zou de pijn ondragelijk zijn. Het is vreeselijk voor je, hij was zoo'n brave man en hij is nog veel te jong om te sterven."

„Zou hij heelemaal niet meer tot bewustzijn komen, dokter?"

„Neen, vrouw Steyn, hij slaapt rustig in."

„Ach, geen woord meer tegen de kinderen en mij, 't is zoo hard, dokter."

„'t Is heel hard, vrouw Steyn, maar voor hem is 't veel gelukkiger zoo."

Na een uur waarin de dokter en zijn kinderen vol liefde en toewijding voor de arme vrouw en haar kroost waren, was Steyn, zonder tot bewustzijn te zijn gekomen, gestorven.

Niet nadat een buurvrouw met haar man, verzekerd hadden, bij de arme vrouw te zullen blijven, gingen dokter en zijn kinderen huiswaarts.

„Wat een vreeselijk ongeluk," zei dokter toen ze in den huiselijken kring zaten.

„Ontzettend," zei Juffrouw Bergsma aangedaan. „En wat moet er nou van dat huishouden komen! Wat moet vrouw Steyn beginnen met dien troep kinderen!"

„Er moet iets op touw gezet worden, opdat er een flinke som bij elkaar komt," zei dokter.

„Een fancy-fair of zooiets," stelde Leo voor.

„Ja, dat zou niet slecht zijn," vond dokter.

„Tineke, dat is nu eens een goed werkje voor jou om zooiets in elkaar te zetten,” zei Herman.

„Ik zal er over nadenken en alles doen wat in mijn macht staat, om die stakkerds te helpen,” zei Tine.

„Dan is 't in goeie handen,” zei Karel. „En zus, je disponeert maar over ons, we zijn bereid je met alles te helpen.”

„Fijn,” zei Tine dankbaar. „Ik zal jullie hulp zeker noodig hebben.”

Dien avond schreef Tine een langen brief aan Mevrouw van Beek en Ernst, waarin ze hun vertelde van het vreeselijke ongeluk en hoe ze van plan was, alles in het werk te stellen om de arme vrouw en kinderen te helpen.

Reeds den volgenden dag kwam er een brief van Mevrouw van Beek aan dokter Durieu, waarin ze hem uit Ernst's naam aanbood, eenige vioolnummers te komen spelen, ten bate van de arme weduwe. Ingeval er een fancy-fair gegeven werd, stelde ze tevens eenige schilderijen ter beschikking om de opbrengst daarvan te besteden voor het gezin van Steyn.

„Dat is buitengewoon aardig,” zei dokter Durieu verheugd. „En we kunnen verzekerd zijn van een groote recette, als haar zoon speelt. Ik zal haar onmiddellijk schrijven, dat we hun bijzonder lief aanbod gaarne aanvaardden.”

Het was een alleraardigst oogenspel, tusschen

de broers, Juffrouw Bergsma en Tine, bij die woorden van den dokter.

„Ik ga met frisschen moed op stap voor mijn fancy-fair,” zei Tine blij.

„We zullen de fine fleur van ons dorp eens even optrommelen, wacht maar !”

En met al de kordaatheid en vrijmoedigheid van de oude Tine stapte ze het huis uit, vol ijver voor het goede doel.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Tine had Juffrouw Bergma's raad gevolgd en mevrouw Cortelingen in een langen brief, waarin ze haar alles vertelde, wat haar hart bezwaarde, gevraagd, eenige dagen te komen logeeren.

En de lieve pleegmoeder, die nog steeds al het lief en leed met haar voormalige pleegkinderen deelde, was onmiddellijk gekomen.

Haar komst was altijd een groote vreugde in den huize Durieu, want allen hielden ze evenveel van de lieve vrouw, die hun prinsesje gemaakt had tot wat ze nu was.

Het was de tweede dag van haar verblijf.

Mevrouw Cortelingen zat in de serre te handwerken en dokter Durieu, die, zooals hij gewoonlijk na het diner deed, rustig zijn krant zat te lezen, hield haar gezelschap. De andere leden van de familie waren na het diner elk zijns weegs gegaan.

Dokter Durieu vouwde langzaam zijn krant dicht en bleef even in gepeins verdiept zitten.

Toen vroeg hij plotseling ; terwijl zijn stem beefde :

„Mevrouw Cortelingen, mag ik eens 'n ernstig woordje met u spreken. Ik wou Uw raad weer eens inwinnen.”

„Ik geloof, dat ik wel kan raden, wat Uw hart bezwaart,” zei mevrouw Cortelingen op den haar eigen hartelijken toon.

„Tine heeft u zeker alles verteld,” veronderstelde dokter Durieu.

„Ze heeft me alles geschreven en verteld,” stemde mevrouw toe.

„Voelt u, hoe moeilijk dit alles voor mij is,” zei dokter met een zucht.

„Ja, ik voel volkomen, hoe zwaar 't *U* moet vallen, Uw kind toe te vertrouwen aan „een artist.” Maar, beste mijnheer Durieu, zoo zonder eenigen angst als ik mijn Dé aan een artist gaf, zoo veilig kunt u het ook doen. Ernst is van hetzelfde soort als Wim, alleen is hij nog veel ernstiger, wat zeker nog meer waarborg tot Tines geluk geeft. Kijk eens, beste dokter, de kinderen hebben elkaar zoo hartelijk lief en na al wat Tine me verteld heeft, zijn ze als geschapen voor elkaar. Mag dan zijn kunstenaarsschap een beletsel zijn om die twee zoo gelukkig te maken als ze verdienen te worden? Kom, zet u over dat vooroordeel heen en geef de kinderen aan elkaar, u zult er geen berouw van hebben, dat weet ik zeker.”

Dokter Durieu bleef eenigen tijd in gepeins verdiept. Hij overwoog de woorden van de

vrouw, wier oordeel hij zoozeer op prijs stelde.

„U heeft als altijd weer overwonnen,” zei hij met een lichten zucht. „U heeft toch steeds het beste geweten wat goed is voor het kind, ik zal dus doen, wat u me aanraadt.”

„Ik dank u voor dit hernieuwd bewijs van vertrouwen. Ik neem de verantwoording van mijn raad gaarne op me, zeker als ik ben, dat de kinderen gelukkig zullen worden,” zei mevrouw Cortelingen.

„En zullen we het kind nu niet hier roepen om haar het blijde nieuws te vertellen?”

„Ja, daar voel ik wat voor,” zei dokter, terwijl hij haastig opstond.

Mevrouw Cortelingen oogde hem na, toen hij zoo levendig naar de deur stapte.

„Hij is blij, dat hij een besluit genomen heeft, en dat het ten gunste van zijn lieveling uitgevallen is,” dacht ze.

Daar hoorde ze iets holderdebolder de trap af komen.

„De oude Tine,” zei ze stil-gelukkig in zichzelf.

Met de armen om elkaar heen kwamen ze binnen, vader en dochter. „Tineliëf”, zei dokter Durieu, terwijl hij haar kopje tusschen zijn handen nam. „Je lieve pleegmoeder heeft me doen inzien, dat ik goed doe jullie mijn toestemming te geven. Vraag dus, of Ernst en zijn moeder bij ons willen komen.”

„O, Vadertje,” zei Tine gelukkig en ze nestelde haar kopje dicht tegen zijn borst aan.

Toen vloog ze naar mevrouw Cortelingen toe en terwijl ze haar hartelijk omhelsde zei ze blij :

„Dank u, lief moedertje.”

Het was een gejubel van belang, toen het drietal naar boven toog om de jongens en Juffrouw Bergsma het blijde nieuws te gaan vertellen.

„Daar hoort „panje” bij, Pipa,” juichte Karel.

„Geen denken aan,” lachte dokter Durieu.

„We doen 't vanavond met een glaasje wijn af en als Ernst er is fuif ik jullie op champagne.”

„Hoera, leve de Pipa !” riepen de broers en terwijl ze elkaar een stillen wenk gaven, die direct begrepen werd, stoven ze op Tine af, die, voor ze 't wist, door hun sterke handen omhoog getild werd en onder het geroep van : „leve ons prinsesje en haar Ernst” in triomf door de kamer gedragen werd.

„De feestvreugde heeft de jongens nu al te pakken”, lachte juffrouw Bergsma. „Hoe moet dat gaan als de verloving gevierd wordt.”

„Dan staan we allemaal op ons kop,” dolde Leo.

„Dat zal een vreemdsoortige receptie worden,” lachte mevrouw Cortelingen.

't Werd een heerlijke receptie. Nooit had Tine

er liever en blijer uitgezien, dan toen ze naast haar knappen, donkeren Ernst midden tusschen de bloemen stond en al haar lieve kennissen en vrienden ontving.

De kamers waren een tuin vol bloemen, 't leek wel, of iedereen zich had willen beijveren om het jonge, sympathieke paar te huldigen.

Uit heel den omtrek waren er bouquetten en manden gestuurd. Het doktersdochtertje was ook zóó bemind.

En de vrienden van Ernst uit het buitenland hadden de meest uitheemsche bloemen gezonden. Zoo stuurde een vorstelijke vriend, voor wien Ernst iederen winter speelde, aan de verloofde van den grooten violist een kistje waarin orchideeën.

Alle pleegkinderen van mevrouw Cortelingen waren overgekomen, behalve Dé, die niet van haar baby weg kon, maar Wim was present om Hare Majesteit te vertegenwoordigen, zooals hij lachend beweerde.

Nettie Cortelingen, die intusschen was opgegroeid tot een echt aardig tienjarig meiske, was bruidsmeisje en zag er in haar wit zijden jurkje, gegarneerd met kleine rose roosjes, uit, om te stelen.

Het was een onvergetelijke dag en er waren er drie, die toen de receptie afgelopen was, stilletjes bij elkaar in de serre gingen zitten en dankbaar getuigden hoe blij ze waren, met het jonge geluk van Tine en Ernst.

Dat waren mevrouw van Beek, Mevrouw Cortelingen en dokter Durieu.

„En wanneer beginnen nu de besprekingen over de fancy-fair?” vroeg dokter Durieu den morgen na de receptie, toen allen vereenigd waren om de ontbijttafel. „We mogen in onze vreugde die arme vrouw Steyn niet vergeten.”

„O, vadertjelief, dat heb ik niet gedaan,” zei Tine. „Ik heb er alles voor klaar, we moeten alleen nog maar een datum bepalen.”

„Wanneer heb je dat allemaal gedaan?” vroeg haar vader verwonderd.

„Tusschen de bedrijven door,” zei Herman trotsch. „Ons prinsesje was de leidster, wij hebben 's avonds het vuur uit onze sloffen geloopt om de fine fleur van ons „darp” aan te moedigen mee te doen met de fancy-fair.”

„Er zijn al een massa handwerken en mooie voorwerpen ingekomen,” zei Tine blij. „En alle leveranciers hebben levensmiddelen, fruit enz. afgestaan. Mijnheer Tervaaert heeft beloofd, dat we kistjes sigaren en tabak voor het goede doel krijgen. Eenig, niet?”

„Ja, dat zijn ook van die menschen die helpen waar te helpen valt,” zei dokter vol waardeering.

„En Wim stuurt een schilderij, dat verloot kan worden. Reuze, hè?”

„Dat wordt werkelijk grandioos,” zei dokter blij.

„Nu, er zal ook heel wat noodig zijn om het gezin in stand te houden,” zei mevrouw Cortelingen.

„Tinelief, wil je mij noteeren voor de benodigdheden om eenige grabbeltonnen te vullen.”

„Wat ben je toch een schat, moedertje,” zei Tine dankbaar.

„De freules Schuyl tot Meeresteyn hebben op zich genomen de theetent in orde te maken en zullen samen met de Burgemeestersdochter thee schenken.”

„Dát kan goed worden,” zei Karel met een knipoogje tegen Leo.

„Leo heeft zich zeker al aangeboden om te serveeren,” plaagde Tine, die wist, dat Leo des burgemeester's dochter zeer bewonderde.

„Niks daarvan,” zei Leo. „'t Is damesbediening.”

„Maar hij heeft zich voorgenomen den geheelen avond thee te drinken,” zei Herman. „En dat is wat voor hem !!!”

„Heeft Dorette van Brink ook een tentje?” vroeg Leo langs z'n neus weg aan Herman.

„Ja, een schiettentje,” zei Herman gemoedelijk. „Pas maar op je hart, hoor jongen.”

„Daar hoef jij niet meer voor op te passen,” plaagde Leo. „'t Jouwe is al doorboord door de schoone Dorette.”

„Hoor nu zulke blagen,” zei Tine verontwaardigd. „Jullie bent nog véél te jong om over zulke dingen te praten.”

Een luid gelach weerklonk op die woorden. Tine was namelijk de jongste van het viertal.

„Hoe durft ze !” lachte Ernst. „Daar moet je toch brutaal voor zijn. Maar zeg Tineke,” vervolgde hij, „Je herinnert je mijn belofte nog wel, te spelen op de fancy-fair. Is daar gelegenheid voor en valt het nog in den tijd, dat ik hier ben ?”

„Ja, da’s waar, daar moeten we rekening mee houden. Ik heb er al dien tijd niet aan willen denken, dat je gauw weg moet,” zei ze zacht.

„Als we nu eens vaststelden, dat de fancy-fair Zaterdagmiddag a.s. geopend wordt en duurt tot Maandagavond,” zei dokter Durieu.

„Ik zou graag hebben, dat alle menschen er van konden genieten en de werklui kunnen alleen maar Zondags.”

„Ja, dat is een heel goed idéé,” zei Tine. „Dan zullen Ernst en ik er vanmiddag op uit gaan, om alle medewerkers ervan in kennis te stellen en zullen we meteen de verschillende advertenties opgeven, zoodat iedereen weet, dat de opening Zaterdag a.s. plaats zal vinden. Of,” liet ze er twijfelend op volgen, „Moet je misschien studeeren ?”

„Dat zal ik dan vanmorgen doen,” zei Ernst, die nooit een dag voorbij liet gaan, zonder te studeeren.

„Maar zeg me nu eens eerst, kindje, wat ik zal spelen.”

„Moet je *mij* dat vragen?” lachte Tine.
„Mevrouw, zeg u het maar,” wendde ze zich tot mevrouw van Beek.

„Nu, ik zou zeggen, bij de opening een ernstig nummer, dan krijg je ook het publiek, dat een klassiek nummer op prijs stelt. En als je van plan bent, 's avonds nog wat te spelen, dan eenige lichtere stukjes. En Zondags ook wat lichter genre. Zijn jullie dit met me eens?”

„Volkomen,” beaamden ze allen.

„En wie zal me begeleiden?” vroeg Ernst, terwijl hij schelms naar Tine keek.

„Nou, dát is ook een vraag,” lachte deze.
„Natuurlijk de moeder.”

„Zóó gemakkelijk kom je er niet af,” plaagde mevrouw van Beek.

„Je hebt getoond, Ernst heel goed te kunnen begeleiden en als je deze dagen wat met hem repeteert, kun je de lichtere stukjes met een gerust hart met hem spelen. Ik zal dan het grootere werk op me nemen.”

„Maar ik heb nog nooit in 't publiek gespeeld,” zei Tine, die al kippetjesvel kreeg bij de gedachte voor een volle zaal te moeten optreden.

„Als je samen met mij speelt, behoef je niet bang te zijn,” zei Ernst, terwijl zijn donkere oogen haar innig aankeken.

„Goed,” zei ze direct vol vertrouwen.

„Ik zal hard studeeren en dan zal het wel lukken. Geef je me straks de muziek?”

„Ik zal ze direct voor je halen, kindje.”

Er werd die week verbazend hard gewerkt om de fancy-fair klaar te krijgen.

Ieder zorgde voor zijn eigen tentje en beijverde zich het zoo mooi mogelijk te maken.

De eigenaar van het groote feest-gebouw Concordia had geheel belangeloos de groote concertzaal afgestaan en den daaraan verbonden foyer.

Zelf hielp hij mee alles in orde te brengen en daar hij een handig man was, had iedereen zijn hulp noodig en werd hij van het eene eind der zaal naar het andere geroepen.

Er waren groote advertenties geplaatst en verder in alle winkels aanplakbiljetten die vermeldten wat er al op de fancy-fair te hooren en te zien was en als grootste attractie de aankondiging van het optreden van den beroemden violist Ernst van Beek.

En nu was de groote dag aangebroken, de dag, die vele verrassingen zou brengen, want men had alles zooveel mogelijk geheim gehouden.

In den huize Durieu stond alles op stelten. Tine was zóó druk in de weer, dat ze, volgens haar zeggen, bijna haar Ernst vergat.

De drie broers holden af en aan naar het

feestgebouw, waar op de laatste minuut nog honderden dingen te verzorgen waren.

Mevrouw van Beek, mevrouw Cortelingen en Juffrouw Bergsma waren eveneens naar de zaal gegaan, om de laatste hand te leggen, aan de tent die ze met haar drieën zouden beheeren.

Want Tine had allen aan het werk gezet voor het goede doel.

Ook Nettie en Juf, die dien middag zouden komen, kregen een werkend aandeel.

Het was een geluk, dat het huis van dokter Durieu zoo groot was, want alle hulp van buiten logeerde bij hem.

Wim, die op zich genomen had, voor de grabbeltonnen te zorgen, kwam gelijk met Nettie en Juf.

„O, m'n hoofd loopt om,” riep Tine in wanhoop, toen ze met Daatje, de werkmmeid, de verschillende logeerkamers in orde maakte.

„Hebben we nu geen een vergeten, Da? Kunnen ze allen slapen?”

„Ja, juffer Tine,” lachte Da. „Er is d'r geen een overgeslagen.”

„En luister nu eens goed, Da. Op mijn kamer staat een koffer, die breng je tegen twee uur naar Concordia en je geeft hem af aan mijnheer Baars, die weet er van en zal wel zorgen, dat ie op de goede plaats komt. Maar denk eraan, Da, alleen aan Meneer Baars zelf, aan geen sterveling anders.”

„Ik zal er voor zorgen, juffer Tine, U kunt er gerust op zijn.”

Toen holden ze weer samen naar beneden om alles klaar te maken voor de koffietafel.

Ernst, die juist weer terugkwam van het feestgebouw, waar hij geholpen had het Concertzaaltje in orde te maken, zag zijn Tineke en de meisjes druk bezig. Zonder zich te bedenken, ontdeed hij zich vlug van jas en hoed en begon mee te helpen.

Keurig netjes legde hij de kleine broodjes in de zilveren bakken en schikte de couverts als een volleerde kellner.

„Nee, maar zooies toch,” zei Neel, de oude keukenmeid. „Mot meheer nou ook nog meehelpen? En wat gaat dat meheer handig af.”

„Je zou niet zeggen, dat ik altijd gewend was in hotelkamers te wonen, hè Neel?” lachte Ernst.

„Maar mijn moeder liet me, als kleine jongen al, wanneer er eens extra drukte was, of een zieke in huis, duchtig meehelpen. Ze vond, dat een jongen net zoo goed z'n handen moet kunnen roeren als een meisje.”

„Da's heel verstandig van Uws mama,” prees Neel.

„En gemakkelijk voor mij,” lachte Tine. „Als ik dan eens meideloos ben, heb ik een goeie hulp aan je.”

„Je vergeet, kindje, dat we niet in een eigen

huisje zullen wonen,” zei Ernst met iets verdrietigs in zijn stem.

„Och, wat een dommie ben ik toch,” zei Tine, terwijl ze hem innig aankeek. „Dat vergeet ik wel eens. Nu, maar des te gemakkelijker, dan heb ik heelemaal geen last met meisjes. Zoo’n paar pronkjuweelen als Neel en Da krijg ik toch nooit en ik hoor al mijn getrouwde vriendinnen ach en wee schreeuwen over de tegenwoordige dienstmeisjes.”

De koffietafel was klaar, de meisjes hadden de kamer verlaten en Tine troonde Ernst mee naar de serre om „even uit te blazen.”

„Waar pieker je zoo over?” vroeg Tine, toen ze zag, hoe Ernst in gepeins verdiept was.

„Liefste,” zei hij, terwijl hij haar onderzoekend in de oogen keek. „Zul je je, als we getrouwd zijn, niet heel ongelukkig voelen, dat je gedoemd bent, steeds in hotelkamers te wonen? O, soms ben ik zoo bang, dat je die warme, gezellige omgeving van je huis zoo zult missen.”

„Denk je, dat ik daar zelf niet over nagedacht heb?” vroeg Tine. „Ik ben geen mensch om stil te zitten en mijn dagen te vullen met lezen of bezoeken afleggen. Daarom heb ik iets heel goeds bedacht, om de uren die jij weg bent, te vullen. Ik wil weer pianoles gaan nemen en ben van plan flink te gaan studeeren, ik denk, dat ik dan in een paar jaar wel zoover kan zijn, dat ik je op je concerten kan begeleiden.”

„Tine, kind,” zei hij getroffen. „Wat is dat een heerlijk idee van je, hoe rijk maak je me daarmee. Wie zou me beter kunnen begeleiden, dan mijn eigen vrouwtje. Maar waarom zou je met lesnemen wachten, tot we getrouwd zijn?”

„Dat ben ik ook niet van plan. Wachten staat niet op mijn programma. Ik ga, als je weg bent, twee keer per week naar stad om les te nemen bij den grooten pianist Sch.... Tenminste, als hij me als leerling wil accepteren. Ik heb gehoord, dat hij alleen die leerlingen aanneemt, waar werkelijk wat in zit.”

„O, dan neemt hij jou ongetwijfeld aan, want je bent bijzonder muzikaal en hebt heel veel aanleg.”

„Als jij maar niet te verblind in me bent,” zuchtte Tine.

„Nu, wacht maar af, wat Sch.... van je zegt,” zei Ernst vol vertrouwen. „Je kunt bij geen beteren gaan, van hem kun je enorm veel leeren. Kind, kind, wat heb je me blij gemaakt.”

„Dan ook nooit meer piekeren over de toekomst, liefste.”

„Nee, dat is met zóó'n vrouwtje onnoodig,” zei Ernst warm.

„Gossiepietje, 't is al kwart over twaalfen,” riep Tine verschrikt uit. „Je moet naar den trein om Wim en Juf met Nettie te halen.”

„Ik vlieg!” zei Ernst, terwijl hij haastig opstond.

Tine oogde hem na, toen hij met vlugge passen de straat uitliep.

„Hoe zou ik me ooit ongelukkig kunnen voelen, of me vervelen, als ik samen met hem ben,” zei ze zacht.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De opening van de fancy-fair was bepaald op drie uur.

Het was vóór dien tijd een komen en gaan van auto's en rijtuigen.

En juist zooals Tine gezegd had, dat het zijn moest ; de fine fleur van het dorp was present.

De Burgemeester had op zich genomen, de fancy-fair te openen en deed dit in een zeer gevoelige speech, waarin hij ieder animeerde, zooveel mogelijk te denken aan het goede doel waarvoor de fancy-fair op touw was gezet.

De zaal zag er werkelijk alleraardigst uit. Overal smaakvol versierde tentjes, waarin de voorwerpen verkocht werden, die voor het doel beschikbaar waren gesteld.

De tent van de dames van Beek, Cortelingen en Bergsma werd al zeer druk bezocht.

Daar waren, sierlijk uitgestald, de fraaie handwerken en de dameskoopsters betaalden flinke prijzen voor de verschillende tentoongestelde artikelen.

De verkoopsters waren onweerstaanbaar en hadden er bijzonder goed slag van de menschen

meer te laten koopen, dan ze aanvankelijk van plan waren.

De theetent was voortdurend stampvol. Daar zag het er ook al heel gezellig uit. Wit rieten stoeltjes en tafeltjes, temidden van frissche planten en bloemen. De thee geserveerd door drie aardige freuletjes die er in hun zacht getinte kimono's uitzagen als echte geisha's.

Er was één tent, die gesloten was door zwarte gordijnen met gouden draken erop en waaraan een kaartje hing met de woorden :

De beroemde Waarzegster

ZANATINA DELLA MAZA.

te consulteeren van 3—6 en 's avonds van 7—9.

Het zag er binnen in de waarzegsters tent al heel geheimzinnig uit.

Er hingen kleurige Oostersche doeken aan de wanden, overal stonden koperen schalen en potten en elektrische lampen, met roode kappen omhangen, lieten een vreemd licht schijnen over het geheel.

Maar vreemder dan dit alles was de waarzegster zelf.

Ze was gezeten in een grooten gebeeldhouwden stoel. Haar voeten rustten op een prachtig goud satijnen kussen, dat lag op een groot beestenvel. Naast haar een tafeltje, waarop een groote koperen kom met zand gevuld en koperen kandelaars met brandende kaarsen.

bldz. 96.

Tine Durieu 7.

Zanatine della Maza zag er heel eigenaardig uit. Ze droeg een kort blauw-groen satijnen rokje waarover heen een zwart tullen kleed met gouden loovers, die rinkelden bij iedere beweging die ze maakte.

Verder had ze een wit zijden blouse aan met kleurige zijde bewerkt en daaroverheen een zwart fluweelen boléro met goud bewerkt. Om de slanke taille had ze een wit zijden sjerp die in een lossen knoop op haar rokje afhing en waaraan gouden franje.

Op het hoofd een wit zijden doek, die vastgehouden werd door een gouden spang, waaraan munten waren bevestigd, die op haar voorhoofd lagen.

Het gelaat van Zanatina was echter bedekt door een klein zwart zijden masker, waardoor men niets van haar gezicht kon herkennen.

Haar tent had een bijzondere bekoring voor het publiek, dat in dichte drommen voor de gordijnen stond om toch toegelaten te worden. En men vertelde elkaar wondere dingen van de waarzegster.

Ze scheen wel alles van de menschen te weten en zei werkelijk bijzondere dingen en ze voorspelde ieder, wat hij zeker wel het liefste wilde.

„'t Is een Italiaansche,” zei de een. „Ze spreekt gebroken Hollandsch maar met veel Italiaansche woorden vermengd.”

„Wel neen,” zei een ander. „'t Is een Bel-

gische, ze heeft een gedecideerd Vlaamschen tongval."

„Hoe kun je het zeggen," zei weer een derde.
„Ik kreeg den indruk, dat ze een Duitsche is."

Men was het totaal oneens over de nationaliteit van de waarzegster en men verdiepte zich in gissingen wie die vreemdelinge kon zijn, die zoo alles van hen wist.

„Hallo, hallo, hallo, menschen hier moet je zijn ! Drie grepen in de grabbelton voor één duppie ! Geen bedrog. Alles mooi en degelijk !"

Bij de grabbeltonnen stond een clown, die er potsierlijk uitzag. Hij had een geel satijnen clownspak aan, waar op rug en borst de meest grappige caricaturen geschilderd waren, zoodat de menschen, alvorens ze grabbelden, eerst om den clown heen liepen om alles te bewonderen wat er op zijn costuum geschilderd was.

Hij had een vervaarlijk stemgeluid en schreeuwde de malste dingen naar het publiek, dat hartelijk lachte om zijn grappen.

„Vooruit menschen, grabbel maar ! Als mijn tonnen leeg zijn, vullen we ze weer. Hallo, hallo, wie geen dubbeltje wil geven, die betaalt maar een gulden. Vooruit maar, alles moet weg !"

Het geld stroomde naar binnen bij clown Jimmy en telkens weer moesten de tonnen bijgevuld worden.

De clown, waarin ge waarschijnlijk reeds Wim herkend hebt, wreef zich van blijdschap

in de handen en riep tegen zijn buurlui, de broers van Tine, die een tent van sigaren, tabak en cigarettten hadden en er met hun rooden fez op, alleraardigst uitzagen :

„Mijn affaire gaat schitterend, ik geloof, dat ik in de wieg gelegd ben voor Cocadorus.”

„Wilt u den naam van de pop niet eens raden ?” vroeg een fijn stemmetje.

Gekleed in een schattig rose crêpe de Chine jurkje, een groote zijden strik in de blonde haren, liep Nettie Cortelingen trouw achter de bezoekers aan en toonde hun de groote pop, die ze samen met Juf aangekleed had.

De pop was eender gekleed als zij, en Juf had de haren van pop net zoo gekapt.

Iedereen had schik in Nettie en het geld rolde in het mandje, dat ze aan den arm droeg.

„Heet ze Wilhelmina ?” vroeg de Burgemeester.

„Neen Burgemeester,” zei Nettie onbevangen. „Zoo heet ze niet.”

„Mag ik nog eens raden ?” vroeg hij.

„Ja,” zei Nettie. „Maar dan kost het weer geld, ziet u.”

„O,” lachte de Burgemeester. „Nu, dan zal ik er nog wat aan wagen.”

Even keerde hij zich tot Ernst Van Beek, die hem rondleidde en toen zei hij :

„Maar nu geloof ik toch, dat ik het raden kan. Ze heet Nettie. ”

„Mispoes !” gierde Nettie. „Zoo heet ik.”

„O ja,” zei de Burgemeester met het onschuldigste gezicht van de wereld.

„Maar zeg, Nettie, ik zal nu maar niet meer raden, anders raak ik al mijn dubbeltjes kwijt.”

„’t Is voor die arme vrouw Steyn en haar kindertjes,” zei Nettie op zóó’n lief toontje, dat de Burgemeester haar liefkozend over ’t blonde haar streek.

„Doe dit dan in je mandje,” zei hij. „Maar oppassen, dat je ’t niet verliest.”

En Burgemeester gaf haar honderd gulden.

„O, dank u wel, Burgemeester,” zei het kind blij en ze holde naar Juf toe, om het die in bewaring te geven.

„Is Tine niet hier ?” vroegen verschillende dames en heeren aan dokter Durieu, die door de zaal liep.

„Tine ?” zei hij, wat verward. „Ja, ze is wel hier, maar ze houdt zich wat achteraf. Ze heeft zich teveel vermoeid met de voorbereidselen voor de fancy-fair en schijnt bovendien kou gevat te hebben, ze is tenminste flink schor en kan alleen maar zacht fluisteren.”

„Wat vreeselijk jammer. En zal ze nu vanavond Uw a.s. schoonzoon niet begeleiden ?”

„Ja,” lachte dokter Durieu. „Dát kan ze zonder stem wel af.”

„Komt ze straks nog, als mijnheer van Beek speelt ?”

„Ja, dat zal zeker wel, ze is nu wat naar huis gaan rusten.”

Men vroeg niet verder en dokter Durieu spoedde zich naar de verschillende tentjes om overal iets te koopen en het gekochte zóó ruim te betalen, dat het meestal driemaal den prijs waarvoor het genoteerd was, bedroeg.

's Avonds werd de fancy-fair nog drukker bezocht dan dien middag. Drommen menschen stroomden naar binnen.

De tent der waarzegster scheen weer de grootste aantrekkingskracht uit te oefenen op het publiek, er stonden gestadig een massa menschen geduldig te wachten op hun beurt.

Toen klokslag negen uur het bordje „Gesloten” voor de tent gehangen werd, hoorde men van alle kanten uitroepen van teleurstelling.

Maar al heel gauw dreef de stroom af naar den foyer, die herschapeu was in concertzaal, waar Ernst van negen tot tien uur vioolnummers ten beste zou geven.

Er was geen entrée geheven, maar aan den ingang van het zaaltje stonden twee alleraardigste knapen in page costuum, met zilveren schalen in de hand, bereid om giften te ontvangen.

Het eerste nummer speelde Ernst tezamen met zijn moeder. Het publiek was opgetogen en steeds weer moesten beiden terug komen om te danken voor het hartelijk applaus.

En toen kwam de beurt aan Tine, die in een eenvoudig wit zijden toiletje achter in de zaal zat.

Toen ze naar voren ging om haar plaats aan den vleugel in te nemen, rekten velen zich uit, om haar toch goed te kunnen zien. Was 't ook niet alleraardigst, dat Tineke van den dokter haar aanstaande zelf zou begeleiden ?

„Ik durf haast niet,” fluisterde Tine zacht tegen Ernst, toen hij bij den vleugel kwam staan om nog even zijn viool te stemmen.

„Ach, wat ben je nog schor,” zei Ernst, terwijl hij haar schelms aankeek.

„Nare jongen,” zei ze zacht.

„Moed, Tineke,” zei hij even zacht. „'t zal best gaan.”

En 't ging best. Tine overtrof zichzelf.

Zoodra ze de fluweelige viooltonen maar hoorde, was al haar angst verdwenen en dacht ze er alleen aan, zijn heerlijk spel te volgen.

Het was een uitbundig applaus, dat losbrak, toen het vioolstuk geëindigd was. Het publiek stond als één man op en men riep zonder ophouden, bis, bis. Net zoolang, tot Ernst nog een muziknummer op den vleugel zette en ze samen nog een kleine toegift speelden.

Toen dit geëindigd was, betraden de twee pages, die aan den ingang der zaal deur gestaan hadden, het podium, een groote [mand met losse bloemen met zich dragende, die ze

met een keurige buiging Tine aanboden.

Het was een hulde van den Burgemeester, die het geheele bloemententje had laten plunderen, om ze het sympathieke paar te kunnen aanbieden.

Toen brak het applaus weer los, men vroeg steeds om meer te hooren, maar Ernst, die bang was, dat Tine zich te veel zou vermoeien, sloeg den arm om haar heen en leidde haar vlug, naar alle kanten buigend, de zaal door.

Achter hen liepen de pages met de bloemenmand.

„Het lijken twee koningskinderen,” zei Juf zacht tegen mevrouw Cortelingen en dat dachten er velen met haar.

Het was de laatste avond van de fancy-fair. De opkomst van het publiek was zóó groot, als 't op geen der andere dagen was geweest.

Iedereen wilde het sluiten der Fancy-fair bijwonen.

Alle tentjes waren leeggekocht en de kleine dingen, die hier en daar overbleven werden door clown Jimmy op allergeestigste manier geveild.

„En nu, mijne Heeren en Dames, wacht u nog een groote verrassing,” galmde hij, toen alles verkocht was.

„Luistert goed !

Onze tentjes zijn leeg. U hebt ze leeggeplunderd en wij hebben Uw zakken leegge-

plunderd. Maar nòg zijn we niet tevreden. U heeft den naam der pop nog niet geraden. Laat ik U dan zeggen, dat de pop denzelfden naam draagt, als de schoone waarzegster die U uw toekomst heeft voorspelt.

We laten allen nog eens raden en nu, naar den naam der bekoorlijke waarzegster. Wie haar naam raadt, krijgt tevens de pop ten geschenke. Voor het luttele bedrag van één kwartje per keer, kunt u haar naam raden. Zoodra u goed geraden heeft, neemt ze haar masker af en ik zeg u, dames en heeren, dat u verrast zult zijn."

Er was verbazend veel animo om te raden, want ieder was nieuwsgierig te weten, wie de waarzegster was.

„Ik zal haar halen," schreeuwde clown Jimmy.

En terwijl hij door het publiek duikelde, snelde hij naar de tent van Zanatina della Maza, sloeg de zwarte gordijnen terug en maakte een potsierlijke buiging voor de waarzegster, die onbewegelijk in haar stoel zat.

Clown Jimmy leidde de schoone Zanatina naar het podium, waar hij haar te midden der planten en bloemen in een laag stoeltje deed plaats nemen.

„Wie raadt den naam der schoone Zanatina della Maza ?" schreeuwde clown Jimmy. „Kost maar één kwartje !"

„Cleopatra !"

„Maar niet heusch !” riep Jimmy, terwijl hij een sprong in de lucht maakte.

„Carmen !”

„Dát nou weer niet !” gichelde Jimmy, terwijl hij een mal gezicht trok.

„Madame de Thèbes !”

„Net mis !” jubelde de clown.

De gekste namen werden nu geraden, doch steeds was het mis.

Nadat dit ongeveer een half uur zoo geduurd had, en de schalen waarin de kwartjes gegooid werden dreigden over te loopen, zei Clown Jimmy :

„Het sluitingsuur is nabij, dames en heeren en nòg is de naam niet geraden. Ik geef u nog tien minuten om te raden en dan is het onherroepelijk gedaan.”

Toen kwam de Burgemeester naar voren en terwijl hij zich tot de waarzegster wendde en een regen van kwartjes in de schaal liet neerkomen, zei hij :

„De naam der pop is. Tine !”

„Geraden, geraden !” juichte de clown, terwijl hij de pop in Burgemeesters armen lei.

En gelijktijdig stond de waarzegster op, ontdeed zich langzaam van haar masker en. . . . Tine Durieu's ondeugende oogen keken brutaal de zaal in.

„Dokters Tine !” klonk het van alle kanten verbaasd.

Direct daarop een gewirwar van stemmen, allerlei vragen dooreen aan dokter Durieu en zijn familie gericht.

„En ik dacht, dat ze schor was !”

„Hoe kon Tine dat vreemde accent zoo nabootsen ?”

„O, dokter Durieu, wat kunt u jokken !”

Dokter Durieu hield lachend z'n beide ooren dicht.

Toen men van de eerste verbazing wat bekomen was, besteeg de Burgemeester, die beloofd had, de Fancy-fair te sluiten, het podium.

In alleraardigste bewoordingen dankte hij ieder, die bijgedragen had tot het welslagen van de Fancy-fair.

Voor zooverre hij het kon overzien, had de Fancy-fair zeker het vierdubbele opgebracht van wat men ervan verwacht had en kon men het lot van vrouw Steyn en haar kinderen onbevreesd onder de oogen zien.

Hij noemde apart nog de namen van Mevrouw van Beek en haar zoon, van den beroemden schilder van den Berghe, die zoo schitterend voor Clown Jimmy gefungeerd had, maar bovenal, de schoone waarzegster, wie het gelukt was, alle bezoekers der Fancy-fair niet alleen de waarheid te zeggen, doch ze de meest rooskleurige toekomst te voorspellen en dat alles in zoo'n vreemd accent, dat men in het onzekere bleef tot welke nationaliteit ze behoorde.

Maar het mooiste van alles was wel, dat niemand had kunnen gissen, wie wel de waarzegster was.

Geen van allen hadden ze kunnen denken, dat het dokters Tine was, die in dat schitterend costuum stak, dat het haar stem was, die zoo met echt buitenlandsch accent tot hen sprak.

Dokters Tine was de ziel van de geheele fancy-fair en hij mocht het hier wel zeggen, dat het hoofdzakelijk aan haar te danken was, dat alles zoo bijzonder goed van stapel was geloopt.

En hij eindigde zijn warme rede met een driewerf hoera voor dokters Tine, waarmede direct door het geheele publiek werd ingestemd.

Tine boog dankend naar alle kanten en toen de Burgemeester het podium verlaten had, stormden clown Jimmy en Leo Durieu naar boven en terwijl ze de bekoorlijke Zanatina in de hoogte tilden, droegen ze haar onder het geroep van: „lang zal ze leven” de geheele zaal door.

„En vertel me nu eens, hoe je dit alles zoo goed geheim hebt kunnen houden en hoe ’t mogelijk was toch je aanstaande te kunnen begeleiden?” vroeg de Burgemeester, toen Tine weer op den beneden grond stond.

„Dat heb ik kunnen doen, door de uitmuntende medewerking van mijnheer Baars en zijn vrouw,” zei Tine. „Dat waren de eenige,

buiten ons kringetje, die het geheim wisten. Bij hen verkleedde ik me telkens en mevrouw Baars hielp me zóó uitmuntend, dat ik in den kortst mogelijken tijd van kleeren kon verwisselen."

„Wanneer kreeg U verdenking op haar?" vroeg dokter Durieu.

„Vanavond, toen net even voor het spelen van uw a.s. schoonzoon de tent van de waarzegster gesloten werd. Reeds gisteren viel me dit op, maar ik bouwde op Uw verzekering, dat Tine schor was en begreep niet, hoe ze dan zóó zou kunnen praten als ze al die dagen deed."

„Ai mij," lachte dokter Durieu.

„Ik vrees, dat ik door die grap het vertrouwen verloren heb. Maar 't was een leugentje om bestwil, dat bewijzen de volle kwartjesschalen."

„Het vertrouwen in onzen dokter kan door niets geschokt worden," zei de Burgemeester ernstig.

„Dank u, burgemeester," zei dokter Durieu getroffen.

Om Tine, de heldin van den avond, stond een kring van menschen de donkere, glanzende haren te bewonderen, die uit den hoofddoek kwamen en die hen zoozeer op een dwaalspoor gebracht hadden.

„Allemaal gehuurd," lachte Tine.

Toen baande Ernst zich een weg door den kring der menschen en terwijl hij zijn

meiske teeder naar zich toe trok zei hij :
„Ik neem mijn Tine nu mee, ze kan mee zijn.”

En onder het gejuich van de menigte voerde hij haar mee naar het wachtende rijtuig.

Bij de achterblijvenden was er maar één roep over het schitterend welslagen der fancy-fair, maar bovenal over

dokters Tine.

NEGENDE HOOFDSTUK.

S. September '21.

Mijn lieve Dé,

Je laatste brief kijkt me al weken verwijtend aan. Schandelijk, dat ik je zoolang op antwoord liet wachten.

Maar o, schattekop, ik had 't zóó druk, er kwam niets van brieven schrijven en iederen avond legde ik mijn schuldig hoofd in de kussens met het vaste voornemen je brief nu toch den volgenden morgen te beantwoorden. Helaas, 't bleef bij die goede voornemens. . . .

Wat deed 't me reuze veel plezier al die goede berichten van den kleinen schat te vernemen. Ik kan je niet zeggen, hoe ik naar hem verlang.

Nu, over een week of wat kom ik een tijdje bij mijn schoonmoedertje logeeren en dan kan ik naar hartelust van hem en jullie genieten.

Nu al je vragen beantwoorden. Ik begin met vrouw Steyn.

De fancy-fair bracht zooveel op, dat we de goede vrouw in een garen-en-bandzaakje konden zetten.

Ze heeft de klandizie van het heele dorp, en als 't zoo blijft gaan, hoeft ze nooit zorg te hebben voor haar troepje. Is dat niet heerlijk? Daar hebben jullie ook je aandeel in gehad, hoor!

Ja, Ernst is weg. Voor drie lange maanden. O, Deetje, hoe heb je het die twee jaar, dat Wim in Egypte was, kunnen uithouden?

't Is zoo vreemd en zoo stil, nu hij weg is. Ik doe mijn best om opgewekt te zijn voor mijn lieve huisgenooten, maar och, Dé, 't is me nog zoo heel vreemd.

Op raad van zijn moeder ben ik al begonnen met te werken aan mijn uitzet. Ik heb haar moeten beloven alles zelf te borduren en nu ben ik met behulp van Juffrouw Bergsma bezig alles in orde te maken. Weet je, Dé, geen huishoudgoed, dat hebben wij a.s. hotelmenschen niet noodig.

Ik borduur op alles onze initialen en 't is misschien mal, dat ik 't zeg, maar als ik onze letters door elkaar geslingerd zie, dan voel ik me blij en gelukkig.

Mijn liefste stuurt me iederen dag een brief en als er eens 'n dag geen tijd is, dan komt er een telegram. Ze vinden hier, dat hij me meer dan schandelijk verwent, en de Pipa is van plan hem eens duchtig onder handen te nemen, als hij met de Kerstvacantie hier komt.

Hij heeft enorm veel succes op zijn tournée

door Engeland en, zooals altijd, prachtige krietieken. Hij stuurt me trouw de kranten, die ik zorgvuldig bewaar. Wat is 't heerlijk, zoo'n beroemden man te hebben, telkens als ik zijn naam lees, voel ik me zoo trotsch. Gaat het jou ook zoo, Dé ?

Ik voel me wel tien jaar ouder dan vroeger en ben lang niet meer zoo'n dolle Dries. Ik geloof, dat het geluk ernstig maakt.

Soms zijn de jongens woest tegen me en moet ik, om ze tevreden te stellen, weer ouderwetsch met ze ravotten.

Her zit voor z'n laatste examen en moet nu hard vossen. Als hij z'n doctoraal achter den rug heeft, wordt meteen zijn verloving publiek met Dorette van Brink. Je hebt haar, meen ik, toen je bij ons logeerde nogal eens ontmoet. 't Is een snoes en ik ben o, zoo blij met mijn a.s. schoonzusje.

Als Her dokter is, kan vader tenminste eens wat rustiger gaan leven, wat hoog noodig voor hem is.

Zeg Deetje, ik ben aan een knollijg dingetje voor Carlo bezig, iets dat ik zag bij een kennisje van me, die 't voor haar baby gekregen had.

't Is een kruipbroekje met allerlei aardige beestjes erop gewerkt, meneer Teddy-beer speelt er de hoofdrol in. Als 't af is, stuur ik 't je.

Tsjonge, wat heb ik je een reuze epistel gestuurd. En ik moet nog mijn dage-

lijksch kattenbelletje aan Ernst schrijven.

Ik piep 'm, hoor ! Geef den kleinen schat een schep zoentjes van me.

Massa's liefs voor jou en je besten man, van
je Tineke.

N.... September '21.

Lieve Tineke,

Wim en ik hebben je prettigen, langen brief met veel genoeg zitten lezen.

Ja, wel ben je veranderd, dat spreekt uit iederen regel van je brief.

Waar is Juffertje Luchthart tot Overmoed ? Verdwenen ! heelemaal van het tooneel, verdrongen door de a.s. mevrouw van Beek !

Fijn is dat ! Want weet je, Tinelief, wat aardig stond in het heel jonge meisje, dat zou lang niet zoo passen bij Tine als jonge vrouw en ik ben zoo blij, dat je nu bent geworden, zooals ons lieve pleegmoedertje altijd hoopte, dat je worden zou.

Ja, Tineke, het geluk maakt ernstig, stil en rustig.

't Is heel begrijpelijk, dat het je nog zoo vreemd is zonder Ernst. Jullie waren in die zalige zomervacantie ook zooveel samen. Maar drie maanden zijn gauw om, vooral, als je ze goed besteedt.

Zoo echt verstandig van mevrouw van Beek,

je aan te raden nu reeds aan je uitzet te beginnen.

De lieve vrouw verlangt naar je komst, je hebt er geen idee van, hoeveel ze van je houdt. Ze richt er nu al haar werk op in, om zooveel mogelijk van je gezelschap te kunnen genieten.

Fijn, dat je zoo'n „knollig” dingetje voor Carlo maakt, ik verheug me er op het te zien.

Hij is zoo'n dot ! Moet je die schattige kraai-geluidjes van hem hooren. En hij kent ons op een prik. Zoodra we bij zijn wiegje komen, begint hij te lachen, zijn heerlijk, blij zonnelachje.

Hij is, *dank zij mijn streng regime*, nog altijd even zoet en licht, als hij wakker is, lief te kijken naar het draaiende beestje, dat in zijn wiegje hangt.

Als belooning voor zijn braaf gedrag, neemt vader Wim hem af en toe op en draaft met hem door den tuin.

Dan moet je zijn oogjes zien schitteren !

O ja, ik moet je een boodschap van Wim overbrengen. Hij rekent er n.l. op, dat hij in de weken, dat je hier bent, je portret mag maken. Dat is er toen dien laatsten keer bij ingeschoten.

Hij wil het eerst exposeeren en dan geeft hij het ten geschenke aan je lieven vader, voor wien het een prettig bezit zal zijn, als zijn meisje getrouwd is en niet meer zoo altijd bij hem.

Heb je er vrede mee ?

Ik heb er bij Wim op aangedrongen, in het najaar een paar weekjes naar het buitenland te gaan, maar hij wil er niet van hooren, zegt, dat hij wacht, tot we alle drie kunnen gaan.

Nu Tinelief, voor vandaag genoeg.

Kom maar heel gauw, we verlangen om 't hardst naar je.

Veel liefs voor jullie allen, ook van Wim,
je Deetje.

Tine zat met Dé's brief in de serre, toen Karel binnen kwam en zich naast haar neerzette.

„Moet je vandaag niet naar het Lab. ?” vroeg Tine.

„Het Lab.” was een verkorting van het Laboratorium, waar Karel als biologisch student werkzaam was.

„Neen, zus, vandaag lekker thuis werken. Maar voor ik aan den slag ga, kom ik een beetje bij je hannessen.”

„Heb je wat op het hart, jong ?” plaagde Tine.

„Had ik 't nog maar !” zuchtte Karel.

„Hè !” schrok Tine op. „Wie is de ongelukkige ?”

„Nu vertel ik je niets,” zei Karel kwasi boos.

„Toe, Kraalemansje,” vleide Tine.

„Ik plaagde je maar een beetje. Zeg 't me nu maar.”

„Raad 't dan.”

„Zeg, een lekker werkje. Hoe moet ik nu uit het aantal vlammen, dat jij er op nahoudt de juiste raden.”

„'t Is nu echt, hoor !”

„Ja, dat heb je al honderdmaal beweerd, don Juan !”

„Tine, plaag me niet ! Raad liever.”

„Ada Schuyl tot Meeresteyn ?”

„Hè, wat flauw, omdat ik nou op de fancy-fair drie kopjes thee gedronken heb.”

„Je bent anders geen liefhebber van thee.”

„Leo heeft drie dagen niet anders gedronken.”

„Nou, maar *die* is dan ook weg van de burge-meesters dochter.”

„Toe, zeur niet, 't is Ada Schuyl niet.”

„O, wacht effies, daar gaat me een licht op ! Het aardige bioloogje, waar je bij de van Beugels zoo mee hebt zitten boomen ? 't Was wel een eerstejaars !!! maar, dat scheen je niet te hinderen, 't was tenminste direct dik aan !”

„Tine, mijn compliment ! Je hebt heusch aanleg voor politiehond !”

„Is ze 't ? Wat eenig ! Ik vond ze een bar leuk type. Ze is een nichtje van Miep Beugels, is 't niet ?”

„Ja, een nichtje en vriendin. Is 't niet toe-vallig, dat ik bij die Beugels, die hier nog maar zoo kort wonen, mijn liefste moest vinden ?”

„O, Kraal, hou me vast,” gierde Tine.

„Je liefste ! Wat ben je al ver, zeg ! Ten eerste heb je al honderden liefstes gehad en in de tweede plaats, weet je nog volstrekt niet, of jij ook haar liefste bent.”

„Hè, Tine, wat ben je allemachtig flauw ! 't Is héél iets anders dan bij alle vorigen. En.... weet je.... ik heb ze na dien tijd vaak ontmoet. Ze drinkt in dezelfde lunchroom koffie als ik.”

„O ja”.... zei Tine een beetje langgerekt.

„Ik dacht, dat jij altijd met de jongens bij „Moeke” op den hoek ging.”

„Ja, vroeger, maar nu ik ontdekt heb, waar zij is, eet ik daar mijn „bammetjes” op.”

„O sloo !” zei Tine. „Enne.... ben je daar te weten gekomen, dat je.... laten we zeggen.... haar ook niet onverschillig bent ?”

„Tine,” zei Karel, terwijl hij haar boos aankweek. „Je schijnt het werkelijk niet serieus op te nemen. Dan spreek ik er heusch liever niet met je over.”

„Maar hoor nou eens, broerlief, hoe kan ik nu, na al de confidenties die je me vroeger gedaan hebt, en die allemaal op niets uitliepen, plotseling gelooven, dat het je dezen keer ernst is. Ik zeg als een wijze grootmoeder : „de tijd zal het leeren, jongen.”

„Je bent bar saai geworden sinds je verlov-ing.”

„'t Is maar wat je saai noemt,” lachte Tine.
„Ik ben een beetje degelijker geworden, laten
we 't zoo zeggen.”

„Nou, dan vond ik je heel wat leuker, toen
je nog niet zoo oerdegelijk was.”

„Als 't werkelijk de ware liefde bij je is,
Kraalemans, dan zul je er ook wel wat anders
over gaan denken.”

„O, wat dat betreft, ik ben nu al stukken
degelijker, dan ik was. Ik verzuim warempel
geen een college meer.”

„Dat is nog geen bewijs, jongetje. Daar zie
je hààr natuurlijk.”

„Lang niet altijd, hoor! Maar weet je, Tineke,
ik wil nu hard gaan vossen, want natuurlijk
geven haar ouwetjes ook geen toestemming
vóór ik mijn bul te pakken heb, net als bij Her.”

„Hoera, een stap in de goede richting,”
juichte Tine. „Nu begin ik je te gelooven, jong.
Zeg, vertel me eens, hoe heet het kranige
bioloogje ook weer, dat zoo'n wonder tot
stand bracht?”

„Mia Greve. 'n Leuk naampje, vin-je niet?”

„Ja, bar aardig. 's Kijken, Mia Durieu—
Greve. Klinkt best. Ik geef mijn zegen, jong!”

„Hè, nu ben je weer even de oude. Ik zou je
af en toe door elkaar kunnen rammelen. Zeg,
Tine, niets aan de jongens zeggen, hoor!
anders heb ik geen leven.”

„Ik zwijg als twee graven.”

„Best. En hoor eens, dan moet ik je nog wat vragen. Moet je niet, vóór je naar Mevrouw van Beek gaat, nog eens boodschappen in stad ?”

„Ja, teerbeminde Karelebaas. En, dan kom ik heel toevallig in jullie lunchroom en hernieuw de kennismaking met de bekoorlijke Mia.

Als ze dan in de Kerstvacantie hier logeert, komt ze eens bij ons teaën. Goed gevonden ?”

„Je bent een schat,” zei Karel blij. „Je raadt precies, wat ik je had willen vragen.”

„’t Lag er anders nogal dik boven op,” lachte Tine.

„Nou kind, ik ga aan ’t werk. Dag !”

„Dag Kraal, werk plezierig en denk niet te veel aan Mia.”

Toen Karel weg was, bleef Tine in gepeins verdiept zitten.

„’t Lijkt wel of ’t in de lucht zit,” dacht ze. „Nu Karel weer. Als ’t zoo doorgaat, blijft die arme Paps alleen met Juffrouw Bergsma over. Maar kom, wat ben ik toch tobberig tegenwoordig, ’t duurt nog een paar jaar eer Karel aan trouwen kan denken en Leo is heelemaal nog te jong.”

Ze lachte zacht voor zich heen. Leo was een jaar ouder dan zij zelve.

Eenige weken daarna moest Tine voor verschillende boodschappen naar stad.

„Karel,” zei ze ’s morgens aan het ontbijt. „Ik ben tegen twaalf uur in die Lunchroom,

waar we wel eens meer hebben gezeten, kom jij daar ook, dan drinken we samen koffie."

„Ja best," zei Karel met een guitig lachje om zijn mond.

Tine deed vlug haar boodschappen af en was klokslag twaalf in de lunchroom, waar ze Karel aan een tafeltje vond zitten.

„Dag!" begroette hij haar hartelijk. „Je bent prachtig op tijd."

„Waar is m'n aanstaande schoonzus?" vroeg Tine zacht, terwijl ze overal rondkeek.

„Ze komt direct. Maar zeg, Tineke, zul je ze niet plagen?"

„Zie je me nu voor zóó onkiesch aan, domme jongen?"

„Daar is ze, zeg! Ze is met nog een paar meisjes-studentjes, maar die weten ervan."

„O, dat kan een genoegelijke pan worden", lachte Tine.

Toen keek ze heel onschuldig op, juist op het moment, dat Mia voorbij kwam.

„Dag Juffrouw Greve," groette ze vriendelijk, terwijl ze opstond. „Hoe maakt u het?"

Een fijn bosje overtoog het aardige, donkere kopje van Mia Greve, terwijl ze Tine de hand drukte.

„Laten we gezellig bij elkaar gaan zitten," zei Tine met een gezicht alsof ze niet wist, dat ze zonder haar tusschenkomst ook wel bij elkaar waren gaan zitten.

Tine werd voorgesteld aan de twee andere meisjes-studentjes en al gauw was het ijs gebroken en zaten ze allen recht gezellig bij elkaar te praten.

Tine had er slag van, de menschen op hun gemak te zetten en de drie meisjes-studentjes babbelden zoo prettig met haar, alsof ze haar al lang kenden.

Ze vertelden haar van interessante excursies die ze meegemaakt hadden, van de verschillende Proffen, waarvan de een 'n schat en de ander 'n draak was en Tine luisterde vol belangstelling.

Toen het koffieuurtje om was en de meisjes naar college moesten, zei Tine, terwijl ze haar mantel aantrok :

„Ik moet nog eenige boodschappen doen, maar tegen vier uur ben ik met alles klaar, willen we samen ergens gaan teaën ?”

„Komt u dan bij ons, Juffrouw Durieu,” zei Mia haastig. „Vader en moeder zullen 't heel prettig vinden met U kennis te maken. En dan komt Karel natuurlijk mee, die is al meer-malen bij ons thuis geweest.”

„Ik heb er niets tegen,” zei Tine, die een smeekenden blik van Karel opving.

„Maar kan dat nu wel, zoo geheel onvoorbereid.”

„O, dan geef ik even een telefoontje van hier uit,” zei Mia. „Dan weet ik zeker, dat

vader en moeder thuis zijn. En jullie komt ook,” wendde ze zich tot de andere meisjes.

„Geen denken aan. We hebben nog massa's te doen. We zijn drie dagen aan 't fuiven geweest en hebben niets uitgevoerd. Een volgen-den keer, hoor !”

„Maar dan ben ik er niet,” lachte Tine.

„Ja, dat is wel doodjammer,” vonden ze. Maar ze mochten 't er toch niet van af nemen en besloten als brave kinderen aan 't werk te gaan.

„Nu, beste menschen, dan groet ik jullie,” zei Tine, terwijl ze naar buiten stapte. „'t Was dol aardig, hoor ! En als ik weer ga shoppen, kom ik stellig hier weer afzakken.”

Toen Tine weg was, werd Karel bestormd met complimentjes over zoo'n eenige zus.

„Zeg Mia, wat een reuze bof, zóó'n schoon-zuster te krijgen,” vonden de meisjes.

„Poeh ! we zijn nog zoover niet,” zei Mia met een bedrukt gezichtje.

„'t Kan nog duren, eer Professor Greve z'n dochter aan een armzalig bioloogje geeft,” zei Karel somber.

„Hè, wat ben je pessimistisch,” lachte Mia hem uit. „Vader zal natuurlijk niet een, twee, drie z'n toestemming geven tot onze verloving en je kunt er van op aan, dat hij z'n eigen engagement te berde zal brengen, dat pas plaats had, toen hij degelijk en wel z'n doctorsbul had.”

„O ja, net als bij Herman,” zei Karel nijdig. „Nou, ik vind 't ouderwetsch, hoor! Hoeveel van de lui bij ons op 't Lab. zijn er niet verloofd in hun studententijd. Zùl je wat lang wachten, dat juffert niet, 't is toch heel wat gezelliger, dan zoo in 't geniep.”

„Tsjonge, jonge, wat ben jij op stok,” plaagde een der meisjes. „Je tijd zal wel komen, jôh! heb maar geduld.”

„Och, dat heb ik wel, maar wat zou 't nou niet leuk zijn, als onze verloving publiek was, als Tine trouwt. Er komen natuurlijk reuze fuiven, nou, stel je voor, hoe ik daar met m'n ziel onder m'n arm zal rondschuiven.”

„O, maar dan neem je zoo lang een remplaçante,” plaagde Mia. „Ik zal probeeren niet jaloersch te zijn.”

„Dat hoef je ook niet, want je weet heel goed, dat er geen ander meisje voor me bestaat.”

„Hoeveel keeren heb je dat een meisje al verzekerd?” vroeg Mia, terwijl ze hem schelms aankeek.

„Geen een keer,” zei Karel, terwijl hij haar vast in de oogen keek. „Ik ben vaak verkikkerd geweest, maar dát heb ik nooit gezegd.”

„Ik geloof je, hoor,” zei Mia ernstig

„Zeg, vonden je ouders goed, dat Tine en ik om vier uur komen binnen waaien?”

„Best, hoor! Ik sprak vader zelf en hij zei, dat ze allebei thuis zouden zijn.”

Dien middag om even na vieren, maakten Tine en Karel hun opwachting bij de familie Greve.

Mevrouw ontving ze in de gezellige zitkamer, waar Professor Greve en Mia ieder in een gemakkelijken stoel zaten.

Tine, die overal direct thuis was, zat in een grooten clubfauteuil naast den professor en vermaakte hem met haar gezelligen kout.

„Wat zal dát een gemis voor Uw vader zijn, als u gaat trouwen,” vond Professor. „U is toch ook het eenige dochttertje thuis, net als onze Mia.”

„Ja, Professor, maar mijn vader is een schat, die doet altijd, wat zijn dochter het liefste heeft. O, hij was er eerst heelemaal niet over te spreken. Weet U, een artist in de familie Durieu, dat is een evenement !”

„O, maar zóó’n kunstenaar,” zei Mevrouw, die Ernst vaak gehoord had enthousiast.

„Nou, maar de Paps had toch liever een ehrentfesten dokter voor z’n dochter gehad.”

„En duurde ’t nog lang voor hij z’n toestemming gaf ?” vroeg Professor belangstellend.

„Gelukkig niet,” lachte Tine. „Mevrouw Cortelingen, mijn pleegmoedertje, veroverde de vesting stormenderhand. Ze heeft Paps weten te overtuigen, dat het beter is, twee menschen, die oprecht van elkaar houden, niet te scheiden.”

„Een verstandige vrouw,” bromde Professor in z’n al grijzenden, langen baard.

„Vrouwen zijn altijd verstandig, Professor,” zei Tine met een deftig airtje.

„Goed gezegd,” lachte mevrouw Greve.

„Maar niet heelemaal waar, ” plaagde Professor.

Het was een allergenoegelijkst theeuurtje en Tine wist op handige manier het gesprek zoo te leiden, dat Karel, die een goed causeur was, tot zijn recht kwam.

En toen ze opstond om afscheid te nemen en Mia verzocht in de Kerstvacantie toch vaak bij haar te komen, zei Professor Greve, dat hij Mia alleen daartoe zijn toestemming gaf, als Tine hem vast en zeker beloofde nog eens gauw terug te komen en zoodra haar verloofde in ’t land was, hen met hem te komen bezoeken.

„Dat doe ik vast en zeker,” zei Tine.

„Ik vind ’t oergenoegelijk bij U en zal boodschappen verzinnen om nog eens gauw te kunnen komen. Maar — ik stel ook een voorwaarde.”

„Laat hooren.”

„Ik kom niet, als U me allemaal zoo deftig Juffrouw Durieu blijft noemen. Ik heet Tine.”

„Nu dan, dag Tine,” zei mevrouw, terwijl ze haar een hartelijken kus gaf.

En „dag Tine” zei ook de Professor, terwijl hij haar stevig de hand drukte.

Mia, die straalde van blijdschap over het gezellige middagje, liet hen beiden uit en toen ze de deur uitwipte zei Tine ondeugend :

„Dag zusje, houd maar goeden moed, eer je 't weet, hebben we je Pipa bewerkt.”

„Kleine toovenares,” zei Karel, toen hij naast haar voortstapte. „Wat heb je dien deftigen Prof. Greve daar weer netjes weten in te palmen.”

„Mijn kop d'r af, als je op mijn bruiloft niet verloofd bent,” zei Tine.

„Denk je 't heusch ?” zei Karel verrukt.

„Laat dat maar aan mij over. Ik zal jullie helpen zoo hard als ik kan, ik ben zelf zoo gelukkig, Kraalemansje, dan moet je anderen toch ook helpen.”

„Lievert,” zei Karel dankbaar en zijn liefde en bewondering voor het prinsesje werd nog grooter.

TIENDE HOOFDSTUK.

„Tine, Dé is aan de telefoon,” riep mevrouw van Beek naar Tine, die in den tuin bezig was de rozen te verzorgen.

„Ik kom,” riep ze terug.

Tine logeerde sinds eenige dagen bij mevrouw van Beek en zou 3 á 4 weken bij haar blijven.

„Hallo Dé,” galmde Tine terwijl ze den hoorn aan haar oor nam. „Wat eenig, zeg !.... Hoe laat komen ze ?....

Ik zal 't haar vragen, dan schel ik je daar nog even op. Dag ! tot straks dan.

Moedertje,” riep ze Mevrouw van Beek, die aan haar schrijftafel zal te werken.

„Dé vraagt, of we vanmiddag bij haar komen theedrinken, mijnheer en mevrouw Tervaaert, U weet wel, mevrouw is Wim's zuster, zijn onverwachts gekomen en Jo, Rob, Dien en Loe komen straks op de fiets. Toe, gaat u mee ?”

„Vin-je 't héél erg, als ik rustig blijf werken, ik heb mijn uitgever beloofd, dat het boek over drie weken in zijn bezit zal zijn en daar wil ik me graag aan houden.”

„O, ik houd u geloof ik vreeselijk van uw werk op.”

„Volstrekt niet, lieveling. Ik had juist al heel wat afgewerkt vóór je komst, ik kan me met een gerust hart heelemaal aan je wijden, maar de daagjes waarop je bij Dé en Wim bent, wil ik graag voor mijn werk houden.”

„Laat me dan bij u blijven. Ik zal heel stil zijn en u niet storen.”

„Je stoort me nooit, kind, dat is de kwestie niet. Maar ik praat zelf zoo dolgraag met je als je bij me bent. Toe, Tineke, wees nu lief en ga vandaag in je eentje. Of weet je wat, ga jij er nu bijtijds heen en dan kom ik je tegen 'n uur of vijf halen. Is dat goed?”

„Ja moedertje, dat moet dan maar.”

„Zeg Tineke, die Jo en Rob, dat zijn toch de buurtjes uit je verblijftijd bij mevrouw Cortelingen.”

„Ja moeder. En Dien Beukers is weer de vriendin van Jo. Weet u nog wel, die eerst jaloersch was van onze vriendschap voor Jo. Ik heb u dat alles toch verteld. ”

„Ja, ik herinner het me nu wel. Weet je, er waren zooveel vriendinnen uit dien tijd, ik raak den tel wel eens kwijt,” lachte mevrouw van Beek.

„Gossiepietje, 't zijn kranen, die Jo en Dien. Jo studeert in de rechten en Dien in de medicijnen. En 't zijn echte leuke studentjes, heele-

maal geen blauwkousen. Dat vind ik gewoon vreeselijk als een vrouw niet echt vrouwelijk meer is. U ook niet?"

„Ja, dat ben ik wel met je eens, kind. Ik vind, dat je best heel geleerd kunt zijn en toch een echte vrouw."

„U heeft schitterend bewezen hoe goed het kan," zei Tine, haar liefdevol aankijkend.

„Maar Tineke, ik voel me heelemaal geen geleerde vrouw. Ik heb aanleg tot schrijven, dat kreeg ik van moeder natuur mee, ik heb er geen moeite voor gedaan."

„O, maar u heeft er toch hard genoeg voor moeten werken."

„Dat moet ieder, die iets bereiken wil. Tineke, vertel me eens, wat doet Rob?"

„Rob studeert voor ingénieur, net als zijn boezemvriend Loe. Is 't niet eenig, dat het klaverblad van vieren, zooals wij ze altijd noemden, vanaf hun prilsten jeugd steeds bij elkaar is gebleven? Rob en Loe wonen samen op kamers in Delft. En Jo en Dien, die spoorstudenten zijn, reizen steeds samen heen en weer en werken altijd bij elkaar.

„'t Is alleraardigst," vond mevrouw van Beek. „Dat klaverblaadje van vieren kon wel eens altijd bij elkaar blijven. Wat denk jij ervan?"

„O, lieve koppelaarster," lachte Tine.

„Maar, dat geloof ik toch niet. Ik heb tenminste nooit gemerkt, dat ze meer dan vriend-

schappelijke gevoelens voor elkaar hadden. Misschien weten ze 't te verbergen. Ik zal vanmiddag eens scherp opletten. Karel heeft laatst beweerd, dat ik een goeie politiehond ben. Vlelend, vindt u niet ?”

„Ja, bijzonder. Hij had zeker ondervinding van je snuffel- en speurzinn.”

„Ik vertel het u wel eens, nu ga ik eerst de post tegemoet, misschien....”

„Misschien....” plaagde mevrouw. „Héél zeker !! Ga maar gauw.”

Als een pijl uit den boog vloog Tine het huis uit, den postbode tegemoet.

Met een teederen blik in de oogen, keek de oude vrouw haar na.

„Lief kind,” zei ze zacht in zichzelf.

„Wat zal ze mijn jongen gelukkig maken.”

Ze zette zich weer tot schrijven, maar toen ze de pen wilde opnemen, beving haar plotseeling een vreemd gevoel. 't Was één oogenblik of alles donker om haar heen werd. Ze streek zich met de hand over de oogen.

„Dat is nu al de tweede maal vanmorgen,” zei ze zacht. „Wat is dat vreemd. Ik heb me toch niet te veel vermoeid. 't Zal wel over gaan. Ik zal er vooral niets van aan Tine zeggen, anders gaat ze vanmiddag niet naar Dé.”

Mevrouw hield zich kranig, schoon ze zich zeer onwel voelde en Tine ging dien middag welgemoed naar Dé.

Toen ze met haar fiets de laan inreed, die naar Casa Bianca leidde, klonk haar een luid gejuich tegemoet.

„Hoera ! daar heb je ze !” hoorde ze roepen.

„Dat is Robs jolige stem,” zei Tine in zichzelf.

Daar kwam „het klaverblad” al aangehold en omsingelde Tines fiets.

„Dag Jo, dag Dien, dag jongens !” riep Tine, uitgelaten van blijdschap, dat ze de oude vrienden weer zag.

De twee meisjes-studentjes, Jo Tervaart en Dien Beukers zagen er alleraardigst uit en vormden een sterk contrast.

Jo, een slank donker meisje, met eenigszins gebruide huid, Dien een klein, gezellig dik, blond meisje, met een verblindend blanke teint.

Rob Tervaart en zijn vriend Loe de Roever verschilden niet zooveel van elkaar.

Rob was wel de donkerste van het tweetal, „zwart van binnen en van buiten”, plaagde zijn zuster hem altijd. Toch zweemde Loe ook wel naar den donkeren kant. Het waren prettige types, beiden hadden iets echt sportiefs, wat geen wonder was, want ze waren matadors in het roeien en voetballen.

„O, wat zien jullie er allemaal ingezellig uit,” zei Tine, terwijl ze naast ze voortstapte.

„En jij ziet eruit....” zei Rob, terwijl hij haar fiets overnam. „Nou, ik zal maar voor-

zichtig zijn en mijn bewondering niet te veel laten blijken, dat moest die man van je in Engeland me eens kwalijk nemen."

„Ja, wat ziet ze er schattig uit," juichte Jo. „Je bent toch een echt Liberty-meisje, Tineke."

„Zoo, kun je 't direct zien, dat mijn japonnetje van Liberty is?" vroeg Tine.

„Onmiddellijk," betuigde Dien volmondig. „'t Is beeldig, hoor!"

„Nu, lievelingen, dan zie je glad verkeerd. Ik heb het goed op een uitverkoop in stad gekocht en de jurk zelf gemaakt."

„'t Is niet waar," twijfelde Jo, in stomme bewondering.

„Warempeltjes," zei Tine trotsch. „Een patroon uit de Weldon en heelemaal zelf gemaakt."

„'t Is kranig," zei Dien.

„Wat een goedkoope vrouw krijgt die Van Beek," lachte Loe. „Tsjonge, Rob, zoo eentje moeten we ook hebben, als we ooit nog eens trouwen."

„Eerste vereischte," vond ook Rob.

„Zeg Jo, hoe vindt je je schatte-neef wel?" vroeg Tine.

„Hij zegt zoododdig," dagtante Jo," lachte Rob.

„Och mallert!" zei Jo. „Ik vind hem gewoon om op te peuzelen."

„Een prachjongen," zei Dien. „En zoo normaal, een heerlijke, gezonde vent."

„Ah, juist, dokter,” plaagde Loe.

„Erg blij met Uw diagnose.”

Patsch ! Dokters handje kwam niet malsch op Loe's wang terecht.

„Flink zoo !” lachte Tine. „Die akelige plagen zijn nog niets veranderd.”

Al pretmakend kwamen ze op Casa Bianca aan, waar Tine hartelijk verwelkomd werd door Mijnheer en Mevrouw Tervaart, de zuster en zwager van Wim.

„Wat ziet ons meiske er stralend uit,” zei mevrouw Tervaart.

„Das ist die Liebe....” zong Rob.

„Kun je nog zoo goed tegen plagen ?” vroeg mijnheer Tervaart.

„Och u weet, ik ben getraind. Met drie broers wen je wel aan plagen. Maar waar zijn Dé en Wim ?”

„Die zijn den kroonprins gaan halen. De wieg wordt naar den tuin getransporteerd. 't Is nog zulk heerlijk weer, 't zou jammer zijn als hij er niet van genoot,” zei mevrouw Tervaart.

„Is ie geen schat ?” vroeg Tine.

„Nou ja, dat was ik ook,” zei mijnheer.

„Dat is u nóg !” zei Jo, terwijl ze door haar vaders al grijzende haren streek.

„Ha ! daar zijn ze !” riep Dien. „Plaats voor den kroonprins.”

Carlo's wieg werd nu heerlijk in het zonnetje gezet en de kleine kerel, die wakker was, lachte

naar alle kanten, toen hij al die bewonderende menschen zag, die om zijn wieg stonden.

„Zoo, nu laten jullie hem rustig liggen, hoor!” commandeerde Dé. „Hij wordt zoo lastig als wat, wanneer er steeds gezelschap bij hem is. Jullie moogt hem van uit de verte bewonderen.”

„Zeg Dé,” vroeg Rob. „Waarom hang je geen kaart aan de wieg, met allerlei vermaningen aan de kijklustigen?”

„Ja, dat is een idee,” zei mijnheer Tervaaart.

„Gelieve het kind niet aan te raken ; men mag de baby niet te lang aankijken ; kussen is verboden volgens Art. No. zooveel, wetboek.... etc !”

„Nu, dat zou nog zoo kwaad niet zijn,” vond Dien. „’t Is nergens goed voor, die kleine schatten te zoenen, zoo’n kindje is erg vatbaar voor allerlei infecties.”

„Zeer juist, Professor,” zei Rob met een uitgestreken gezicht.

„Ik vind,” ging de onverstoorbare Dien voort. „Dat je een kind best lief kunt hebben, zonder ’t telkens in de handen te nemen en te knuffelen.”

„Professor zal zeker een ideaal-moeder worden,” zei Loe deftig.

„Ja, lachen jullie maar,” zei Dien. „Dé is een verstandig moedertje, ik wou, dat ze allemaal zoo waren.”

„Goed zoo, Dien !” zei Wim. „’t Doet me

wat een plezier, dat jij mijn wijfie zoo in de hoogte steekt, er zijn er wel, die haar erg gehoord hebben over haar streng régime !!!”

„Ai, die zit !” lachte Tine. „Dat is een piek voor mij, menschen ! Maar zeg, ouwe brombeer, hoor je me nog wel eens sputteren ?”

„Neen,” verwonderde Wim zich. „Hoe komt dat eigenlijk ?”

„Dat komt, omdat je fijne knollebaas bewijst, *hoe* goed het is een kind op te voeden, als Dé het doet. Ik heb nog nooit zoo’n rustig, vroolijk en gezond kind gezien als jullie kleine Carlo.”

„Dát noem ik een overwinning,” zei Dé blij. „Tine was eerst woest op me, moet jullie weten.”

„Zeg lui,” galmde Wim. „Wat gaan we vanmiddag doen ?”

„Gaan jullie een flinke wandeling maken,” stelde Dé voor, „dan blijven Mary en ik bij Carlo. Mary houdt net zoo min als ik van zoo’n reuze looppartij.”

„Hebben jullie er vrede mee ?” vroeg Wim.

Ze vonden het allen best en er werd besloten een eind het bosch in te gaan en dan tegen vier uur terug te komen voor de thee.

Toen ze dien middag allen opgewekt van de wandeling terugkwamen en genoegelijk in de serre de thee gebruikten, klonk plotseling van uit de huiskamer de telefoonbel.

Wim ging naar de telefoon en riep naar binnen :

„Tine, 't is voor jou, kom gauw.”

Tine holde naar binnen en terwijl ze luisterde, zagen de anderen haar verbleeken.

„Ik kom direct, Trui,” en ze legde in haast den hoorn neer.

„Tine, wat is er?” vroeg Dé, die ontstelde van Tine's krijtwit gezicht.

„Trui schelde op,” zei Tine haastig.

„Mevrouw van Beek is plotseling heel ongesteld geworden. Trui vond haar, toen ze in de kamer kwam, op den grond liggen en ze is nog buiten bewustzijn. Ik ga onmiddellijk weg.”

„Ik ga met je mee,” zei Wim.

„Ik ook,” zei Dien. „Misschien kan ik helpen.”

En terwijl de anderen in angstig afwachten achterbleven, fietste het drietal in volle vaart naar het huis van mevrouw van Beek.

De tuinman opende met ontsteld gelaat de deur voor ze.

„Is mevrouw al bij?” vroeg Tine gejaagd.

„Nog niet, juffrouw Tine,” zei de man bedroefd.

„Is er om dokter getelefoneerd?” vroeg Tine.

„Ja juffrouw, direct. Hij zou zoo gauw mogelijk komen.”

Ze gingen zachtjes de huiskamer binnen waar ze niemand vonden.

„We hebben mevrouw op den divan gelegd in de studeerkamer,” zei de tuinman op fluisterenden toon.

„Ik zal even gaan kijken, of moedertje al tot bewustzijn is gekomen,” zei Tine. „Ik kom het jullie daar wel zeggen.”

Op haar teenen ging Tine naar boven.

In de studeerkamer vond ze Trui, die naast den divan stond, waarop mevrouw van Beek, met doodsbleek gelaat en gesloten oogen lag.

De tranen sprongen Tine in de oogen, toen ze de lieve vrouw daar zag liggen.

„Vraag of juffrouw Beukers even boven komt,” zei ze zacht tegen Trui. „Ze zit in de huiskamer.”

Even daarna kwam Dien binnen. Zacht nam ze den pols van mevrouw van Beek, voelde den polsslag. Toen luisterde ze naar den hartslag.

„O, Dien,” fluisterde Tine angstig. „Ze zal toch niet....”

„Stil,” waarschuwde Dien. „Help me even, Tine, we zullen haar goed wat losmaken.”

Voorzichtig hielpen de twee meisjes elkaar het goed van de zieke losmaken.

Een vlugge tred weerklonk op de trap.

„De dokter,” zei Tine, die herademde, toen ze den stap van dokter Vermaas herkende.

Een klop op de deur en op haar „binnen” kwam dokter Vermaas de kamer in.

„Trui heeft me alles verteld,” zei hij. „Ik zal mevrouw even onderzoeken en dan zullen we haar naar de slaapkamer brengen, ze kan zoo niet blijven liggen.”

Dokter Vermaas onderzocht haar nauwkeurig, zette zich toen naast haar neer, haar pols in zijn handen.

„Het bewustzijn komt langzaam terug,” zei hij tegen Tine. „Wilt u nu alles even regelen, opdat we mevrouw zoo gauw mogelijk naar boven kunnen brengen?”

„Ja, dokter, ik zal alles in orde maken,” zei Tine.

Ze durfde hem niet vragen, wat hij van den toestand dacht, na het onderzoek, bang, dat mevrouw van Beek het zou kunnen verstaan, nu het bewustzijn terug begon te keeren.

Maar haar oogen keken hem zóó angstig aan, dat hij niet kon nalaten haar even bemoedigend toe te knikken.

Wat het voor hem was, haar weer terug te moeten zien, kan men licht beseffen en toen Truitjes angstige telefoonboodschap kwam, had hij, wetend, dat hij Tine daar zou vinden, even in beraad gestaan zijn collega te vragen, de patiënte te gaan bezoeken.

Maar direct daarop had hij dit als een lafheid, van zich geworpen. En flink als altijd, was hij er onmiddellijk heengegaan.

Intusschen had Tine met behulp van Dien en Trui alles in orde gemaakt, om het vervoer van de zieke naar de slaapkamer zoo gemakkelijk mogelijk te doen geschieden.

Wim zou dokter Vermaas assisteeren met het dragen van de patiënte.

Na verloop van een half uur lag mevrouw van Beek in bed, was de kamer donker gemaakt, en zat Dien bij haar bed, die bij haar blijven zou tot Tine met dokter Vermaas besproken had, wat er verder moest gebeuren.

In de huiskamer zat Tine met den dokter en Wim.

„Zeg u me alsjeblieft eerlijk, hoe U over de toestand denkt, dokter ?” vroeg Tine, die zich kalm hield, maar inwendig heel angstig en ongerust was.

„Kijk u eens, juffrouw Durieu, direct gevaar is er niet, voor zoover we er nu over kunnen oordeelen. Mevrouw van Beek heeft een lichte aandoening van 't hart en natuurlijk kan zich dat herhalen, maar, zooals ik u zeg, direct levensgevaar is er niet. 't Is een waarschuwing, weet u, en mevrouw zal voortaan heel kalm moeten leven. 't Lijkt me, of ze den laatsten tijd wat overwerkt was ; ze is niet jong meer, niet waar, en ze werkte nog veel. Een eerste vereischte is rust, absolute rust.”

„Is 't noodig, dokter, dat ik.... mijn.... Mevrouw's zoon laat komen ?”

„Mijnheer van Beek is in Engeland, niet waar ? Ja, dat is een moeilijk geval. Kijk u eens, ik zou hem alles zoo schrijven, als ik het u gezegd heb, dan kan hij zelf beslissen hoe hierin te handelen.”

„Als u het noodig oordeelt, dokter, kan ik

hem telegrafeeren. Het zou vreeselijk zijn, als.... als mevrouw heen ging.... zonder...." hier liet Tines kloekheid haar in den steek en barstte ze in snikken los.

O, hoe gaarne had dokter Vermaas het lieve kopje tegen zijn schouder laten rusten, haar met zachte woorden willen troosten.

„Juffrouw Durieu,” zei hij met haperende stem. „U moet het nu heusch niet te zwart inzien. „Mevrouw heeft geen sterk hart, maar wanneer ze heel rustig leeft, kan het nog jaren mee.”

„Kom Tineke,” zei Wim, terwijl hij den arm om haar schouders sloeg.

„Houd je nu kalm, je zult zien, dat alles nog meevalt, al lijkt het nu zoo erg.”

„Ik zal wel weer kalm zijn,” zei Tine, terwijl ze haar oogen afdroogde. „Maar 't overviel me ook zoo plotseling, ach, weet je Wim, als moeder niet meer werken mag, dan zal het leven zoo dor voor haar worden.”

„O, maar ze mag wel weer werken,” zei dokter Vermaas. „Alleen niet zoo veel meer als vroeger. Maar nu wat anders, wie zal haar verplegen? Wil ik een zuster laten komen?”

„Nee dokter, alsjeblieft niet,” smeekte Tine. „Ik zal haar zelf verplegen en ik beloof u, het zoo goed te doen als ik kan.”

„Zou dat niet te vermoeiend worden?” weifelde Vermaas. „'t Kan weken duren, voor

ze weer zoover is, dat ze zichzelf kan helpen."

„O, al waren het maanden," zei Tine vol vuur.

„Nu goed dan, ik denk ook, dat mevrouw Van Beek door niemand liever verpleegd wil worden. Maar nu nog iets, ik zou gaarne een specialist raadplegen, u heeft er zeker niets tegen, dat ik Professor Greve morgen laat komen."

„Professor Greve !" zei Tine verrast.

„Daar heb ik juist kort geleden kennis mee gemaakt. Dat is heel best, dokter."

„Nu," zei Vermaas, terwijl hij opstond, „U weet nu alles, vooral rust, niet alleen in de ziekekamer, maar door het heele huis. Ik loop vanavond nog even op en mocht u me nodig hebben, dan telefoneert u wel even."

Daags daarop kwam Professor Greve.

Tine had vooraf mevrouw van Beek ingelicht, en het laten voorkomen, alsof Professor Greve alleen kwam ter geruststelling van Tine.

„Maar kindje," zei mevrouw op zwakken toon, „Vertrouw je dien knappen Vermaas dan niet ?"

„O ja, moedertje, maar Professor Greve is zoo'n bolleboos."

„Nu goed dan, liefje," zei de zieke terwijl ze het hoofd vermoeid in de kussens liet rusten.

„Wat ziet ze er slecht uit," dacht Tine.

Ze kon weer niet gelooven, dat de lieve

vrouw beter zou worden en het werd haar angstig te moede.

Het consult van dokter Vermaas met Professor Greve duurde lang en al dien tijd zat Tine met angstig kloppend hart te wachten, hoe de uitspraak zou zijn.

Daar hoorde ze hun stappen op de trap.

Ze vloog op uit haar stoel en liep de heeren tegemoet.

„Professor,” smeekte ze, „zeg u me de volle waarheid?”

„Ik beloof 't je, kindlief,” zei Professor, terwijl hij haar hand in de zijne nam. „Het onderzoek is me zeer meegevallen. 't Is net, zooals collega Vermaas je zei, het hart heeft een lichte afwijking, maar ik heb alle hoop, dat mevrouw van Beek, na eenige weken volkomen rust, weer hersteld zal zijn.

We mogen natuurlijk niet uit het oog verliezen, dat het een kleine waarschuwing was en moeten er dus voor zorgen, dat mevrouw zich voortaan kalm blijft houden, maar alles bij elkaar genomen, valt de toestand erg mee en heb ik alle hoop, dat mevrouw tegenwoordig zal zijn bij het huwelijk van haar zoon en z'n lieve Tine.”

„O, Professor, wat neemt u me daar een pak van het hart,” zei Tine met tranen in de oogen.

„Dat hadden we een paar weken geleden niet gedacht, hé meisje, dat we elkaar zoo

gauw weer terug zouden zien. Nu, je ziet me over een dag of veertien weer, dan kom ik je moedertje nog eens opzoeken. Vertel me eens, blijf jij haar verplegen?"

„O, alsjeblieft Professor. Ik doe het zoo heel graag."

„Dan komt er nog een moeilijke tijd voor je aan. Den eersten tijd voelt mevrouw zich nog te zwak en te moe om op te staan, maar zoodra ze wat flinker wordt, kun je haar natuurlijk met geen stok in bed houden."

„Dat zullen we eens zien," zei Tine vol moed. „Ik maak me sterk, Professor, dat 't me lukt, moeder kalm in bed te houden en te zorgen, dat ze er opgewekt bij blijft. Pedant, hè?"

„Ik ben er van overtuigd, dat je het kunt, U ook niet, dokter Vermaas?"

„Heel zeker", zei deze vol vertrouwen.

„Mevrouw is in de beste handen bij Jufvrouw Durieu."

„Maar zorg ervoor, kind, dat je voldoende rust neemt en iederen dag de lucht in gaat. Je aanstaande mag bij zijn terugkomst geen bleekneusje vinden. Dokter Vermaas, ik draag haar aan Uw goede zorgen op."

„Ik vrees, Professor, dat mijn invloed al heel gering is."

„Professor Greve keek even verbaasd op bij den bitteren klank in zijn stem. En snel nam hij ook waar, hoe Tine verlegen het hoofd afwendde.

„Kom collega,” zei hij. „Ik moet naar den trein, breng je me even, of heb je geen tijd?”

„Ik ga met u mee,” zei dokter Vermaas, blij, dat er een einde kwam aan het pijnlijke van den toestand.

Mevrouw van Beek nam verwonderlijk snel in beterschap toe en na een dag of acht vond dokter Vermaas goed, dat ze een uurtje op zat. Hier had Tine erg tegen opgezien, want ze vreesde, dat mevrouw er te zwak voor zou zijn.

Maar het liep verbazend mee. Toen het uur om was, wilde mevrouw er niet van hooren, weer naar bed te gaan en Tine had al haar overredingskracht noodig om te zorgen, dat de bevelen van dokter Vermaas stipt opgevolgd werden.

„Jullie overdrijft het,” zei mevrouw, toen ze weer rustig in bed lag. „Ik voel me weer zóó goed, ik zou gerust weer aan mijn werk kunnen gaan.”

„Neen moedertje, dat zoudt u niet kunnen. O, het zal u niet meevallen, als u weer een heelen dag op is. Maar, zeg, vindt u het zóó vervelend hier aldoor met mij op de kamer?”

„Nest,” zei mevrouw, terwijl ze haar liefdevol aankeek. „Moet ik je weer eens zeggen, *hoe* heerlijk ik 't vind, dat jij me zoo vertroetelt en verzorgt, jij voorbeeldeloos verpleegstertje? Ik was zeker nooit zoo gauw opgeknapt, als jij niet zoo uitstekend voor me gezorgd hadt.

Waar heb je dat toch geleerd, zoo rustig en kalm te verplegen, jij, die in het gewone leven zoo'n juffrouw kwikzilver bent?"

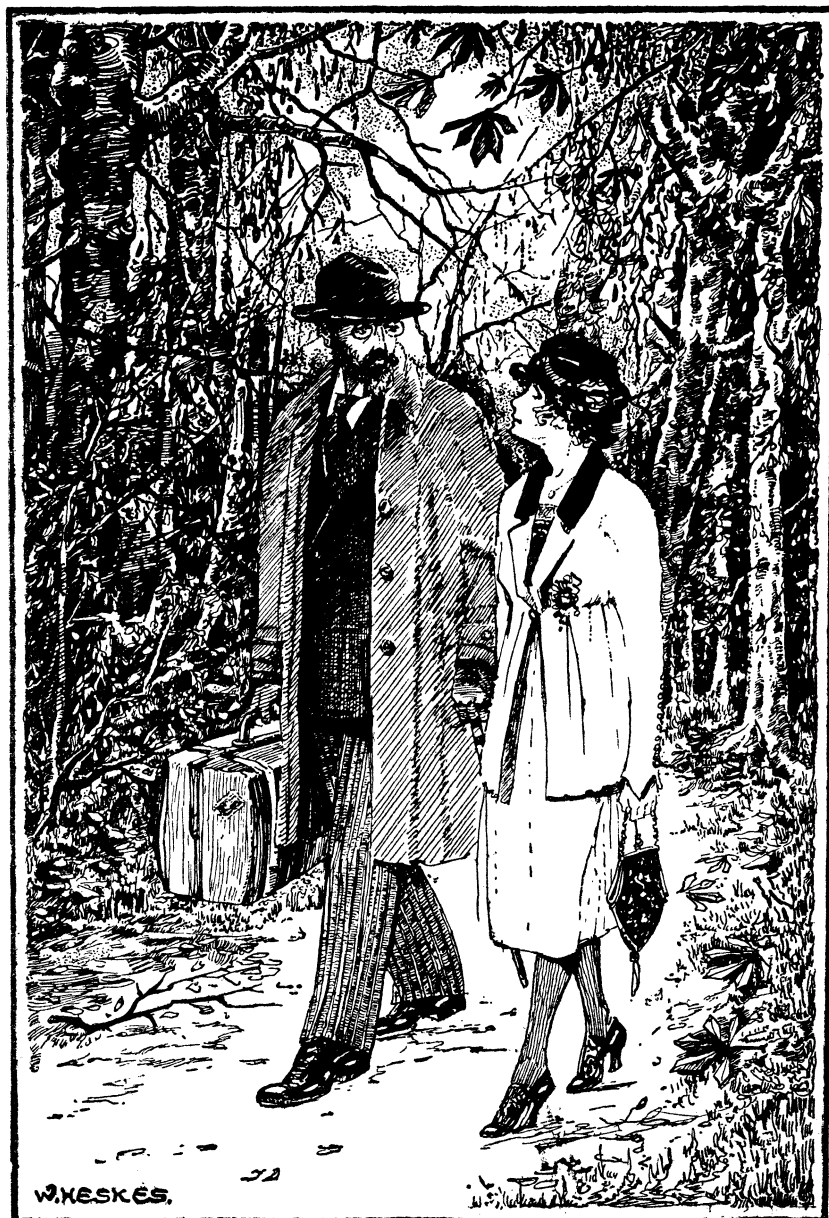
„Zal ik u eens vertellen, waaraan ik in de dagen van Uw ziek zijn zooveel gedacht heb?"

„Ja, kind, vertel me dat."

„U weet, dat mijn eigen moedertje gestorven is, toen ik een meisje van twaalf jaar was. Moeder was vele jaren bedlegerig en ik herinner me haar niet anders, dan ziek en in bed. Ik was toen zoo'n grenzeloos egoïstje. Weet u dat ik er tegen op zag, om naar moeders kamer te gaan en daar zoo heel stil bij haar te zitten? Meestal had ik ook wel iets gedaan, dat verboden was en dan keken moeders oogen me zoo verwijtend aan. Ik was altijd heel blij, als ik weg kon gaan. Niets ben ik in die dagen voor het zieke moedertje geweest en o, daar heb ik in later jaren zooveel berouw van gehad. Toen ik u verpleegde, had ik 't gevoel, of ik aan u een beetje goed kon maken, wat ik aan mijn eigen moeder tekort gekomen was. En als ik daar een beetje in geslaagd ben, dan ben ik zoo heel, heel dankbaar."

Mevrouw trok het meisje dicht naar zich toe.

„Als jouw moedertje kon zien, met hoeveel liefde en toewijding je me verpleegd hebt, dan zou ze zich rijk en gelukkig voelen, en net zoo dankbaar als ik, lief, lief kind."

„Dank u voor die woorden, moeder, ze doen me zoo ontzaglijk veel goed.”

Op het einde der week kwamen Professor Greve en dokter Vermaas, die na het onderzoek zóó uitermate voldaan waren over den toestand der patiënte, dat zij haar verlof gaven eenige uren per dag in de huiskamer door te brengen.

Wat was dit een vreugde voor mevrouw en Tine, want het wees op een grooten vooruitgang.

„Breng je me naar den trein, Tineke?” vroeg Professor, toen hij zich gereed maakte tot vertrekken.

„Natuurlijk, kind,” zei mevrouw, die zag, hoe Tine weifelde. „Trui is hier naast aan het werk en de bel is vlak bij me, als ik wat noodig heb, bel ik.”

„Je kunt het veilig doen, bang haasje,” lachte Professor. „Je mag moedertje niet al te veel verwennen, hoor! We gaan door het bosch naar het station, dat is wel een eind om, maar een heerlijke, frissche wandeling voor ons beiden.”

Stevig stapten Professor en Tine door het bosch, dat er in zijn najaarstooi zoo schitterend uitzag.

„Tine,” zei Professor. „Ik moet je eens om raad vragen. Jij lijkt me zoo’n slim ding en kunt me zeker helpen.”

„Tot uw dienst, Professor,” zei Tine schalks terwijl ze het militair saluut maakte.

„Luister eens goed. Je weet zeker wel, dat je broer Karel en mijn dochter Mia dikke vrienden zijn.”

„Allicht Professor,” lachte Tine.

„Nu, mijn vrouw en ik hebben die vriendschap zoo eens gadegeslagen en zijn tot de overtuiging gekomen, dat 't niet uitsluitend vriendschap is tusschen die twee.”

„O, neen, Professor?” vroeg Tine met een onschuldig gezicht.

„Zeg, nest, ik geloof, dat je bezig bent me zoo'n beetje voor den mal te houden.”

„Beware, Professor,” zei Tine onderdanig.

„M'n vrouw heeft Mia eens onder handen genomen en haar gezegd, dat we 't minder prettig vonden, als ze altijd maar weer samen van college komen en Karel zoo heel vaak 's avonds met haar komt werken.”

„!!!!”

„Zeg je hierop niets? Ben je 't niet met ons eens?”

„Heelemaal niet, Professor.”

„Dat was Mia ook niet. Ze werd tamelijk heftig en vond ons conservatief. Het gevolg van een en ander is, dat Karel 's avonds niet meer verschijnt en Mia vaak roodbehuilde oogen heeft.”

„Nogal wiedes!!” vond Tine.

„Wat zeg je daar ?”

„Ik zeg, dat 't hoogst begrijpelijk is.

Gunst, Professor, die twee houden van elkaar. Gezellig, om dan, als je van college komt, ieder een kant op te gaan.”

„Ja, maar kindje, wat wil je dan ? 't Is toch heusch te gek en al ben je nu student, daarom kun je toch maar niet breken met alle vormen.”

„Maar beste Professor, 't is ook niet noodig, dat ze breken met alle vormen, ik denk, dat ze niets liever willen, dan de vormen zéér in acht nemen en door een officiëele verloving zich het recht te verschaffen.... na het college samen naar huis te tippelen.”

„Wel ja, twee grasgroene studentjes en dan al een publieke verloving. Denk je, dat ik, toen ik zoo oud was als jouw broer, den moed had me publiek te verloven ? Geen denken aan, ik heb eerst netjes afgestudeerd en toen pas heb ik mijn meisje gevraagd.”

„Maar Professor, dat is het grijze verleden waar u over spreekt.”

„Zeg eens, zie je me voor zóó oud aan ?”

„Neen, niet voor zóó oud, maar u is, wat zulke dingen betreft, toch niet met uw tijd meegegaan. Reuze brutaal van me om zoo iets te zeggen, vindt u niet ?”

„Nou, jij kunt een potje bij me breken, maar anders....”

„Lieve Professor, hoor u nu eens. Over een

paar maanden ga ik trouwen, wat zou 't nu niet in-leuk zijn, als Mia en Karel alle feestelikheden als verloofden bij konden wonen. En.... Professor, ik wil u ook niet missen bij mijn huwelijk. Ik wensch mevrouw en u als a.s. schoonouders van mijn broer Karel overal bij te zien."

„Tsjonge, jonge, jij wilt! jij wenscht! 't Is nogal geen kleinigheid! Ik geloof nooit, dat mijn vrouw er toe te vinden zal zijn."

„Och jawel, Professor, als u 't voorstelt, heeft mevrouw er zeker niets tegen. En u heeft er in uw hart wel vrede mee. O, Professortje, ik weet zeker, dat u eigenlijk niets liever wilt, dan uw Mia gelukkig maken."

„Drommelsche meid!" bromde Professor.

„En nu weet u niet, hoe u de zaak zult aanpakken," ging de onverbeterlijke Tine voort. „Maar, daar zal ik u wel mee helpen. Als u nu maar zorgt, dat mevrouw er vrede mee heeft, dan zal ik, zoodra u me dit meer dan heugelijke feit meldt, mijn geliefden broer Karel te kennen geven, dat hij zonder vrees de stoute schoenen kan aantrekken en de hand van Uw dochter Mia vragen."

„Nu gaat ze op den terugweg in d'r eentje lachen, dat ze dien ouwen Prof zoo overrompeld heeft," bromde Professor.

„O neen," lachte Tine. „Dat heeft u glad mis. Ik zal me wel loopen verkneuteren bij het

idee, dat alles goed komt en we op mijn bruiloft haast familie van elkaar zijn. Daar heeft u nog niet eens aan gedacht."

„Nou òf," lachte Professor. „Dat is de reden, dat je me zoo gauw kreeg waar je me hebben wilde."

Ze waren intusschen het station genaderd, waar na even wachten de trein binnenreed.

„Nu kind," zei Professor hartelijk. „Tot héél gauw en dan onder onbewolkte omstandigheden."

„Tot op Mia's receptie, Professor," zei Tine terwijl ze hem schalks aankeek.

„Afgesproken," zei Professor. „En ik zal zorgen, dat we elkaar dan gauw weerzien."

„Hoera !" jubelde Tine en ze wuifde uit alle macht den trein na, waar het grijze hoofd van Professor Greve tot het laatste oogenblik nog te zien was.

ELFDE HOOFDSTUK.

Mevrouw Van Beek nam vlugger in beterschap toe, dan iemand had durven hopen. Tine begon al te spreken over weggaan en hoe zeer haar a.s. schoonmoeder daar ook tegen opzag, toch zag zij in, dat ze haar niet langer mocht houden en het nu tijd werd, dat Tine weer naar haar vader terugging en de wintermaanden verder besteedde aan het maken van haar uitzet en de pianostudie.

Tine, die het achteraf beter gevonden had, Ernst geheel onkundig te laten van zijn moeders ziekte, was, nu Mevrouw Van Beek weer hersteld was, begonnen, hem bij stukjes en beetjes ervan te vertellen.

En toen Ernst eindelijk geheel op de hoogte was gebracht en tevens de verzekering had, dat de lieve moeder weer geheel hersteld was, stuurde hij in zijn groote vreugde een geschenk aan „Zuster Tine”, die zijn moedertje zoo uitstekend verpleegd had. Hij verzocht „Zuster” dit te dragen bij haar trouwen.

Het was een dun kettinkje van platina, waaraan een lange parel hing.

Tine was in de wolken met het prachtige cadeau en Mevrouw vond, dat het nog niet half genoeg was voor al het liefs, dat ze gedurende haar ziekte van „Zuster” ondervonden had.

En nu was Tine weer thuis en ze werkte met onverdroten ijver aan haar mooie uitzet.

„De gebeurtenissen vliegen je als in een film voorbij,” schreef Tine aan Dé, toen de heerlijke Kerstvacantie voorbij was, waarin ze genoten had van Ernst’s bijzijn en ze allen in blijde onbezorgdheid Karels verloving gevierd hadden.

De Meimaand was aangebroken en het was een heerlijk voorjaar.

’t Leek, of de heele natuur mee wilde werken om Tines bruidstijd tot één langen zonnedag te maken.

In het bosch bloeide de gouden brem en de vogels kweelden hun schoonsten zang voor de twee gelukkige, jonge mensen.

In den huize Durieu was het een geweldige drukte. Mevrouw Cortelingen was er reeds eenige weken gelogeed, om Juffrouw Bergsma met alles ter zijde te staan.

Mevrouw Van Beek, die van dokter Vermaas permissie had gekregen, om de bruidsdagen mee te vieren, was ook de gast van dokter Durieu en had een groote rustige kamer, waar ze op bevel van „Zuster Tine” vele rustuurtjes

moest doorbrengen. In het dorp heerschte al dagen lang een geheimzinnige drukte. En als Tine en Ernst op straat liepen, werden er verstolen lachjes gewisseld en keek men elkaar blij en vol verwachting aan.

Eindelijk was dan de groote dag aangebroken.

Tine was verzocht op haar kamer te blijven, tot Mevrouw Cortelingen en Juffrouw Bergsma bij haar zouden komen, om haar met kleeden te helpen.

Het was een echte zomerdag. De zon scheen zoo blij en warm in Tines kamer en bescheen het lieve kopje met haar koesterende stralen. Het was Tine zoo vreemd te moede. Heel vroeg was ze ontwaakt, ze kon den slaap niet meer vatten. Met open oogen lag ze rond te kijken, ieder plekje van haar lieve meisjeskamer nam ze in zich op, als wilde ze het in haar geheugen prenten.

Ze nam het portret van haar moeder en drukte er een innigen kus op.

„Moeder,” zei ze zacht. „Ik ben zoo héél gelukkig.”

Vroeg in den morgen was haar vader bij haar gekomen en hij had bij haar bed gezeten, als toen ze nog een heel klein meisje was. En samen hadden ze gesproken over het gestorven moeder-tje en wat er in al die jaren aan lief en leed gebeurd was. En hij had Tine gesproken over de plichten die haar wachten als getrouwde vrouw.

Het was een ernstig en heerlijk gesprek geweest tusschen vader en dochter. Daarop hadden ze een tijdlang gezeten, zonder te spreken en al dien tijd had Tines kopje aan zijn trouwe borst gelegen en had hij haar zacht over het hoofd gestreeld. In beider oogen stonden dikke tranen. Het was immers het afscheid van het kind en den vader.

Toen waren Mevrouw Cortelingen en Juffrouw Bergsma gekomen en ze brachten met zich mee, Tines bruidstoilet, een wolk van witte zijde en tulle.

Vlug en handig hielpen ze haar kleeden en toen ze geheel klaar waren met het toilet, en de sluier op het teêre, blonde kopje bevestigd was, keken ze in één bewondering naar haar op. Bekoorlijker bruidje was haast niet denkbaar.

„Zoo lieveling,” zei Mevrouw Cortelingen, toen ze haar ontroering meester was. „Nu brengen we je voorzichtig naar den salon, waar ze je allen vol ongeduld wachten. Daarna geven we je over aan de goede zorgen van je bruidsmeisjes.”

„Zijn ze allemaal al aangekomen?” vroeg Tine.

„Ja, alles is present,” zei Mevrouw.

„Dien, Jo en Nettie kwamen met de auto van Professor Greve mee.

Dacht je, dat je bruidsmeisjes en je strooister-tje niet op tijd zouden zijn?”

„Is Ernst er ook al ?”

„Ja zeker, kindje. Burgemeester heeft vóór hij naar het Raadhuis ging, zijn logé in de auto naar hier gebracht.”

„Wat bijzonder lief van hem,” zei Tine.

„Kom, bruidje, nu naar beneden,” drong Juffrouw Bergsma aan.

Voorzichtig namen zij den langen sleep op en voetje voor voetje ging het nu naar beneden.

Daar ging de deur van den salon open en kwam het bruidje in al haar liefelijken eenvoud naar binnen.

Het was een ontroerend moment voor allen, die zich in de kamer bevonden, toen de slanke, donkere bruijom met de bruidsbouquet in zijn handen, op zijn bekoorlijk bruidje toetrad en haar zonder een woord te zeggen in zijn armen sloot.

En in aller harten kwam de wensch op : „Mogen ze altijd zoo gelukkig blijven.”

De drie broers waren heftig ontroerd en toen ze alle drie naar voren traden en hun prinsesje kusten, werd menig oog vochtig.

Toen werd het een défilé van de gasten voor het bruidspaar.

En telkens liet het bruidje een blijde uitroep hooren, bij het zien van vrienden waarvan ze heelemaal niet gehoopt had, dat ze komen zouden.

Daar waren Dé en Wim, die voor dezen

grooten dag hun kleine Carlo aan de goede zorgen van Juf hadden toevertrouwd, die al eenige dagen tevoren bij hen gekomen was, opdat Carlo aan haar gewend zou zijn, als moedertje Dé een heelen dag van hem weg zou zijn.

„O, wat eenig, jullie ook!” jubelde Tine, toen de oude vriendinnen uit den tijd toen ze nog bij Mevrouw Cortelingen in huis was, voor haar stonden. Het waren Ada Wallen en Willy Leendertz, die opgegroeid waren tot twee bekoorlijke jonge meisjes.

„Woord gehouden, hè bruidje?” zei Professor Greve, toen hij haar warm de hand drukte.

„Is 't niet veel beter zoo?” zei Tine met een blik op Mia en Karel.

„Heel veel beter,” zei mevrouw Greve, terwijl ze haar hartelijk kuste.

„We hebben nu twee kinderen en wij oudjes koesteren ons in hun geluk.”

„Staat u Mia in de vacantie aan Vadertje af?” vroeg Tine, met ietwat bevende stem. „'t Zal in het begin wat vreemd voor hem zijn, zoo zonder dochttertje.”

„Wees daar gerust op,” zei Mevrouw hartelijk. „In de vacantie komt Mia steeds bij jullie.”

„Dank u, lieve Mevrouw,” zei Tine blij.

„Daar komen de auto's voor,” riep Herman, die met Leo de leiding van het feest had.

Nu stelde de bruidsstoet zich op en daalde men statig de trappen van het bordes af.

Het was een waarlijk vorstelijke stoet en de dorpelingen, die in dichte drommen voor het huis geschaard stonden, waren er stil van. Dokters Tine leek wel een koningin. Zooiets moois hadden ze nog nooit gezien.

De auto's snorden langs den weg.

„Kijk eens, liefste,” zei Ernst, toen ze voor het Raadhuis kwamen. „Er is een eerepoort voor ons opgericht.”

„O, wat eenig!” jubelde Tine.

En heldere tranen stonden in haar oogen, toen ze langzaam door de met sparregroen en bloemen versierde eerepoort reden.

Voor het Raadhuis stond ook weer een groote menigte en men juichte het bruidspaar toe, toen het langzaam de treden van het Raadhuis besteeg. De Burgemeester was er op gesteld geweest, ze zelf te trouwen en zijn toespraak tot het bruidspaar was hoogst gevoelig en mooi.

Zeer onder den indruk verlieten allen het Raadhuis.

Toen het bruidspaar de trappen van het Raadhuis wilde afstappen, klonk hun plotseling gezang tegemoet.

Verrast keken ze op. Daar stonden de schoolkinderen voor het gebouw geschaard, allen in lichte jurken en fleurige pakjes en zongen hun,

onder leiding van den hoofdonderwijzer een feestlied toe.

Het waren allen kinderen die dokters Tine goed kende, waarmee ze 's winters samen gekomen was, om ze handwerken te leeren of mooie boeken voor te lezen.

Wat klonken de jonge stemmetjes blij in dien heerlijken voorjaarsmorgen.

Toen het lied geëindigd was, kwam het kleinste meisje naar voren en bood de bruid een mooie bouquet aan.

Tine kustte het kleine ding hartelijk en ze wuifde ze allen toe en dankte den hoofdonderwijzer voor de lieve verrassing.

Toen namen de bruidsmeisjes den sleep van de bruid weer op, en strooide Nettie Cortelingen met milde hand bruidsuikers naar de schoolkinderen.

En voort ging het weer in de auto's naar het huis van de bruid.

Hier wachtte hen weer een verrassing. Voor het doktershuis stond het fanfare-corps van het dorp en toen het bruidspaar uit de auto stapte, bliezen de corpsleden hun een vroolijken marsch toe.

En schoon de muzikale ooren van den brui-gom hem af en toe geweldig pijn deden, was hij toch, net als zijn bruidje, zeer ingenomen met de aardige aubade die men hun bracht.

De mannen werden in den tuin onthaald en

namen daarna, onder het blazen van een aardigen deun den terugtocht aan.

Om één uur was het trouwen in de Kerk. Daar had ieder zich op gespitst en de Kerk was dan ook geheel gevuld. Onder de tonen van den Hochzeitsmarsch betrad de bruidstoet de Kerk.

De geestelijke die Tine gekend had vanaf haar geboorte, hield een bijzonder mooie toespraak en het bruidje was zóó ontroerd, dat ze haar tranen niet kon bedwingen.

Zeer onder den indruk verlieten allen het Godsgebouw.

Thuis gekomen vereenigde men zich aan een hoogst gezellig dejeuner dinatoire.

Wim hield er de stemming in en dat was goed ook, want het jonge vrouwtje was stil geworden en dokter Durieu scheen zeer zenuwachtig bij het naderend afscheid van zijn aanbeden kind. Toen men aan het dessert was gekomen, stond Wim plotseling op en vroeg of 't hem vergund was, dokter Durieu's dessert eigenhandig te mogen voordienen.

Allen keken hem verbaasd aan, vol verwachting, wat er nu weer komen zou.

„Permitteert u me dan, dat ik me even verwijder?”

Hij ging even buiten de kamer en toen hij weer binnenkwam zei hij terwijl hij naar dokter Durieu toeging :

„Beste dokter, we weten allen, dat het niet

mogelijk zal zijn, uw Tineke door iets te vervangen. Wilt u mij toestaan, u uit dank voor al het lieve en goede, dat mijn Deetje en ik altijd van u ondervonden hebben, iets te geven, dat Uw Tine weergeeft, zooals we haar gekend hebben als meisje.”

Op een wenk van hem maakte Dé de kamerdeur open en brachten de twee kellners een groot schilderij binnen, dat Wim van ze overnam en op eenige stoelen voor dokter Durieu plaatste.

Daar stond zijn lieve Tine voor hem, in het wit zijden kleedje, dat ze aan had op den dag van haar verloving en het lieve, blonde kopje keek hem zoo schelms aan, dat het was, of ze de lippen moest openen om iets heel ondeugends te zeggen.

Dokter Durieu was eerst te ontroerd om iets te kunnen zeggen, de tranen rolden hem over het gelaat.

„’t Is een meesterstuk, Wim,” zei hij eindelijk. En terwijl hij Wims handen stevig drukte, zei hij :

„Ik ben je oneindig dankbaar, jongen, je hebt me iets gegeven, dat me heen zal helpen over het gemis in huis van mijn kleine meisje.”

Terwijl allen zich om het portret schaarden om het te bewonderen, waren Tine en Dé naar boven gesneld en hielp Dé de jonge vrouw haar reistoilet aantrekken.

Toen ze daarmee bezig waren, slopen zacht-

kens Mevrouw Van Beek en Mevrouw Cortelingen naar binnen en hier had een innig afscheid plaats tusschen Tine en haar beide moedertjes.

Toen omhelsde Tine Dé en de twee trouwe vriendinnen beloofden elkaar, dat de band, die er tusschen hen bestond even stevig zou blijven, ook al zouden ze vaak ver van elkaar verwijderd zijn.

„Tineke, de auto is voor,” kwam Juffrouw Bergsma waarschuwen.

„Ik kom,” zei Tine, terwijl ze haar handschoenen gejaagd toeknoopte.

En voort ging het naar beneden.

Tine zag er uit om te stelen in haar lichtgrijs mantelcostuumpje, een aardig vilten hoedje op de blonde haren.

Allen stonden van tafel op, toen ze binnenkwam en Ernst, die al geheel gereed op haar stond te wachten, nam zijn vrouwtje bij de hand en voerde haar naar haar vader.

Innig hield dokter Durieu haar in de armen geklemd en gaf haar toen over aan de broers, die hun zusje hartelijk vaarwel kusten.

„Kom liefste,” maande Ernst, die het afscheid niet te lang wilde rekken, aan. „Denk aan onzen trein.”

Toen volgden allen het jonge paar naar het terras, en weer begon het afscheid nemen.

Maar nu nam Ernst zijn jonge vrouw stevig

in zijn arm en trok haar in wilde vaart mee naar de wachtende auto.

Er zat iets blij triomfantelijks in de wijze waarop hij haar meevoerde.

Onder het gejuich en vaarwel geroep van alle achterblijvenden bestegen ze de auto. De bruidsmeisjes en het strooistertje wierpen ze bloemen toe en toen reden ze in volle vaart naar het station.

En waar ze voorbij reden, stonden de dorpe-
lingen voor hun deur en riepen : leve dokters
Tine en haar man.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Het was winter. Een felle, koude winter, met veel ijs en sneeuw en een aanhoudende scherpe Noordenwind.

In een ruime hotelkamer in Berlijn zat Tine.

Het was ochtend en Ernst had zich naar het groote Concertgebouw begeven, om te repeeren met het orkest, waar hij dien avond mee zou optreden.

Het jonge vrouwtje zag er allerliefst uit, in een witwollen peignoir, die in plooien om haar slank figuurtje viel.

Ze ging in den grooten stoel zitten, die bij het hooge venster stond en keek naar buiten.

„Wat ligt de sneeuw hoog,” dacht ze. „Wat zouden ze nu thuis doen? Ik denk, dat de jongens hun groote bobslede uit de schuur hebben gehaald en heerlijk aan 't glijden zijn. In dien tijd komen alle vrienden op de baan, hé, gewoon zalig! Wat hebben we fijn gegleden al die winters. En dan kwam vader naar ons kijken en lachte zoo van harte, als we met slede en al omver duikelden. Och, wat een goeie tijd was dat.”

De gedachten van het jonge vrouwtje verwijlden zoo gaarne in het ouderlijk huis en bij al de lieve vriendinnen, die ze achtergelaten had.

Wanneer Ernst bij haar was, dacht ze alleen aan hem en voelde ze zich rijk en gelukkig, maar als ze alleen zat, in de groote hotelkamer, die, schoon goed verwarmd, koud was door de stijve aankleeding, dan dwaalden haar gedachten af naar al wat haar zoo dierbaar was in het geliefde vaderland.

Buitenkind als ze was, kon ze niet zoo gemakkelijk wennen aan het drukke, gejaagde stadsleven.

Vaak vroeg ze aan Ernst, of hij niet het gevoel had alsof zijn keel dichtgesnoerd werd. Maar Ernst, die gewend was aan het groote stadsleven, had daar geen last van.

Toch begreep hij heel goed, hoe zijn vrouwtje het vrije buitenleven miste en soms snakte hij naar de zuivere buitenlucht.

Als het dan even kon met zijn drukke werk, maakte hij zich een heelen dag vrij en ging met haar naar buiten, ver, van het stadsgewoel. Dan ontwaakte de oude Tine weer en was ze dartel en uitgelaten als een jong veulen.

„Nu heb ik weer voorraad frissche lucht voor een heelen tijd,” zei ze dan blij als ze weer thuis waren.

Maar dien morgen, toen de straten bedekt

waren door een dik sneeuwtapijt, had Tine het erg te kwaad.

„Was Ernst nu maar thuis,” dacht ze. „Die zou al mijn akelig gepieker wel wegpraten. Maar kom, ik ga maar eens een dikke brief aan vadertje schrijven, dat zal me goed doen.”

Veerkrachtig stond ze op en haalde de mooie schrijfcassette, die tot een van de huwelijks-cadeaux behoorde, die Ernst haar gegeven had.

Ze zette zich neer en begon met opgewektheid te schrijven.

Daar hoorde ze de rinkelende bellen van een arreslede, die voorbij haar raam ging.

Met een vaart vloog ze naar het raam en keek met stralende oogen de mooie ar na, die pijlsnel voorbij vloog.

„Hè, wat zalig ! Nu rijdt het lieve vadertje ook met de ar en Tine zit niet naast hem. Wat was dát een vreugde, als ik met hem mee mocht rijden, de heerlijke, warme vacht over ons heen en dan rennen door de lange lanen.”

Weer ging ze in den grooten stoel zitten, de handen gevouwen in den schoot, steeds denkend aan de onbezorgde, blijde dagen van vroeger.

Toen ze een poosje gezeten had, schrok ze weer op uit haar gepeins.

„Hè,” beknorde ze zichzelf, „wat ben ik toch een ontevreden monster ! We zijn zoo gelukkig met ons beidjes, zoo héél, héél gelukkig en nu zit ik maar te piekeren over de dagen van vroe-

ger. Ik weet wel, hoe 't komt ! Juffer Tine heeft te weinig te doen, de joffer past niet voor zoo'n lui leventje. O, ik zou willen spitten, graven, hard, hard werken, maar niet zoo den ganschen lieven dag niets doen. Alles doen anderen voor je in zoo'n hotel. Dat is 't, wat me zoo tobberig maakt. Ik wil in zoo'n stemming vadertje niet schrijven. Kom, laat ik maar liever piano gaan studeeren, dat is ook wel noodig, want ik moet met Ernst het nieuwe vioolconcert instudeeren en dat is lang niet voor de poes."

Ze zette zich voor den vleugel en begon ijverig het zware concert te studeeren. Nadat ze een uur gespeeld had, werd ze moe en nam weer haar plaats bij het raam in.

Daar werd op de deur geklopt en op haar „herein" kwam de piccolo van het hotel binnen die haar de post bracht.

„Hoera !" juichte ze, „Post van thuis, een heele troep, heerlijk gewoon !"

Ze nestelde zich in haar stoel en maakte den brief open, die het postmerk van haar geboorteplaats droeg. Het was een brief van haar a.s. schoonzusje Mia, die de Kerstvacantie bij dokter Durieu doorbracht.

S.... December '22.

Lieve Tineke,

Je brief met het bericht dat jullie de Kerstdagen niet thuis door zoudt brengen, viel als

een bom in ons midden. We hadden al zulke heerlijke plannen gemaakt om jullie komst te vieren en nu gooien die twee nare concerten alles in duigen.

Vader Durieu zegt, dat we domme ontevreden kinderen zijn en we heel goed moesten begrijpen, dat Ernst twee zulke groote concerten niet af kan slaan om thuis het Kerstfeest te komen vieren.

Och, die schatte-vader is net zoo teleurgesteld als wij allen, maar hij weet het zoo meesterlijk te verbergen. Tineke, ligt bij jullie ook zoo hoog de sneeuw? 't Is hier, zooals 't in jaren niet was. Je vader maakt alle visites in de ar en ik ben al eenige keeren mee geweest.

We zijn iederen middag en avond op de bob en hebben een slede laten maken, maar we met ons zessen op kunnen. 't Is gewoon reuze, zeg! Wat zou 't heerlijk zijn geweest, als jij tusschen ons in hadt gezeten. Ernst had natuurlijk niet mee kunnen doen, hij moet voorzichtig zijn met z'n kostbare polsen. Die had dan met vader kunnen arren.

't Is echt flauw van me, dat ik er telkens weer over begin, maar we zijn er allemaal zóó patsch van, dat jullie niet komen.

Zeg, vieren jullie het Kerstfeest bij vrienden?

Her zei van de week: „Je zult zien, dat Tine een Kerstboompje op haar kamer neemt en knusjes met Ernst thuis blijft. Dat is net iets voor Tineke.”

Is het zoo ? Het zou wel heerlijk zijn. Ik hoop maar voor je, dat de concerten niet op Kerst-avond vallen, dat zou al te erg zijn. Maar daar zou jij je als verstandig artistenvrouwtje ook wel in weten te schikken.

Karel en ik waren verleden week een dagje bij Dé en Wim, O, Tine, je moet den kleinen bengel zien, hij is gewoon om op te peuzelen. Wim is zoo druk met hem, die twee rollen samen over den grond en Wim laat met zich sollen, 't is om je een aap te lachen! 't Is goed, dat Dé zoo verstandig is, want Wim zou hem totaal bederven en 't zou op die manier een ongehoorzame bengel worden.

Hij weet op zijn duimpje, dat hij bij Dé niet alles kan doen en is voor haar zoo gehoorzaam als wat.

We waren 's middags nog even bij je schoonmoedertje. Ze maakt het uitstekend en ziet er heel goed uit. Wat is ze toch een in-gezellige vrouw, we hebben reuze met haar zitten boomen. Ze is zoo dolblij met al jullie lange brieven en de prachtige kritieken van de concerten waarop Ernst speelt. Ze plakt ze trouw in het groote boek, dat ze vanaf zijn eerste optreden heeft bijgehouden. Wat is dat eenig, zeg ! Ik kan me best begrijpen, dat ze trotsch is op haar genialen zoon.

Na de vakantie gaan Karel en ik hevig aan 't vossen, we zitten allebei voor een akelig

examen. Als we er niet komen, scheelt 't ons een bom in onzen studietijd.

Dan krijg je niet meer zulke ellenlange brieven van me, hoor ! Dan verwacht ik ze van jou.

Nu wensch je zeker nog wat nieuws uit „het darp” te hooren.

Laat ik je dan vertellen, dat je protégée Vrouw Steyn, haar zaak uitgebreid heeft, de achterkamer is bij de zaak getrokken en dat is een groote aanwinst, want het was een benauwd half-ellefie.

„Blauwe Sijmpie” is ter ziele gegaan, nu, hij is niet wat je noemt in de wieg gesmoord, hij werd 84. Hij is niet lang ziek geweest en je vader vertelde, dat hij kort vóór hij stierf nog naar je vroeg en je vader hem moest beloven Tine van hem „gedag” te zeggen.

Verder nieuws is er niet. Krijgen we weer gauw een langen brief van je ? Jij gelukkige ziel, weet zooveel meer te vertellen dan wij, eenvoudige dorpsmensen.

Heel veel liefs van ons allen en vooral van
je Mia.

Toen Tine den brief uitgelezen had, bleef ze langen tijd in gedachten verdiept zitten.

O, hoe leefde ze alles mee. Dat was een echt brokje thuis wat Mia haar daar gegeven had.

En hoe teleurgesteld ze allen waren, dat Ernst en zij niet kwamen. 't Was ook wel héél

sneu, dat nu net dat eene concert op den tweeden Kerstdag viel.

Ernst had haar voorgesteld alleen naar huis te gaan, dan zou hij haar na de Kerstdagen komen halen.

Maar daarin had ze heelemaal geen zin. Stel je voor, haar man alleen in die koude hotelkamers, niemand bij hem om 't gezellig te maken.

Neen, zij had zich voorgenomen de kamers die dagen echt knus te maken, met hulst en maretakken en, net zooals Her al verondersteld had, ze zou een mooi Kerstboompje in orde maken en 's avonds zouden zij beidjes bij het kaarslicht van den boom bij elkaar zitten.

Ze zou dan tenminste weer wat te doen hebben en 't zou een prettige drukte worden. Ze verheugde zich al op het inkoopen van al die aardige dingetjes voor den boom.

Maar zooals bij Vadertje thuis, zou 't niet zijn. Die gezellige drukte van hen allen om den Kerstboom kon ze niet scheppen.

„Maar vrouwke, zoo in gedachten verdiept, dat je me niet eens hoorde binnenkomen!”

Ze rees op.

„Hè, man, wat laat je me schrikken!”

„Klein gekje, om ook zoo ver weg te zijn met je gedachten. Waar zat je? Ik denk, dat je thuis was, met de jongens aan 't sneeuwballen gooien. Is 't niet zoo?”

„O, liefste,” zei Tine met een snik en ze verborg het kopje aan zijn borst. Ernst liet haar eens kalm uithuilen, hij begreep zoo goed, hoe vreemd het voor het jonge vrouwtje moest zijn, dit eerste Kerstfeest ver van huis.

„Wil het kleine meisje dan toch maar liever naar huis gaan?” vroeg hij hartelijk. „De von Schweifs hebben gevraagd, of ik bij ze kom logeeren als jij naar huis gaat. Is dat geen goede oplossing, kindje?”

„Nee,” schudde Tines kopje heftig. „Ik wil bij jou blijven. Denk je dan, dat ik plezier zou hebben, als jij niet bij me was? Nee, we zullen saampjes fijn het Kerstfeest vieren en ik zal flink zijn en niet meer piekeren over thuis. Is 't goed, liefste?”

Ja, hij vond het heel best, maar toch was hij niet volkomen gerust over haar. Telkens dwaalden haar blikken af en zag hij haar in gepeins verdiept.

„Hoe was de repetitie?” vroeg Tine. „Heeft het orkest je goed begeleid?”

„Schitterend gewoon. 't Is een genot, met ze te spelen.”

„Speel je op het Kerstconcert hetzelfde programma?”

„Nee, vrouwke, dan wilde ik het nieuwe concert spelen. Dat beginnen we morgenochtend al te repeteeren.”

„Maar liefste, wat druk. Morgenavond concert en morgenochtend repetitie.”

Ernst begon hartelijk te lachen.

„Kindje, nu wordt je toch ál te tobberig. Dat doe ik toch altijd zoo.”

„Je ziet er zoo vermoeid uit.”

„Dat ben ik toch heelemaal niet. Kom, kleeed je maar eens gauw aan, dan gaan we vóór de lunch een stevige wandeling door de sneeuw maken, dat jaagt al je muizenissen op de vlucht.”

Het werd een heerlijke wandeling door de sneeuw en Tine kwam thuis met frissche, roode wangen en schitterende oogen. In een stil laantje hadden ze elkaar met sneeuwballen gegooid en toen zagen ze er zóó schandelijk uit, dat ze het deftige hotel niet indurfd en als twee ondeugende schooljongens elkaar eerst flink de sneeuw van de kleeren hadden geklopt.

Het was de avond van het concert. De groote concertzaal was geheel gevuld met een uitgelezen publiek. Heel het uitgaand Berlijnsch publiek was opgekomen om den beroemden violist Ernst van Beek te hooren.

In de artistenloge zat Tine. Ze keek met stralende oogen naar die stampvolle zaal, naar al die menschen, die in verrukking luisterden naar het spel van hààr man.

Het leek wel, of Ernst zichzelf dien avond

overtrof. Nooit nog had ze hem zóó hooren spelen.

Toen de laatste noot wegstierf heerschte er een doodsche stilte in de zaal. Het publiek was te veel onder den indruk om direct te applaudisseeren, doch die stilte duurde maar een oogenblik, dadelijk daarop barstte een oorverdoovend applaus los. En 't hield niet op ; telkens en telkens weer moest Ernst terugkomen.

Kransen en bloemenmanden werden aangedragen, het werd een ware ovatie.

Men rustte niet, voordat Ernst, na even gesproken te hebben met den dirigent, nog een toegift gaf.

Toen het publiek na het spelen hiervan, nog niet ophield met applaudisseeren, trok hij zich terug in de artistenloge en kwam niet weer te voorschijn.

„Je bent heel erg moe,” zei Tine, die zijn gelaat afveegde met haar zakdoekje.

„Ja, kindje, nu heb je gelijk, ik ben verbazend moe, we zullen gauw naar het hotel gaan.”

„Wat was het mooi,” zei Tine. „Je hebt jezelf overtroffen.”

„Ben je tevreden, vrouwke ? Aan jouw oordeel hecht ik toch de meeste waarde.”

Den volgenden morgen na het concert voelde Ernst zich wat onprettig.

„Je hebt je te veel vermoeid den laatsten

tijd, ik wist het wel," zei Tine, die bezorgd naar zijn bleek gelaat zag.

„Wel neen, kindje," lachte hij haar ongerustheid weg. „Ik heb gisteren kou gevat. Ik was heel warm na het concert en de overgang van die warme zaal naar de straat deed me plotseling rillen."

„Maar dat was zoo'n klein eindje van het gebouw naar de auto, toen kun je toch geen kou gevat hebben."

„Ik voelde me toch daarna wat onprettig."

„O, waarom zei je het niet direct, dan had ik je iets warmes te drinken gegeven."

„Kom, liefke, 't heeft toch niets te beteekenen, vanmiddag ben ik weer zoo goed als wat."

Maar 't was dien middag niet beter. Ernst voelde zich hoe langer hoe onplezieriger en ging eindelijk, op aandringen van Tine, naar bed.

„Ik zal even de temperatuur opnemen. Als je koorts hebt, laat ik een dokter komen," zei Tine, die niets gerust was.

„Doktersdochtertje, direct met den thermometer klaar," plaagde Ernst, in een poging om vroolijk te zijn, die hem echter slecht afging.

Tine legde den thermometer aan en toen ze dezen na eenige minuten raadpleegde, betrok haar gezichtje. Ze stond echter met den rug naar Ernst toe, zoodat deze haar niet zien kon.

„Wel, vrouwke?" vroeg hij.

„O, een lichte verhooging,” zei ze opgewekt. „Je hebt 38.2, dat is heelemaal niet hoog. Maar weet je, met het oog op je concert, is 't toch beter, even een dokter te laten komen, die geeft je dan iets, dat de kou uit je lichaam verjaagt en dan ben je in een paar dagen weer witje boven.”

„Goed, kind, doe dat dan maar,” zei Ernst op matten toon.

„Ga jij nu een slaapje doen, dan telefoneer ik even naar den dokter.”

Ze kreeg geen antwoord meer, want Ernst dommelde in.

Toen ze zag, dat hij sliep, nam ze den thermometer nog eens op en bekeek dien nauwkeurig.

„Neen,” zei ze in zichzelf. „Ik heb me niet vergist, 39.9.”

Het hart klopte Tine in de keel, toen ze zich in de andere kamer naar de telefoon begaf en den dokter opschelde. Deze was gelukkig thuis en beloofde haar, zoo gauw mogelijk te zullen komen.

Toen de dokter kwam was Ernst weer ontwaakt.

Dokter vroeg of hij ergens over klaagde.

Ja, hij had erge hoofdpijn en zijn ledematen deden hem pijn.

„Er gaat veel influenza om, ik denk, dat uw man er een tik van te pakken heeft. Ik zou hem gaarne even willen onderzoeken.”

De dokter, die een oude kennis van Ernst was, sprak na het onderzoek het echtpaar be-
moedigend toe :

„’t Is zooals ik al dacht, je hebt wat influenza. Een paar dagen goed in acht nemen, oude jongen, wat warme kwast, een asperientje en dan knap je weer gauw op. Ik loop van avond nog even op, meer om jullie voor den nacht gerust te stellen, dan omdat het zoo hoog noodig is.”

Toen Tine den dokter uitliet, vroeg ze op kalmen toon :

„Zijn de longen goed, dokter ? U wilt me de waarheid wel zeggen, niet waar ? Ik zal hem zelf verplegen en ’t is beter, dat ik het weet.”

„Ik kan voor het oogenblik niets vinden, mevrouw. We moeten afwachten. De koorts is hoog. Maar u weet, hoe dat met influenza gaat, ’t laat zich vaak heel erg aanzien en heeft acht raf een vlug en goed verloop. Ik kom van avond nog eens kijken, hoor !”

De toestand verbeterde zich echter heelemaal niet, de koorts bleef hoog en de zieke was zeer onrustig. Na eenige dagen constateerde de dokter longontsteking en toen kwam er een tijd vol angst en zorg voor Tine aan.

De Kerstdagen, de dagen waarvan ze zich beiden zooveel voorgesteld hadden, naderden en Tine dacht er in die dagen vaak aan, hoe ze, dien morgen toen de brief van Mia kwam, had

zitten piekeren, omdat ze het Kerstfeest niet in den huiselijken kring konden vieren en hoe ze toen gesiaakt had naar werk, werk, dat haar heen kon zetten over het heimwee, dat haar vervulde.

Ach, nu had ze werk, volop, er was geen plaats voor andere gedachten, dan voor die aan den dierbaren zieke.

Ze verpleegde hem met een liefde en toewijding, die den dokter een groote bewondering afdwong.

Het was de dag vóór Kerstmis. Ernst was dien dag zeer onrustig, hij hoestte veel en was benauwd. Al heel vroeg in den morgen kwam de dokter. Zijn gezicht stond zeer ernstig, toen hij hem onderzocht.

„Dokter,” barstte Tine uit, toen ze in de andere kamer waren, „Is er geen hoop meer?”

„Maar lieve Mevrouwkje, hoe komt u daar bij. De toestand is wat minder gunstig dan gisteren, maar absoluut niet hopeloos. Kom, kom, u is al dien tijd zoo kalm geweest, nu ook verstandig blijven.”

„O, dokter, ik ben zoo bang. Hij wordt zoo zwak,” snikte Tine.

„U ziet het heusch te donker in, mevrouwkje. Maar u is ook oververmoeid, dat maakt zoo zenuwachtig. Toe, laat ik voor den dag ook een zuster laten komen.”

„O, neen, dokter,” smeekte Tine. „Ik vind

die nachtzuster al zoo vreeselijk, ik zou hem zoo graag dag en nacht verplegen."

„Ja, dat gaat nu eenmaal niet. Maar hoor u eens, kan er niet iemand van uw ouderlijk huis bij u komen, ik vind 't zoo naar voor u, dat u hier zoo geheel onder vreemden is. Heeft u naar huis geschreven, dat uw man ziek is?"

„Ja dokter, maar ik heb niet geschreven, dat hij zoo erg is, zijn moeder heeft een zwak hart, ze zou het niet kunnen verdragen. En mijn vader,.... o, u weet niet, hoe graag ik hem hier zou hebben, maar zou 't niet al te egoïstisch zijn, hij is niet jong meer...."

„Nu," zei dokter kwasi-luchthartig, „dan moet u maar flink zijn en zullen we de zorgen voor uw man samen dragen."

Het was eerste Kerstdag. Een helder vriezende winterdag.

Tine zat onbewegelijk bij het bed. De zieke sluimerde. Daar sloeg hij opeens de oogen op en zei met zwakke stem :

„Vroolijk Kerstfeest, vrouwke."

Tine moest zich geweld aandoen, om niet in snikken uit te barsten.

„Waren we nu maar thuis, 't is zoo naar voor je, de Kerstdagen in het hotel te moeten blijven."

Tine keek haar man met angstige oogen aan. IJlde hij? Hij had al die dagen geen woord gesproken en nu op eenmaal herinnerde hij zich het Kerstfeest.

Ze legde haar hand op zijn voorhoofd. Neen, het was niet warm, voelde koel en rustig aan.

„Je mag niet zooveel praten, liefste,” zei Tine.

„’t Is zoo stil voor je, mijn arm, klein vrouwtje.”

„Rijk vrouwtje,” zei Tine innig. „Jij wordt weer beter.”

„Kon ik ’t maar gelooven,” zei Ernst en hij keek haar treurig aan.

„Praat nu niet meer, probeer liever wat te slapen.”

Ernst sloot weer de oogen en bleef nu rustig liggen.

Tine keek met angstige blikken naar hem. Wat zag hij er slecht uit, zijn trekken zoo lijdend en vermagerd. Kon ze den dokter gelooven? Zou er werkelijk beterschap mogelijk zijn? Tine durfde er niet aan denken hoe het zijn zou, als hij niet herstelde. En toch drong zich die mogelijkheid telkens weer aan haar op. Ze had dan al haar wilskracht noodig, om aan iets anders te denken, want ze mocht haar Ernst niet laten zien, *hoe* groot haar angst was. Hij scheen werkelijk ingeslapen te zijn en zijn slaap leek haar rustiger dan de vorige dagen.

Daar hoorde ze in de andere kamer heel zacht op de deur kloppen. Bang, dat Ernst wakker zou worden, ging ze op haar teenen naar de andere kamer en opende zacht de kamerdeur. En....

„O, Vadertje !”

Met een gesmoorden kreet lag Tine in haar vaders armen.

Zacht voerde hij haar naar een stoel en haar kopje tegen zich aangedrukt, liet hij haar uithuilen. Maar flink als ze was, droogde ze gauw haar tranen en keek hem stralend aan.

„O, vadertje, wat een zegen, dat u gekomen is. Wat een heerlijke Kerstverrassing. Begreep u dan uit mijn brieven, dat Ernst veel erger was, dan ik schreef ?”

Dokter Durieu, die haar niet wilde zeggen, dat een telegram van haar dokter hem naar hier had geroepen, nam een leugentje om bestwil te baat en zei :

„Neen, liefje, uit je brieven las ik het niet, daarin heb je de waarheid veel te goed verborgen, maar ik was al van plan jullie te komen verrassen, toen je schreef, dat je het Kerstfeest niet bij ons kon doorbrengen.”

„Schatte-vader,” zei Tine ontroerd. „Dat is weer echt iets van u.”

„En vertel me eens kindje, hoe is de toestand nu ?”

„Als ik me niet bedrieg, vadertje, dan is hij vandaag voor 't eerst iets beter.”

„Hoe is de temperatuur.”

„O, nog veel te hoog. U moet straks de lijst maar eens inzien. En liefste vadertje, wilt u hem dan ook onderzoeken ?”

„Natuurlijk kindje. Maar ik ben ervan overtuigd, dat de diagnose van je dokter volkomen goed is, hij is een zeer knappe baas.”

„O, daar twijfel ik niet aan, maar ik vertrouw toch niemand zooals u.”

„Zeer vereerd,” lachte haar vader.

„Paps, u blijft toch niet alleen maar de Kerstdagen?” vroeg Tine met angst in haar stem.

„Wel neen, liefje, ik heb onbepaald verlof van thuis.”

„Wat zalig! Heeft u een plaatsvervanger?”

„Ja, natuurlijk, nieuwsgierig Aagje. Heel toevallig sprak ik een oud collega van me, een officier van gezondheid, die met verlof in Holland is, en die wil gaarne eenige weekjes mijn praktijk waarnemen.”

„Paps, het is een sprookje. 't Is haast te mooi, om waar te zijn. En logeer je hier in 't hotel?”

„Alles al in orde. De vriendelijke Gérant heeft me een kamer gegeven, die vlak bij jullie kamers is. Kan het beter?”

„O, vadertje, 't is zoo heerlijk,” zei Tine met een lange zucht.

Haar vader keek haar vol droefheid aan. Wat was dat gezichtje veranderd: lijden en zorgen hadden er hun stempel op gedrukt. En wie weet, wat haar nog te wachten stond. Het telegram van haar dokter wees op niet veel goeds.

Dien middag had dokter Durieu een consult met den geneesheer van Ernst, dokter Böhle.

„Een zeer onzekere toestand, collega,” zei dokter Böhle. „Ik kan u niet zeggen, hoeveel leed het me doet voor die twee gelukkige jonge menschen. En toch heb ik nog wel hoop. Er is vandaag een tikje verbetering.”

„Ik wil me er niet mee flatteeren,” zei dokter Durieu somber. „’t Is een dubbeltje op zijn kant.”

„Kunt u eenigen tijd hier blijven?”

„Ik ga niet weg, voordat.... hij beterende is, of....”

„Wat is dát een geluk voor Uw dochter. ’t Ging me aan ’t hart, haar in den vreemde zoo alleen te weten. Men weet toch niet, wat komen kan....”

„Ik ben u zéér dankbaar voor Uw telegram.”

De dagen die nu volgden, waren vol angst voor Tine en haar vader, nu eens was ’t of de toestand vooruitgaande was, dan weer scheen alle hoop verloren.

Doch eindelijk, na de crisis, kwam er een blijvende beterschap.

De dankbaarheid van vader en dochter kende geen grenzen. Het geluk straalde hun uit de oogen en zeker twintig keer per dag verzekerde dokter Durieu :

„Hij wordt beter je Ernst, we krijgen hem weer gezond.”

Nu Ernst in beterschap toenam, dwong dokter Durieu Tine dagelijks een uurtje in de lucht te gaan. Ze had een echte huiskleur gekregen en zag er vermoeid uit.

„Denk je, dat we er nog een zieke bij willen krijgen,” knorde haar vader. „Eén zoo’n last-post is genoeg. Vooruit, naar buiten!”

En dan stapte Tine een uurtje door het heerlijke vriezende winterweêr en iederen keer als ze van zoo’n wandeling thuis kwam, keerde er iets terug van haar oude veerkracht en opgewektheid.

Dan genoten de twee in de ziekekamer van het frissche gezichtje met de blij stralende oogen en amuseerden ze zich met haar vroolijken kout.

De beterschap van Ernst nam snel toe. Al heel gauw mocht hij een uurtje in het zonnetje vóór het groote balconraam zitten. Hij voelde zich nog wel heel zwak, maar begon er al wat beter uit te zien.

„Wanneer zou ik weer aan het werk kunnen gaan?” vroeg hij op een dag, toen ze bij elkaar zaten en dokter Böhle hen bezocht.

De twee doctoren keken elkaar aan. Daar had je het moeilijke moment, dat ze verwacht en gevreesd hadden.

„Kijk eens, vriend,” zei dokter Böhle, terwijl hij zijn keel schraapte.

„Nu je weer opgeknapt bent, kunnen we

je wel zeggen, dat je, wat men noemt, op 't kantje af bent geweest. En denk je nu, dat zich zooiets ernstigs zoo heel gauw restaureert? Daar moeten maanden van rust op volgen, beste jongen."

„Heb ik er iets van overgehouden? Zijn mijn longen niet heelemaal in orde?" vroeg Ernst gejaagd.

„Je longen kunnen nog honderd jaar mee, maar, dan moeten we ook zorgen, dat ze sterk worden en dat kunnen we alleen, als je je vooral die eerste maanden bizonder goed in acht neemt.

Dokter Durieu, vertelt u die twee kinderen nu eens, wat onze plannen zijn. U, als vader, kunt nog meer Uw gezag laten gelden, dan ik, 't is nu uw beurt om te spreken."

„Je bent een mooie," bromde de oude dokter. „'t Lastigste laat ie voor mij over. Nu, vooruit maar. Luistert eens, kinderen. Dokter Böhle en ik zijn overeengekomen, dat het voor Ernst z'n volkomen herstel noodig is, eenige maanden rust in een gezonde en kalme omgeving te hebben.

Je zult dus op advies van je twee doktoren je loopende contracten moeten verbreken en je verder onder behandeling moeten stellen van een van ons beiden.

Aangezien dokter Böhle echter alleen te Berlijn te consulteren is, zal ik de groote goed-

heid hebben, me over je te ontfermen en neem ik jullie allebei mee naar ons huis, waar je blijft tot ik zeg, dat je weg kunt gaan."

Een vreugdestraal schoot door Tines oogen.

Naar huis! Ach neen, 't was een droom, het kon niet waar zijn.

Vlug schoof ze die geluksgedachte aan huis weer weg. En ze keek met angst in de oogen naar haar man.

Maar deze keek heel blij en opgewekt.

„Dat is een uitstekende oplossing van de heeren doktoren," stemde hij toe.

„Vader Durieu, ik geef me vol vertrouwen aan U over."

„Liefste," zei Tine. „Valt het je niet zwaar je concerten te laten?"

„Is mijn volledige beterschap niet meer waard?" zei Ernst. „Als je zoo op het randje van den dood bent geweest en je keert dan weer terug in het heerlijke leven, o, dan ben je zóó dankbaar, dat je gaarne alles wilt offeren om weer zoo gezond te worden als te voren."

„En dat zul je worden," zei dokter Böhle. „Het eenige, dat je noodig hebt om geheel te genezen is frissche, gezonde lucht en rust.

En voor je lieve vrouwtje is de natuur ook heilzaam, die heeft in haar trouw verplegen zichzelf geheel vergeten. Ze moet maar eens goed vertroeteld worden en veel van de lucht genieten."

„Nu, die beide medicijnen kan ze daar in ruime mate hebben,” lachte Ernst. „Er is daar een heel leger, dat haar zoo vertroetelt, dat ik wel mag zorgen door de noodige strengheid de balans in evenwicht te houden.”

„O, o!” lachte Tine. „Jij een strenge heer en meester! Vadertje, wie heeft me ’t meest van allen verwend?”

„Ernst.”

„Vader, vader,” plaagde Ernst. „De pot verwijt de ketel....”

„Ik zie ’t al,” zei dokter Böhle. „Het kleine mevrouwtje zal om strijd verwend worden. Nu, het mag ook wel; als ze al haar verdere levensjaren alleen vreugde en geluk om zich heen heeft, is ’t een goede vergelding voor al de zware dagen, die ze alleen doorworsteld heeft. Mijn respect, Mevrouwtje.”

In de dagen die nu volgden, werden de voorbereidselen voor de reis gemaakt, die zoo gemakkelijk mogelijk moest geschieden.

Ernst mocht hieraan geen werkend aandeel hebben, er werd hem alleen toegestaan het schriftelijk gedeelte te verzorgen.

En zoo brak dan eindelijk de groote dag aan.

Talrijke vrienden en muzikkliefhebbers, die gehoord hadden van Ernsts vertrek, stuurden bloemen en fruit en Tine beweerde lachend, dat ze een aparte auto moesten bestellen om alles mee te voeren, wat hun gestuurd werd.

Ze hadden een zeer voorspoedige reis, alles was zoo goed geregeld, dat Ernst er heelemaal geen nadeelige gevolgen van ondervond.

Toen de trein het station binnenreed van Tines geboorteplaats, weerklonk een luid hoera geroep.

Daar stonden de drie broers en Mia, allen met bloemen in de handen, waarmee ze wuifden en zwaaiden toen ze Tines kopje uit het portier zagen verschijnen.

Maar direct daarop verscheen het grijze hoofd van dokter Durieu, die ze aanmaande tot kalmte.

„Wat zijn we ook kaffers, om zoo'n herrie te schoppen,” zei Leo. „We hadden moeten begrijpen, dat Ernst moe kan zijn van de reis.”

„Silentium !” commandeerde Herman en het viertal stond nu als muisjes zoo stil te wachten tot de trein stilstond.

Tine was haast niet te houden, toen ze hen zag en haar vader moest haar dwingen met uitstappen te wachten, tot de trein volkomen stil stond. Toen sprong ze er uit en viel regelrecht in de armen van „Kraal” haar lievelingsbroer.

„Dag jongens, dag Mia !” riep ze, half in een snik. „O, wat een zaligheid, om jullie weer te zien.”

Maar dan dacht ze weer direct aan haar Ernst en zei angstig :

„Het tocht hier een beetje, jongens. Het rijtuig staat toch wel klaar ?”

„Alles in orde prinsesje. We zullen je man er wel gauw inloodsen.”

Ernst lachte om al dien angst, hij voelde zich zoo goed en vond, dat men hem verpapte.

„Neen jongen,” zei dokter Durieu ernstig. „’t Is heusch niet overdreven. We moeten de eerste dagen oppassen. Stoor jij je nu maar aan de voorschriften van een ouden dorpsesculaap.”

In de gezellige, warme huiskamer ontving Juffrouw Bergsma ze op de haar eigen rustige, hartelijke manier.

Ze nam Tines kopje tusschen haar goede, zorgende handen en zei :

„Een tikje smalletjes geworden, we zullen het vrouwtje eens goed onder handen moeten nemen.”

„Ja,” vond Leo. „Ze ziet er slechter uit, dan Ernst. Die is gewoon Neerlands welvaren.”

„Jullie hebt er ook geen idee van wát ze heeft uitgestaan en *hoe* ze me al die weken verpleegd heeft,” zei Ernst, terwijl hij zijn vrouwtje vol liefde aanzag. „Dokter Böhle zei me, dat hij nooit zóó’n handige verpleegster had gezien als *mijn* Tine.”

„Zoo,” viel zijn vrouwtje hem in de rede. „Ouwe praatvaâr, nu ga je naar boven en netjes naar bed. Over een paar uurtjes mag je beneden komen. Afzwaaien, hoor !”

Ze lachten allen hartelijk om Tines commando en het gehoorzame gezicht waarmee Ernst het bevel opvolgde.

Toen Tine en Ernst dien middag aan tafel kwamen, wachtte hen een groote verrassing.

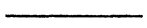
Mevrouw Van Beek, die geen dag langer had kunnen wachten om haar geliefde kinderen te zien, was onverwacht overgekomen en zou, op aandringen van dokter Durieu, een paar weekjes blijven logeeren, om naar hartelust te kunnen genieten van de kinderen.

Dokter en Juffrouw Bergsma hadden dien middag de grootste moeite, om de jongens en Mia kalm te houden. Telkens weer brak hun vreugde over de thuiskomst van Tine en Ernst los. En Tine zat maar met stralende oogen van den een naar den ander te kijken. O, hoe goed was het, weer thuis te zijn.

Heel zacht nam Ernst haar hand in de zijne en vroeg :

„Ben je nu volmaakt gelukkig, vrouwtje ?”

Hij had geen antwoord noodig, haar oogen zeiden hem genoeg.

DE RTIENDE HOOFDSTUK.

De twee maanden van de rustkuur waren om.

„Vrouwke,” zei Ernst, die met Tine in de zonnige serre zat. „Ik verlang er zoo naar, aan het werk te gaan. Denk je, dat vader er iets tegen zal hebben ? Ik voel me zoo krachtig en flink.”

„We zullen het vader vragen. Je ziet er zoo kostelijk uit, ik geloof niet, dat hij er iets tegen zal hebben.”

„Zie je er niet tegen op, kindje, om weer naar Berlijn terug te gaan ?”

„Heelemaal niet. We gaan nu het voorjaar tegemoet en dan is 't overal zoo mooi.”

„Ja, maar die ongezellige hotelkamers.”

„Kom, dat went wel weer. Ik ben nu wijzer geworden en zal een massa mooie doeken en leuke hebbedingetjes meenemen om de kamers een gezelliger aanzien te geven.”

„Ik verlang razend naar m'n werk, maar zie heel erg op tegen de stadsdrukke en vooral tegen het wonen in hotels. We zijn 't die heerlijke maanden hier zoo afgewend.”

„Niet zoo zwaartillend, ouwe sok ! Je zult eens zien, hoe 't meevalt.”

„Schat,” zei Ernst innig. „Je bent 't in je hart zoo heelemaal met me eens en doet zoo lief je best me te overtuigen, dat *jij* er in 't geheel niet tegen opziet.”

„Wil je de volle waarheid weten,” zei Tine ernstig. „Toen ik die vreeselijke weken bij je bed zat, in de onzekerheid, of ik je mocht behouden, toen zijn me al die belangetjes van in een hotel wonen en groote stadsdrukke, zoo onbenullig voorgekomen, dat ik me niet meer voor kon stellen, dat ik daarmee nog 'n oogenblik m'n hoofd gebroken heb.

En nu ik je weer bij me heb, zoo gezond en blij, nu is 't overal heerlijk, nu weet ik, maar dat ééne, ik heb hem nog.”

Ernst trok haar naar zich toe en ze bleven zitten, zonder te spreken, het hart vol van hun groot geluk. Daar kwam dokter Durieu de serre binnen en zijn blik rustte vol liefde op die twee blijde kinderen.

„Ha ! daar is vadertje, nu kunnen we 't hem meteen vragen,” zei Tine en vertelde hem Ernst's verlangen om weer aan het werk te gaan.

„Ja, die vraag heb ik verwacht,” zei dokter Durieu. „En ik heb 't al overwogen en ben tot de overtuiging gekomen, dat ik een ouwe sukkel word. Weet je, kinderen, ik ben zóó angstig, ik vertrouw mijn eigen ooren niet meer.

Volgens mij, ben je geheel genezen, Ernst. De longen hooren volkomen zuiver aan. Maar, ik durf de verantwoordelijkheid niet op me nemen, om je weer te laten beginnen met dat drukke concerteeren. Doe mij nu een groot plezier, jongen en ga naar Professor Greve. Zegt die je, dat je het zonder eenige zorg kunt doen, dan ben ik volkomen gerust."

En schoon Ernst en Tine tegenstribbelden en zeiden, dat ze geen Professor ter wereld zoo vertrouwden als het Vadertje, bleef hij net zoolang 'aanhouden, tot ze er in toestemden Professor Greve te raadplegen.

Dokter Durieu schreef dus aan den Professor en vroeg hem, wanneer hij Ernst en Tine kon ontvangen.

Het antwoord kwam in den vorm van Professor zelf, die zich, zooals hij zei, de schoone gelegenheid niet liet ontnemen, hen allen weer eens te zien.

Nadat ze een poosje hadden gebabbeld, verzocht Professor Ernst met hem mede te gaan naar de spreekkamer van dokter Durieu.

Het onderzoek was lang en nauwkeurig. Toen het afgelopen was, klopte Professor hem bemoedigend op den schouder en zei :

„Alles in de beste orde, hoor ! 't Is niet meer te hooren, dat er een defect aan je longen was, kerel ! Maar nu moeten we eens even kalm met elkaar redeneeren. Ik zeg je nogmaals, er

mankeert niets aan de longen, maar 't is niet weg te cijferen, dat iemand die eenmaal longontsteking gehad heeft, meer vatbaar is, dan anderen.

Vertel me eens, is dat concerteeren, en vooral dat reizen en trekken nu zoo strikt noodzakelijk? Ben je van plan je een kapitaal te gaan verzekeren als wijlen Caruso?"

„Daar denk ik niet aan,” lachte Ernst. „Ik concerteer, omdat het vioolspelen me een behoefte is en neem het reizen en trekken als een noodzakelijk kwaad op den koop toe. Eerlijk gezegd, zou 't me niets onaangenaam zijn, me in een groote plaats te vestigen b.v. als leeraar aan een Conservatorium en dan af en toe op te treden, of deel uit te maken van een kwartet.”

„Maar beste kerel, waarom solliciteer je dan niet naar de betrekking van vioolleeraar aan het Conservatorium in onze hoofdstad?"

„Gaat Fielding dan weg?" vroeg Ernst verbaasd.

„Ja, wist je dat niet? Fielding heeft een engagement aangenomen in een groot orkest in Philadelphia.”

„Tsjonge, dat zou een kolfje naar mijn hand zijn,” zei Ernst levendig.

„Geen gras over laten groeien,” raadde Professor aan. „Ze zullen daar den koning te rijk zijn, als ze jou tot leeraar krijgen. En je weet, daarmee ben je meteen eerste violist in het

Conservatorium-kwartet. Weet je wat, gun mij nu eens de eer, dit zaakje in orde te brengen. Ik ken eenige leden van het Bestuur en zou het aardig vinden als ik de persoon was die jullie tot mekaar kon brengen.

Zoodra ik er iets meer van weet, hoor je er van."

„Heel graag, Professor. En nu nog één verzoek. Laat het voorloopig een geheim tusschen ons beiden blijven. Wanneer er iets van komt, heb ik grootsche plannen in mijn hoofd en wil mijn Tineke er mee verrassen."

„Je kunt op me rekenen," lachte Professor. „Ik zal er niemand iets van vertellen."

Reeds na drie dagen kreeg Ernst een brief van het Bestuur van het Conservatorium te A, waarin hem verzocht werd zoo gauw mogelijk over te willen komen.

„Tineke," zei Ernst, nadat hij den brief arglistiglijk in z'n binnenzak had laten verdwijnen. „Ik moet vanmiddag noodzakelijk even naar stad, er moet een kleine reparatie aan m'n viool gebeuren en daar wil ik op wachten. Ik geef het instrument niet graag uit handen, weet je."

„Laat me meegaan," zei Tine opgewekt.

„Neen, kindje, doe dat nu niet. Ik ga maar even op en neer en heb geen zin langer dan noodig is in stad te blijven."

„Zooals je wilt," zei Tine, die 't even vreemd

aandeed, dat hij alleen wenschte te gaan, terwijl hij anders zoo'n dagje samen in stad heel gezellig vond.

Het Bestuur van het Conservatorium, dat in zijn geheel aanwezig was, ontving Ernst op een bijzonder heusche wijze en men liet hem duidelijk verstaan, hoezeer allen ingenomen waren met het feit, dat ze hem aan hun school konden verbinden.

De zaak was dan ook in den kortst mogelijken tijd beklonken en al Ernst's voorwaarden werden onmiddellijk ingewilligd.

Toen Ernst bij Professor Greve kwam om hem den uitslag te komen vertellen, vond hij het echtpaar in groote spanning over den afloop van zijn bezoek.

„Nu vrouw, wat heb ik gezegd?” zei Professor trotsch. „Je had hun gezichten moeten zien, toen ik ze vertelde, dat hij er wel voor voelde. Jongen, 't doet me razend veel plezier en vooral ook voor dat lieve wijfie van je.”

„Wat zal ze blij zijn,” zei mevrouw.

„En wat een uitkomst voor haar vader en jouw moeder. Wat zullen ze nu vaak naar stad komen! Nu, daar winnen wij ook bij.”

„Dat staat nog niet zoo vast, Mevrouw,” zei Ernst. „Ik heb een heel ander plannetje. Eigenlijk iets, waar ik al een week mee rond-loop.”

„Voor den dag ermee,” gebod Professor.

„Ik ben van plan buiten te blijven wonen en heen en weer te reizen. Mijn Tineke is zoo'n echt buitenkind, ze kan niet aarden in stad.”

„Dat is een kostelijk idee,” vond Professor. „En weet je al, waar je zult gaan wonen?”

„En of!” lachte Ernst.

„Er is, niet ver van ons af, een allerliefste villa gebouwd, net geknipt voor ons. Ik heb al eens geïnformeerd naar den koopprijs en die staat me heel goed aan. Ik heb het huis gezien en weet zeker, dat het heelemaal naar Tines smaak is en omdat ik er van houd, spijkers met koppen te slaan, ga ik, vóór ik naar huis ga, even naar den makelaar en zeg hem, dat ik den koop sluit. Ik kan mijn Tineke dan twee verrassingen bezorgen.”

„Jongen, je bent een ideaal man,” zei Mevrouw.

„Waard, zoo'n wijfie te hebben,” vond Professor.

Toen Ernst dien middag thuis kwam, was hij zoo dol en uitgelaten, dat Tine het direct opmerkte.

„Zeg, wat scheelt jou?” lachte ze. „Heb je de honderdduizend getrokken?”

„Meer dan dat,” zei hij, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde. „Ziehier Mevrouw. Is dit naar Uw genoegen?” en hij legde het contract, waarin zijn benoeming tot leeraar vermeld stond, voor haar neer.

Tine moest het drie keer overlezen, vóór het tot haar doordrong.

„En weet je wat dat zeggen wil?” vroeg Ernst toen Tine van de eerste verbazing gekomen was. „Dat is niet meer reizen en trekken, dat is in een eigen huisje wonen.”

„O, liefste,” zei Tine. „Neen, dat is tè mooi, ik kan het niet gelooven.”

„’t Is toch zoo,” lachte Ernst.

„Wat zullen Vader en je moedertje blij zijn,” zei Tine aangedaan. „Wat kunnen ze nu vaak bij ons komen.”

„We zullen het moeder morgen gaan vertellen en je vader krijgt het nieuws aan tafel. Kom, ik heb nu zin in een wandeling met je, ga gauw mee.”

Als twee uitgelaten kinderen holden ze het huis uit, den weg op.

Ze waren zoo aan het praten en plannen maken voor het wonen in stad, dat Tine niet eens zag waar ze liep. Toen ze in een lange, dichtbegroeide laan kwamen, waar eenige aardige villa’s stonden, zei Ernst plotseling :

„Je moet eens zien, hoe aardig die villa opgeschoten is, waar we laatst naar keken.”

Ze stonden er nu voor.

„Ja, wat een fijn huis is ’t geworden,” zei Tine. „Een bijzonder aardige bouw, zeg ! zou ’t van binnen ook zoo mooi zijn ?”

„Laten we eens gaan kijken,” stelde Ernst voor. „Ik geloof, dat de deur open is.”

„Er zijn nog werklui in. Kunnen we dat wel doen?”

„Waarom niet, ze denken misschien dat we het koopen willen. Deftig, zeg!”

„Gossiepietje, ja, we zullen heel chique doen en ze in den waan laten, dat we er zin in hebben” zei Tine, die direct voor de grap te vinden was.

De deur was inderdaad open en het tweetal stapte naar binnen.

De werklui, die bezig waren met schaven en timmeren, groetten ze beleefd, 't waren dorpslui die hen wel kenden.

„Komen meheer en mevrouw es kijken?” vroeg de baas. „'t Zou nou net een huis voor u zijn.”

„We zullen eens kijken, baas Veerbeek,” zei Tine met een gewichtig air.

„Een mooie suite, vin je niet man? En, o, wat een ingezellige serre.”

„Zouden we de voor- of achterkamer voor huiskamer nemen?” vroeg Ernst, geheel in zijn rol.

„Was 't maar waar!” gichelde Tine achter haar hand.

„Ik vind, dat we achter moesten huizen, echt knus, met de serre zoo dichtbij.”

„De vleugel kan mooi in den hoek bij het raam staan,” zei Ernst, die met groote passen door de voorkamer liep.

„En dan de piano op je studeerkamer,” zei

Tine. „We zullen eens kijken welke kamer het meest geschikt zou zijn voor studeerkamer.”

Ze liepen nu het geheele huis door en Tine bleef meesterlijk in haar rol. Alle kamers werden ingedeeld, de meubels („die we niet hebben,” fluisterde Tine) geplaatst en „’t was werkelijk geknipt voor ons” vond ze.

„Nu nog even den tuin bekijken.”

Ze liepen den tuin in, die groot was en goed gelegen.

De werklui gingen weer aan hun werk.

„Wat een heerlijk huis,” zei Tine. „Ik benijd de menschen, die er in komen.”

„Is ’t huis zóó naar je zin, vrouwke ?”

„Vin jij ’t dan niet fijn ? Zeg, toen ik daar zoo parmantig aan ’t indeelen van de kamers was, geloofde ik haast zelf, dat ’t voor ons was. Wat zal dat heerlijk zijn, als we in stad huizen gaan zoeken en dan meubeltjes koopen ! O, man, ik kan ’t nog haast niet gelooven, ’t is allemaal zoo fijn !”

„Tineke,” zei Ernst en hij sloeg den arm om zijn vrouwtje heen. „Weet je, wie de eigenaar van dit huisje is ?”

„Neen, weet jij ’t dan ?”

„Kijk eens, klein vrouwke,” zei Ernst, en hij haalde een enveloppe uit zijn zak, waaruit hij een verzegeld stuk nam.

„Hier heb ik het eigendomsbewijs, zoodat je

van nu af aan, dit huizeke als het jouwe kunt beschouwen."

„Wat nou," zei baas Veerbeek, die vanuit het raam naar het echtpaar keek. „Die stane mekaar daar effetjes te omhelze!"

„Och man, la' gaan, we binne allemaal jonk geweest," lachte een ander.

Tine was heelemaal stil geworden, ze kon geen woorden vinden om uiting te geven aan haar groote blijdschap.

„Heb je den sleutel van het huis al?" vroeg ze.

„Ja, vrouwtje. Waarom vraag je dat?"

„O, laten we er dan van avond nog even heen gaan, als de werklui weg zijn. 't Is nu toch werkelijkheid, ik wil het nog eens zien, nu ik weet, dat wij daar zullen wonen. Wij, in dát heerlijke huisje. Man, kun jij het gelooven? Ik heb 't gevoel, of ik droom en straks wakker wordende.... naar Berlijn moet."

„Mal vrouwke," zei Ernst.

O, hoe hij genoot van haar blijdschap.

„En nu naar huis," zei Tine, terwijl ze hem met zich meetrok. „De vader moet het weten, de jongens, juffrouw Bergsma. Ik *moet* het vertellen, toe, mans, loop toch wat harder."

En 't was Tine van vroeger, de echte oude Tine, die meer naar huis danste, dan liep.

„Vader," riep ze door het huis. „Waar is vader?"

„Hallo, wat is er aan de hand," zei dokter

Durieu die zijn hoofd om de deur van zijn studeervertrek stak.

„Jongens ! Juffrouw Bergsma !” riep ze naar boven.

„Ja, ja, we komen !” riep Herman naar beneden.

„’t Is tijd om aan tafel te gaan,” zei de stipte Juffrouw Bergsma, terwijl ze toch in een vaartje de trap afliep.

Karel en Leo, die door Herman naar beneden getrommeld waren, kwamen ook al aangehold.

„Tine blaast alarm !” riep Leo.

In het midden van ’t studeervertrek stond Tine en nooit had het prinsesje er zóó stralend en gelukkig uitgezien.

„Vader, lieve, ouwe, beste vader, we blijven, we blijven hier ! We gaan niet weer weg !”

„Wat zeg je daar ?” riepen allen als uit één mond.

En toen begon Tine op de haar eigen onstuimige manier hun alles te vertellen. ’t Was goed, dat Ernst haar hiermee hielp, want ze was zóó opgewonden, dat er aan haar verhaal geen touw was vast te knopen, ze haalde alles door elkaar. Het einde ervan was, dat ze dol uitgelaten met haar vader door de kamer danste, de jongens in haar vaart meetrok, Juffrouw Bergsma omhelsde en toen in snikken uitbarstte.

„Klein, opgewonden standje,” zei haar

man, en streelde haar zacht over 't hoofd.

„Laat haar maar gerust even uithuilen,” zei dokter Durieu en in zijn stem klonk een groote ontroering.

„'t Is heusch teveel geluk opeens, 't is haar te machtig geworden.”

Na het middagmaal moesten ze allen mee naar de villa.

Tines mondje stond geen oogenblik stil, ze was maar aan het schikken en indeelen en danste door de kamers als een uitgelaten kind.

„Zoo”, zei haar man, terwijl hij haar met zich meevoerde. „En nu sluiten we ons zonnehuisje en ga je eens rustig mee naar huis. Je hebt zoo lang den baas over mij gespeeld, nu zal ik jou eens even bebazen. Jij gaat van avond vroeg naar je mandje, hoor! Je bent zoo druk en opgewonden, daar mag wel wat rust op volgen.”

„Goed zoo,” zei dokter Durieu. „Daar zijn we 't roerend mee eens.”

Een uurtje later lag Tine in bed, maar ze konden slaap niet vatten, met groote, open oogen lag ze te kijken en aldoor zong 't maar in haar hoofd :

Ons eigen huisje, ons eigen huisje.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

„Tine,” zei Juffrouw Bergsma. „Nu moet je toch eens werk maken van een dienstmeisje.”

„Daar zie ik nu wat je noemt tegen op,” zei Tine. „Ik heb nog nooit een meisje aangenomen. Wat moet je nou tegen zoo'n kind zeggen?”

„Je bent een mooie mevrouw,” schaterde Juffrouw Bergsma. „Als ze in de gaten krijgt, dat je zoo onbeholpen bent, is ze je direct de baas.”

„Poeh ! dat zal d'r geleerd worden,” zei Tine. „Als ze den baas wil spelen, zeg ik haar onmiddellijk den dienst op.”

„Zoo moet je maar beginnen, 't is nogal gemakkelijk, een ander te krijgen. Jij bent nog gewend, aan onze oude getrouwen, maar die beginnen langzamerhand tot de uitzonderingen te behooren.”

„Ik plaats een advertentie”, zei Tine dapper.

„Laten we liever eerst probeeren er een door recommandatie te krijgen.”

„Mij best, hoor !”

Juffrouw Bergsma deed haar uiterste best om Tine een gediensstige geest te bezorgen en

had reeds eenige sollicitanten voor de betrekking.

„Tine,” zei ze eenige dagen later. „Er komen van avond drie meisjes, denk er aan, dat je thuisblijft.”

„Moet ik ook keuren?” vroeg Ernst.

„Neen, jij hoeft niet te oordeelen over de zichtzending,” lachte Leo.

„Ik zou Tine daar wel eens bezig willen zien met die hitten-kolonie,” plaagde Herman.

„Hè, akelige jongens,” zei Tine boos. „Ik zit er zelf zoo mee in.”

„’t Zal wel wennen,” zei Juffrouw Bergsma. „Ik kan er bezwaarlijk bij blijven, dat schaadt je prestige.”

Dien avond ging Tine in alle waardigheid in den salon zitten en ontving de drie meisjes.

Toen ze weer boven kwam, vroeg Ernst nieuwsgierig:

„Nu, vrouwke, ben je geslaagd?”

„O, man, hou op,” lachte Tine. „’t Was een stel idioten.”

„Toe, vertel eens,” vroegen de jongens.

„Nou, de eerste was het evenbeeld van „Sprotje”. ’t Was een zielig meisje en ik heb haar direct afgepoeierd.

No. 2 stotterde en maakte steeds verdachte bewegingen met haar vingers in d’r verwarden haardos.”

„Foei, Tine, hou op!” riep Juffrouw Bergsma.

„Kan ik 't helpen ! Nou, die heb ik verteld, dat ik tot mijn spijt !! al voorzien was.

De derde spande de kroon. O, ik wou, dat jullie het geval gezien hadden.

Zoo'n klein meisje met een katoen japonnetje aan, dat haar net stond als een kind van tien jaar, dat voor de grap het katoentje van het dienstmeisje aan heeft gedaan.

Een gezicht als een schol en een neusje, dat veel overeenkomst vertoonde met een mopstopverf.

Ze is een nichtje van den kruidenier Stevens en komt uit de stad.

We hadden het volgende gesprek :

Ik. — Wel meisje, hoe heet je ?”

Zij : Stientje Stevens.”

„Hoe oud ben je ?”

„Seuven en twintig.”

!!!

„Heb je al meer gediend ?”

„Ik heb al nege betrekkingen gehad.”

„Kun je koken ?”

„Jewel.”

„Heb je getuigen uit je andere betrekkingen?”

„Jewel.”

„Laat ze me eens zien.”

„Die binne bij me oome.”

Toen vond ze 't noodig de rollen om te keeren en ze vroeg in één adem, terwijl ze d'r handen in de zij zette en me uitdagend aankeek :

„Hoe dikkels kan ik naar me familie in de sted ? En betaalt uwes het raasgeld en wat is me loon en geeft uwes me bewessching ampart of bin ik bij uwes in de wesch ? En hoeveel vraaie aveide hep ik ? En....”

„Toen werd 't me te machtig en onderbrak ik haar kortaf met een :

„Ik zal geen gebruik maken van uw diensten.”

Ze keek me één oogenblik aan of ze me op wou eten, toen zei ze verontwaardigd :

„Mot je nog boontjes of lust je niet meer ?” en draaide met een heerlijk minachtenden trek in haar schollekop de salon uit.”

Een daverend gelach volgde op het verhaal van Tine.

„Maar hoe kom je nu aan een dienstmeisje,” zei Juffrouw Bergsma.

„'t Zou juist zoo gemakkelijk zijn, als je er een had vóór je aan het inrichten van je huis begon, je zoudt haar dan kunnen laten schoonmaken.”

„Practische moeke,” zei Tine.

„Daar had ik in geen zeven jaar aan gedacht.”

„Zeg eens, Tine,” zei dokter Durieu. „Ik geloof, dat vrouw Steyn een zuster heeft, die van betrekking wil veranderen.”

„Dat zou prachtig zijn,” zei Tine.

„Direct werk van maken.”

De zuster van vrouw Steyn was gaarne bereid bij Tine in betrekking te komen. Het was

een flink meisje met een zeer vriendelijk uiterlijk en Tine was den koning te rijk, dat ze zoo'n puikje had kunnen bemachtigen.

En nu begon er een drukke tijd voor het jonge vrouwtje aan te komen.

Het huis, dat door Dirkje, het nieuwe meisje, was schoongemaakt, moest aangekleed worden.

„We zijn nu pas in onzen verlovingstijd,” zei Tine tegen Ernst, toen ze samen in stad alles kochten om hun huis in te richten.

„Dat zou je wel willen,” lachte Ernst.

„Neen, hoor, je bent een oude getrouwde vrouw.”

Telkens als Tine iets moois zag, was Ernst bereid het te koopen.

„Ik durf niets meer zeggen,” zei Tine. „Je ruïneert je, man !”

„Zoek jij maar uit, wat je het beste aanstaat, ik zal je heusch wel waarschuwen, als je te ver gaat.”

Maar Tine bleef bescheiden in haar wenschen. Met den haar aangeboren fijnen smaak, koos ze juist wat het beste paste in hun huis en toch niet te kostbaar was.

„Is nu alles in orde, vrouwke ?” vroeg Ernst op de terugreis.

„Op enkele kleinigheden na is onze inrichting compleet. Daar ga ik zelf nog een middagje voor naar stad, dan hoeft jij niet meer mee te winkelen.”

„Ik heb 't met heel veel plezier gedaan, hoor !
't Is maar geen genot, zoo voor je eigen nestje
te zorgen.”

„Ja, 't is een zaligheid.”

Tine ging eenige dagen later een middagje
naar de stad om „de enkele kleinigheden” te
kopen, die samen eene groote verrassing voor
haar Ernst zouden vormen.

Dokter Durieu en mevrouw van Beek hadden
allebei gezegd, dat ze graag een aandeel in de
inrichting wilden hebben en Tine verzocht hun
te zeggen, wat ze het liefste wilden hebben.

„Wat *ik* het liefste wil hebben?” vroeg Tine
peinzend.

„Ja, natuurlijk,” lachte mevrouw van Beek.
„Wat jij mooi vindt, valt zeker in Ernst z'n
smaak.”

„Nu,....” zei Tine, bang, dat ze haar te
onbescheiden zouden vinden.

„Ik ben van plan Ernst z'n studeerkamer
héél mooi te maken, hij mag er niets van weten
en moet blijven gelooven, dat er de meubeltjes
in komen van zijn jongenskamer. Ik heb mijn
spaarduitjes eens nagekeken en dat viel erg
mee. Ik zou 't heel prettig vinden, als u beiden
ook iets gaf voor de aankleding van de kamer.”

Beiden vonden het veel aardiger, dat Tine
het zelf kocht en ze stelden haar een som gelds
ter hand, die zóó ver haar verwachtingen
overtrof, dat ze weigerde het aan te nemen.

Mevrouw van Beek dreigde haar, Ernst zelf er voor te laten zorgen en zoodoende het geheim te verklappen.

Toen gaf Tine lachend toe en zei, dat ze het een schandelijk overdrijven vond.

Ze was naar een groote meubelinrichting gegaan en hier had ze een sobere, hoogst artistieke aankleding voor de studeerkamer uitgezocht.

En ze had afgesproken met den Chef van de zaak, dat ze moesten wachten met verzenden, tot ze telefoneerde.

Het huis was nu geheel gereed, op de studeerkamer na, die, zooals Tine losweg tegen Ernst beweerde: „wel even wachten kon tot ze er in waren, dan kon moeder den boel van zijn jongenskamer sturen.”

„Weet je wat jullie vergeten hebt,” zei op een avond Herman plotseling.

„Wat dan?” vroeg Tine.

„Een naam voor je huis.”

„Da's waar ook,” zei Ernst. „Hoe dom van ons.”

„Gauw een gezellig naampje bedenken.”

„Villa Tine,” zei Herman.

„Hè nee,” vond Tine. „Zoo gewoontjes.”

„Nooit gedacht en toch verkregen,” stelde Leo voor.

„Wel toepasselijk, maar beter voor een schip, dan een huis,” meende Ernst.

„Gossiepietje, wat moeilijk,” steunde Tine.
„Vader, help eens mee.”

„Casa nuova. Is dat naar je zin?”

„Ja, wel aardig,” zei Tine. „Maar 't lijkt op dat van Dé en Wim, dat is Casa Bianca.”

„Ik weet er een!” riep Ernst. „Ons huizeke heeft aan alle kanten zon, als we 't eens „Zonne Rondomme” noemden.”

„Bravo! prachtig!” riep Tine. „Wat een gezellig naampje.”

Op een heerlijken voorjaarsmorgen namen Tine en Ernst hun intrek op „Zonne Rondomme.”

't Was een weelde, door alle vertrekken te loopen en Tine voelde zich als een koninginnetje, temidden van al dit nieuwe, mooie.

Ernst werd van 't een naar 't ander meegetrokken en moest telkens komen zien, hoe dit stond en hoe mooi dát het deed.

En tusschen dit alles door draafde Tine naar de keuken, om beraadslagingen met Dirkje te houden over het menu van den dag.

„O, liefste, wat is dat allemaal knus,” juichte haar blijë stem. „Het idee, dat ik nu in ons eigen huisje de koffietafel in orde ga maken, 't is een weelde.”

„Ik moet vanmiddag naar stad, vrouwke,” zei Ernst. „De lessen beginnen vandaag voor me. 't Is nu uit met de vacantie.”

„Gelukkig maar,” lachte Tine. „Je zoudt een

vreeselijke Jan Hen worden, zoo altijd bij vrouwlief thuis.”

Toen hij weg was, telefoneerde Tine de meubelinrichting waar ze alles gekocht had voor de studeerkamer en verzocht hen den volgenden morgen na 10 uur alles te bezorgen.

Haar order werd stipt uitgevoerd en om elf uur in den morgen hield een groote tapissière voor de deur stil, waarin alles wat Tine besteld had.

Vlug en handig werd de boel naar boven gebracht, en nu gingen de meubelmakers aan het werk.

Ernst zou dien dag niet thuis komen koffie-drinken en ze hadden dus ruimschoots den tijd om alles in orde te krijgen.

Tine wees zelf de plaats aan waar alles moest staan en toen de kamer geheel in orde was, bleef ze sprakeloos van bewondering staan. Het was nog mooier, dan ze gedacht had.

Toen de meubelmakers weg waren begon ze, bijgestaan door Dirkje, vlug de boeken en muziek te rangschikken in de mooie, donkere boekenkast met het zware donkerbruine gordijn ervoor. Ze wist precies, hoe hij het gaarne hebben wilde.

„Trrrrr....” rinkelde plotseling de electrische huisbel.

„Gommenikkie, wie hebben we daar?” zei Tine, niet erg mevrouwelijk tegen Dirkje.

„Ik zal eens even gaan kijken,” zei deze en spoedde zich naar beneden.

Vlug kwam ze weer naar boven, een groot pak in de handen.

„Dit bracht de koetsier van dokter, mevrouw, U moest het maar gauw uitpakken, zei hij.”

„Wat nu?” zei Tine nieuwsgierig en ze nam het pak uit Dirkjes handen. Daar kwam een prachtige buste in brons van Beethoven tevoorschijn. Er was een kaartje bij.

„Van de broers voor de studeerkamer.”

„O, wat schattig!” zei Tine. „En wat is de buste mooi.”

„’t Is anders geen erg knappe man, vindt u wel, mevrouw?” vond Dirkje.

Tine schoot in een lach.

„Och, smaken verschillen,” zei ze.

„Er wordt alweer gebeld,” zei Dirkje. „Vast weer ’n cadeau.”

„Wel zeker, jij denkt maar, dat ’t zoo door blijft gaan.”

„Nou, wat heb ik gezegd!” riep Dirkje triomfantelijk.

Tine keek verrast op naar Dirkje, die haar een mooie, donkere vaas overhandigde, gevuld met wuivende, witte seringén.

„Van den bloemist,” zei Dirkje tot nadere toelichting.

„O, wat mooi,” riep Tine blij. „Is er geen kaartje bij?”

„'t Hangt er aan, Mevrouw.”

JOHANNA BERGSMA

„Veel geluk in Zonne Rondomme”, las Tine.
„Wat allerliefst van Juffrouw Bergsma. Kijk eens, Dirkje, hoe mooi ze staan op dat tafeltje.”

„Ik vind 't veel mooier as die man met z'n woeste haren,” zei Dirkje met een afkeurenden blik naar de buste van Beethoven.

„Hoe laat is 't eigenlijk?” zei Tine opeens met een schrik. „Hemeltjelief, al vier uur. Om vijf uur komt mijnheer z'n trein aan en ik ga hem halen. Ik mag wel voortmaken.”

„En ik ga verder voor den pot zorgen,” lachte Dirkje. „Anders krijgt die arme mijnheer geen eten, als hij thuis komt.”

Tine maakte nu hard voort en toen alles klaar was, keek ze met een blik van innige voldoening in het rond.

„Wat zál hij verrast zijn,” zei ze zacht.

Toen kleeedde ze zich vlug aan en ging naar den trein om haar man te halen.

„Wel liefste, hoe heb je het gehad zoo alleen in je huisje?” vroeg Ernst, toen ze gearmd den weg naar huis insloegen.

„Fijn,” zei Tine. „De tijd is omgevlogen. Moeder had de goede gedachte, juist vandaag den boel voor je studeerkamer te sturen en nu heb ik alles netjes in orde gemaakt.”

„Dat is prettig,” zei Ernst. „Heeft moeder het muziekkastje ook gestuurd, dan kan ik een

gedeelte van mijn muziek er in bergen, voorloopig wat ik het meest noodig heb. We kunnen dan wel eens zien, waar we de rest bergen.”

„Best man, ik zal er je vanavond wel even mee helpen.”

Uit haar keuken stond Dirkje al naar ze uit te kijken. Ze verkneuterde zich bij de gedachte hoe verrast meneer zou zijn, als hij zijn kamer zag.

„Ga je eerst even mee naar de studeerkamer kijken?” vroeg Tine. „Je moet toch zien of ik alles naar je zin geschikt heb.”

„Dat zal wel,” zei Ernst. „Maar kom, laten we dan eerst even gaan.”

Geheel argeloos liep hij naar boven en de studeerkamer in.

„Kindje!”....

Sprakeloos stond hij daar.

„Wie heeft.... hoe komt....”

„Dat is nu een cadeautje van je moeder, vader en mij.”

„Tine, kind, het is teveel. Dat hadt je niet mogen doen.”

„Is 't dan niet naar je zin?” vroeg Tine schalks.

„'t Is véél te mooi.”

„Ben je er niet blij mee?”

„Zóó rijk en zóó blij, als ik je nauwelijks kan zeggen. Wat een heerlijke omgeving om rustig te kunnen studeeren.

Heb jij dat alles uitgezocht, liefste?" vroeg hij, terwijl zijn verrukte blikken gingen langs de mooie donkerbruine gordijnen, de ruime leeren clubfauteuils, de boekenkast, de electrische lamp, omhuifd door een kap van verschillende kleuren crêpe de Chine, in teêre tinten, die een prachtig effect maakten als de lamp brandde.

„En denk je, dat hierin al je boeken en muziek geborgen kan worden?" vroeg Tine, op de kast wijzende.

„Dát zou ik denken," zei Ernst, terwijl hij het zware gordijn wegschoof.

„O, jij," zei hij stralend van blijdschap. „Jij..." hij wist geen woorden meer te vinden en drukte zijn vrouwtje aan zijn hart.

„En nu naar beneden," zei Tine, toen alles nog eens grondig bewonderd was. „Het is tijd om aan tafel te gaan."

Toen ze na het middagmaal knusjes in de serre zaten, zei Tine:

„Zeg man, wanneer moeten we ontvangen?"

„Ja kindje, dat weet je beter dan ik."

„'t Is zoo komiek bij ons, we zijn op orde, we hoeven niet meer terug te komen van onze huwelijksreis, waar is 't wachten eigenlijk op."

„Nu, dan bazuin je maar overal rond, dat het nestje klaar is en belangstellenden het kunnen bekijken."

„Ja, dat is best, ik heb niets geen zín in officiëelheid."

„Nee, niets voor ons. Ze moeten er maar aan wennen, dat wij niet van deftig gedoe houden.”

„En weet je, mans, ik heb nog een plannetje in m'n bol.”

„Vooruit er mee !”

„Ik zou 't zoo bar leuk vinden, als moeder komt logeeren, een knus dineetje te geven.”

„Ah ! Mevrouw tje gaat pochen met d'r zilver en kristal.”

„Hè, nee, flauwert, daar dacht ik heelemaal niet aan, alleen maar, om 't nou eens echt gezellig te maken.”

„Och, ik plaag je toch maar. Vertel me eens, wie je wilt vragen ?”

„Nu, ik dacht Vader, de jongens en Jufvrouw Bergsma, die goeiërt.”

„Natuurlijk,” vond Ernst.

„En mevrouw Cortelingen. Die moet toch gauw ons fijne huisje zien. Dan vragen we meteen, of ze een paar daagjes blijft.”

„Twee logés, is dat niet een beetje te druk voor je ?”

„Voor mij ?” lachte Tine. „Maar man, wil je een papsoldaat van me maken ? Ik doe alles op m'n sloffen af en vind 't zalig, druk bezig te zijn.”

„Luister eens kind. Zou je 't niet aardig vinden, Professor Greve en Mevrouw en Mia ook te vragen. Ze hooren er zoo bij, vindt je niet ?”

„Ja, uitstekend. O, man, wat zal 't dolletjes worden. Ik ga morgen al alles met Dirkje bespreken.”

„Wanneer zal 't dan zijn?”

„Willen we 't op Zondag stellen? 't Is vandaag Dinsdag, we kunnen nog bijtijds antwoord hebben op onze invitaties.”

„Afgesproken. En wanneer komt moeder?”

„Donderdagmorgen. Ben je dan thuis, of moet je vóór twaalven weg?”

„Nee, dat treft, ik hoef pas na de koffie weg.”

„Moeders kamer ziet er echt gezellig uit, vindt je niet? Ze zal er zich heelemaal thuis voelen.”

„Je hebt ervoor gezorgd, zooals je voor alles zorgt.”

„Daar komt vader aan!” riep Tine, die dokter Durieu vanuit de serre aan zag komen.

Ze wachtte niet tot hij aan zou bellen, maar liep hem al tegemoet.

„Ik kon de verleiding niet weerstaan, mijn kinderen even te gaan opzoeken, we hebben elkaar in zoo'n langen tijd niet gezien,” lachte dokter Durieu, die ze den vorigen dag bezocht had.

„Niet even, hoor Paps. U moet gezellig blijven, we zitten zoo knus in de serre.”

„En nou komt die lastige vader het herders-uurtje storen.”

Ernst, die hem ook al tegemoet was geloopt
zei :

„Wie spreekt daar van storen ? Alweer aan
't brommen, vader ? Geef gauw uw jas en hoed
hier en kom bij ons zitten.”

„Hè, wat heb jullie 't hier gezellig,” zei
dokter Durieu toen hij de serre binnenkwam.

„Hier Paps, in dien lekkeren, grooten stoel,”
en Tine zette den gemakkelijksten stoel voor
hem neer en schikte de aardige gebloemde
kussentjes in zijn rug.

„Vertroetel jij den ouden man maar,” zei
dokter Durieu, haar met innige liefde aan-
kijkend.

Tine zette het water op en begon het thee-
gerei te schikken.

„Zou je nu niet eens gaan zitten ?” vroeg
haar vader.

„O, laat u haar maar dribbelen, dat doet ze
zoo dolgraag,” zei Ernst.

De schemering begon te vallen.

„Niet veel licht maken,” zei Tine.

„Alleen maar de schemerlamp, dat is zoo
in-gezellig.”

De groote staande rieten lamp, die in een
hoek van de serre stond en een kap van zacht
groene zijde had, werd opgedraaid en ver-
spreidde een mooi, gedempt licht in de serre.

„Kijk die roode rozen eens belicht worden,”
zei Tine in verrukking. „Ze stralen licht uit.”

De thee was klaar en Tine schonk ze in de mooie Chineesche kopjes, die Wim en Dé haar gestuurd hadden in het nieuwe huis.

Ze zette zich met een borduurwerkje aan tafel. De heeren staken een sigaar op en Ernst vertelde van zijn prettigen werkkring aan het Conservatorium.

„Vader,” zei Tine toen ze een poosje allen gezwezen hadden. „Wat ben je stil.”

„Ben ik stil, kindje ? 't Is mogelijk. Maar je weet wel, dat er oogenblikken in het leven zijn waarop je het geluk zoo machtig voelt, dat het je stil maakt.”

„Schatte-paps,” zei Tine, terwijl ze naar hem toe ging en hem een hartelijken kus op de wangen drukte.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

„Tineke,” zei mevrouw Cortelingen, die met Tine in de huiskamer zat.

„Kan ik je wat helpen met het in orde brengen van je dineetje.”

’t Was Zondagmorgen en dien middag zou Tines eerste dineetje plaats vinden.

„Neen lievert, u moogt me met niets helpen. Alles is in orde en ik stel er prijs op, ’t allemaal alleen met Dirkje te beredderen.”

„Ik kan t me best begrijpen, kind en ik ben er zeker van, dat alles goed in orde komt.”

„Heb ik u nog vaders invitatie overgebracht?”

„Neen, kind, je hebt me niets gezegd.”

„Wat ben ik toch een vergeetkop, schandelijk! Vader vroeg of moeder en u vanmiddag wat met hem gaan toeren. ’t Is zulk zalig weêr, ’t zal fijn zijn.”

„Wat mij betreft, dolgraag.”

„Nu, moeder zal er ook wel zin in hebben.”

„Hoe laat komen de Greves?”

„Die komen pas tegen vijf uur en gaan eerst naar vader. Ze moeten vanmiddag naar een receptie, daarom kunnen ze niet eerder komen.”

„Kindje, is 't nu heusch niet te druk voor je? Ik voel me bezwaard, dat ik er vanmiddag uit trek.”

„Maak me niet boos, moedertje.

Weet je wat, u mag straks voor de koffietafel zorgen, dan ga ik nog wat in orde maken.”

„Best, hoor !”

Het werd een druk middagje voor Tine en Dirkje. Ze stonden met hoogroode kleuren in de ruime keuken en kokerelden, dat het een aard had.

Tine maakte mooie schotels klaar, verzorgde het dessert en had tijd voor alles.

„Mag ik helpen ?” vroeg Ernst, die schuchter om het hoekje van de keukendeur keek.

„Marsch ! geen mannen in de keuken !” gebood Tine.

„Die arme meneer,” nam Dirkje hem in bescherming.

„Ik ben veel te bang, dat mijnheer z'n handen brandt,” zei Tine.

„Meneer verveelt zich zoo in z'n eentje, dat is hij niet gewend. Ga u nu maar naar binnen, ik kan het nu best verder alleen. En straks komt Geertje van m'n zuster om me te helpen.”

„Dat is weer echt iets van vrouw Steyn, haar oudste meisje tot hulp te sturen.”

„Nou, wat dacht u, mevrouw. Ze is toch zoo blij, als ze u met iets van dienst kan zijn, ze zal toch d'r levensdagen niet vergeten, wat u alle-

maal voor ze gedaan heeft, u en meheer dokter.”

„Weet je wat,” zei Tine. „Nu ga ik de tafel in orde maken. Dan zit manlief niet langer alleen en is dat meteen gedaan.”

„Daar kan meneer best een handje mee helpen,” vond Dirkje.

Ernst was heel blij, dat Tine weer binnen kwam.

„’t Is zoo’n vreemde Zondag,” klaagde hij. „Ik zie je haast niet.”

„O, jou verwende man! ’t Is wel eens goed voor je, anders wordt je heusch te veeleischend,” plaagde ze hem.

„Kan ik je met iets helpen, vrouwke?”

„Ja graag. Eerst de tafel uitschuiven. We moeten de drie bladen eruit halen. Voorzichtig, hoor!”

„Tsjonge, wat een reuze-tafel is ’t zoo, zij neemt haast de heele kamer in beslag.”

„O neen, er is nog flink ruimte om te bedienen. Zoo, mans, nu netjes helpen met het tafellaken, er mag geen kreukje in komen.”

„Tinelief,” zei Ernst met benepen stem.

„Ik speel liever een moeilijke viool sonate, dan dat ik een tafellaken neerleg zonder het te kreuken.”

„Och, ziel,” spotte Tine. „Ga jij maar gauw zitten, ’t is geen werk voor je.”

Maar daar wilde hij niet van hooren, hij moest en zou meehelpen.

„Wil je me nu met iets reuze mee helpen?” vroeg Tine. „Ga dan naar binnen, neem je viool en speel wat voor me terwijl ik dek. Dan schiet ik heerlijk op.”

„Ge hebt maar te bevelen, vrouwe,” zei Ernst met een hoofdsche buiging.

En terwijl Tine de tafel vlug en smaakvol dekte, klonk haar uit de andere kamer de mooie Chaconne van Bach toe.

„Dank je,” zei Tine, toen hij de viool neerlegde. „’t Was meer dan fijn en mijn tafel is klaar.”

„Wat keurig,” zei Ernst bewonderend.

„’t Is een echte feesttafel, zeg! Wat ben je toch een kraan. De beste restaurateur kan tegen jou niet op.”

Inderdaad, zag de tafel er met haar mooi tafelzilver en fijn geslepen kristal prachtig uit. De geheele tafel was omrankt met frissche slingers asperagis en rose anjers. Het was een keurige versiering.

„Zoo,” zei Tine. „Nu doen we de suitedeuren dicht en ontvangen onze gasten in den salon. Ik moet me nog even verkleeden, hoor! En dan kom ik rustig bij je zitten.”

Ze zond hem een kushand toe en snelde toen naar de slaapkamer.

Even later kwam ze weer beneden in een allerliefst japonnetje van roomkleurige charmeuse, heel simpel gemaakt, met als eenige versiering

het platina kettinkje met den mooien parel hanger, haar door Ernst geschonken, toen ze zijn moeder verpleegd had.

„Vrouwkie, wat zie je er beeldig uit,” zei haar man toen ze binnenkwam.

„En zoo stemmig, recht goed gekozen in je kwaliteit van gastvrouw.”

Ze hadden nu een rustig uurtje samen, vóór de gasten kwamen.

„Lees je iets voor?” vroeg Tine. „’t Zou anders onze Zondag niet zijn, als er niets voorgelezen werd.”

Ernst haalde het mooie boek, dat ze samen lazen en begon haar voor te lezen.

In stille aandacht luisterde Tine naar de mooie klankvolle stem van haar man, die de woorden van den grooten schrijver zoo goed deed uitkomen.

„Dat was weer een uurtje uit duizenden,” zei Tine toen hij het boek dichtsloeg.

„Kijk eens,” zei Ernst, toen hij zich naar het raam begaf. „Daar komen in optocht onze gasten aan.

Zeg, Tine, dat zou je in stad toch niet kunnen doen, zoo op een husje naar een dineetje gaan.”

„Dat is juist het heerlijke van ’t buitenleven, dat je zoo vrij bent, als een vogeltje in de lucht.”

Daar kwamen de gasten al binnen en men ging gezellig bijeen zitten in den salon, die door

allen geroemd werd om de artistieke inrichting.

„Wat is die lambrizeering mooi,” zei Professor Greve, de donker eiken lambrizeering bewonderend, waarmede de muren te halver hoogte betimmerd waren.

Daarboven was een behang aangebracht in een modern patroon, gemaakt naar een ontwerp van Wim, dat meewerkte tot de warme harmonie van kleuren die den geheelen salon kenmerkte.

Ook de meubels waren van zeer modernen stijl, waarbij de ontwerper rekening had gehouden met den bijzonder goeden smaak van de bewoners.

Aan de muren hing een mooi schilderij, het huwelijkscadeau van Dé en Wim en een mooie Breitner, die mevrouw van Beek ze afgestaan had van haar collectie schilderijen.

Een fijne, doorzichtige Lanooy-vaas op een donker gebeitst tafeltje en hier en daar een fijn bibelot verhoogden den gedistingeerden eenvoud van het geheel.

„Kinderen, wat is het hier smaakvol en fijn,” zei mevrouw Greve, die verrukt was over den salon.

En niet minder opgetogen waren ze allen over het geheele huis, dat van boven naar beneden bekeken werd.

Toen werd het tijd om te dineeren.

Het moet gezegd worden, Tines eerste dineetje

slaagde uitmuntend. Alles liep vlot van stapel en Dirkje toonde zich een allervoortreffelijkste kellnerin, ze bediende vlug en geruischloos.

„Kind,” zei Professor Greve tegen Tine, „Je zoudt een lekkerbek van iemand maken. Als je Ernst iederen middag zulk heerlijk eten voorzet, zal hij spoedig te veel van 't goede krijgen en zullen we hem een dieët moeten voorschrijven.”

„Geen nood, Professortje,” lachte Tine. „We zullen hem matigjes voeden.”

„Ik stuur Mia bij je in de leer tegen dat ze gaat trouwen,” zei Mevrouw Greve. „Dat is een toonbeeld van onhandigheid, misschien kun jij haar wat verbeteren.”

„Onhandiger dan ik was, kan ze onmogelijk zijn. Vraag u maar eens aan mevrouw Cortelingen, hoe vaak ik haar tot wanhoop gebracht heb met mijn verregaande slordigheid en onhandigheid.”

„Dat is waar,” zei mevrouw Cortelingen.

„U had het moeten zien, toen ze voor de eerste maal de tafel moest dekken, alles lag schots en scheef en de helft had ze vergeten.”

„En weet u nog wel, toen ik voor de eerste maal met Dé de kopjes om moest wasschen ? Ik zou spoelen en 't werd een zwembassin.”

„Waar heb je dan al die handigheid die je nu hebt vandaan gekregen ?” vroeg Mia.

„Die heb ik voornamelijk te danken aan mijn lieve moedertje Cortelingen. O, wat heb ik veel

standjes gehad, maar ze leerde me doorzetten en steeds over doen, wat verkeerd was."

„U heeft eer van uw werk," zei mevrouw van Beek, terwijl ze haar hartelijk de hand drukte. „U heeft een goede huisvrouw van de kleine wildzang gemaakt, en, wat ik vooral zoo op prijs stel, er is daarbij niets verloren gegaan van de originaliteit van haar wezen. Vrouwen, die alleen leven voor koken en werken vind ik vreeselijk. Ons Tineke heeft daarbij nog zóóveel artistieken zin en is zoo veelzijdig ontwikkeld, dat ze nooit zal worden, wat ik zoozeer verfoei : een huissloofje."

„Gunst moeder, wat zet u me in het zonnetje," lachte Tine.

„Daar hoor je ook in," zei mevrouw ernstig. „Jij bent een zonnekind en wij koesteren ons allen in je stralen."

„Bravo, moeder," juichte Ernst haar toe. „Je hebt ons aller gevoelens uitgesproken."

„Ik noodig jullie allen mee naar den tuin, waar we de koffie zullen gebruiken," zei Tine, die verlegen begon te worden bij zooveel lof-tuigingen.

Toen het donker begon te worden en het in den tuin te koel werd, gingen ze weer terug naar den salon, waar de groote schemerlamp al brandde.

„En nu krijgen we tot slot van dit prettige middagje zeker nog wat muziek te hooren," zei dokter Durieu.

„Wil je, vrouwke ?” vroeg Ernst.

„Laat moeder je liever begeleiden,” zei Tine.

„Nee kindje,” zei mevrouw van Beek.

„Je weet niet, hoe heerlijk ik 't vind, naar jullie beiden te luisteren.”

Tine zette de mooie vioolsonate van César Franck op den vleugel. Ze had tijdens haar verblijf te Berlijn heel veel gestudeerd en begeleidde de moeilijke sonate bijzonder goed. Ze speelde nu veel rustiger dan vroeger.

Het kleine auditorium zat in aandachtig zwijgen te luisteren, ze genoten allen van dit mooie samenspel.

„Tine,” zei Professor Greve, toen ze zich gereed maakten om te vertrekken. „We kunnen jullie niet genoeg danken voor alles, wat jullie ons vandaag gegeven hebt. Het is een dagje geweest om nooit te vergeten.”

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Het is een jaar later.

In de serre van Zonne Rondonne zitten Tine en Mevrouw van Beek.

Ze zijn bezig met aardige, kleine babykleertjes te vervaardigen.

Tine zet kantjes aan een lief batisten manteltje. Ze houdt het in de hoogte en zegt met een gelukkige uitdrukking in haar oogen tegen mevrouw van Beek :

„Kijk eens, moeder, hoe schattig 't wordt, je ziet er de kleine prul al in.”

„Ja, wat wordt 't lief, je hebt het haast af.”

„En wat schiet u fijn op met de hemdjes. Is dit het laatste ?”

„Ja, kindje. Als dit klaar is, begin ik aan de ponnetjes.”

„Moeder, u doet heusch te veel, u mag wel eens 'n tijdje rusten.”

„Welneen, kind. Je weet niet half, hoe prettig ik 't vind, al dit kleine goedje voor mijn eerste kleinkindje te maken.

Wat zou het zijn, een meisje of een jongen ?
Hopen jullie op een zoon ?”

„Nee moeder, gelukkig vinden we allebei, dat 't net eender is. Ik vind 't altijd vreeselijk, als de menschen, wanneer ze een kindje verwachten, zoo stellig op een zoon hopen. Is een meisje dan minder gewenscht ?”

„Ik ben 't volkomen met je eens. 't Is zoo'n groot geluk als men zoo'n kleine schat krijgt, 't blijft hetzelfde of 't een jongen of een meisje is.”

„Moeder, als 't een meisje is, dan heet ze naar u, dan wordt het een Lilian. En is 't een zoon, dan noemen we hem naar mijn Vader.”

„Ik zal heel vereerd zijn, als mijn kleindochter m'n naam draagt, maar niets minder blij, als 't een Albert wordt.”

„Moedertje, kom je direct, als de kleine puker is ?”

„Malle meid, ik ben nu nog hier en je vraagt alweer of ik dan direct kom. Je zoudt me nog heelemaal uithuizig maken.”

„U moest ook veel liever Uw heele boeltje opbreken en hier komen wonen, dan hoefde u niet telkens heen en weer te trekken. Er worden weer zulke gezellige huisjes gebouwd, net geschikt voor Uw kippen huishoudentje.”

„Ik heb er al eens over gedacht, kindje. En als die kleine schat er is, dan zou ik wel heel graag dichtbij wonen.”

„Moeder,” zei Tine met de haar eigen voortvarendheid. „We gaan vanmiddag op stap. In

de Houtlaan staat een huisje te koop, dat geknipt is voor u."

Mevrouw van Beek kreeg er hoe langer hoe meer zin in en ging 's middags met Tine mee om het huisje te zien.

„Het is werkelijk een ideaal huisje voor me," zei mevrouw van Beek, toen ze den terugtocht aanvaardden.

„We zullen er straks met Ernst over spreken en er dan verder geen gras over laten groeien, maar er direct werk van maken."

Als Tine iets in haar kopje had, dan moest het doorgezet worden.

Het gevolg van haar gesprek van dien morgen was dan ook, dat mevrouw van Beek reeds den volgenden dag eigenares van het huisje werd en na drie maanden, tot aller vreugde, geïnstalleerd was in haar nieuwe woonplaats.

Het was einde September. Een warme mooie Septembermaand.

Om Zonne Rondonne rankte de wilde wingerd bloedrood en de asters en dahlia's in den voortuin bloeiden in volle pracht.

Aan de deur stond Dirkje, in druk gesprek met den bakker.

„En wat is 't?" vroeg de bakker. „Een zoon of een dochter?"

„Een lekkere, gezonde mol van een meid,"

zei Dirkje trotsch. „Een bobbert, hoor! Ze weegt negen pond.”

„As je me nou!” riep de bakker in stomme bewondering.

„Ja! En krek meneer, zoo donker van haar en gelaat. Maar de oogen heeft 't van mevrouw, zulke groote, donker-blauwe oogen.”

„Wat zalle ze groos zijn.”

„Reken maar!”

„Ik stuur de volgende week een fijnen tulband, hoor!”

„Die zulle we op je gezondheid opeten, man!”

Dirkje had het dien morgen druk met al de belangstellende leveranciers in te lichten hoe'n „reuze-meid” de kleine Lilian wel was.

Eenige weken later, op een mooien dag op het einde van September, stond Ernst in den tuin, bezig zijn kodak in te stellen.

Voor de open serredeuren, beschenen door de warme zonnestralen, stond Tine, in haar armen de kleine Lilian.

„Blijf zoo staan, vrouwke,” riep Ernst en zijn oogen keken vol bewondering naar het mooie, teere vrouwtje met de baby in haar armen.

„Wat een rijk stel zijn jullie!” riep zijn juichende stem haar toe.

Knip! zei de Camera en weer was voor de zooveelste maal sinds Lilian's geboorte een kiek genomen van moeder en dochter.

De kleine Lilian groeide voorspoedig op, omgeven door de teederste liefde en zorgen.

Tine was een voorbeeldig moedertje en zelfs de strenge Dé kon geen aanmerking maken op haar opvoedingssysteem.

„Dat heb je aan de goede leerschool te danken, die je bij mij hebt gehad,” lachte Dé, toen ze met Wim was gekomen om de baby te bewonderen.

„Je lacht er nu wel om,” zei Tine ernstig. „Maar 't is toch waar. Ik heb door jou leeren inzien, dat je je kindje meer en beter liefhebt, als je 't niet verwent.

Bij N.V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN,
O. Z. Voorburgwal 87-89 - Amsterdam
zijn mede verschenen;

STELLA MARE NICOLINE

2e druk

Ingenaaid f 2.90 - Geïllustreerd - Gebonden f 3.90

Uit een persbeoordeling:

„Het verhaal van Stella Mare is werkelijk een der aardigste die wij waren tegengekomen bij het doorworstelen van den stapel kinderboeken

.
. prettig en boeiend boek, dat voldoet aan den eisch en den indruk achterlaat van iets goeds en liefs.

STELLA MARE DWEESTERTJE

Ingenaaid f 2.50 - Geïllustreerd - Gebonden f 3.75

Uit een persbeoordeling:

Stella Mare schetst aan de meisjeswereld met zulk een rijkdom en overtuigend detail, dat we niet kunnen twijfelen of dit alles ging zuiver „naar de natuur”.
Verbazend leuk — echt gezellig.

Alom in den Boekhandel verkrijgbaar.

Bij N.V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN,
O. Z. Voorburgwal 87-89 ~ Amsterdam,
zijn mede verschenen :

STELLA MARE DE KRANS

Ingenaaid f2.50 ~ Geïllustreerd ~ Gebonden f3.75

Uit een persbeoordeeling:

„Een gezellig boek”. Vlot en boeiend is de dialoog, zonder eenige pretentie van mooidoenerij heeft alles zijn natuurlijk verloop. De ondeugendste, de wildste en koketste figuren uit Stella Mare's boek nemen door hun vrijmoedigheid, flinkheid en waarheid in.

SUZE ANDRIESSEN EDITH MAUDERIC

Ingenaaid f1.90 ~ Geïllustreerd ~ Gebonden f2.90

Uit een persbeoordeeling:

Een romantisch verhaal uit de Schotsche Hooglanden en ook uit Den Haag en Amsterdam. 't Is vol fantasie en boeit van 't begin tot het eind. Meisjes en ook jongens van de burgerschool zullen het met genoeg lezen.

Alom in den Boekhandel verkrijgbaar.

Bij N. V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
O. Z. Voorburgwal 87-89 - Amsterdam, zijn mede
verschenen:

MEVR. E. BELINFANTE
CASA BIANCA

Illustraties van W. HESKES
Gebonden f3.90

Wat een heerlijk boek vol zonneschijn en jeugdpret, van mooie en aangrijpende kinderliefde en jeugdvriendschap, van lachende familiegezelligheid en ouderenvreugd. 't Is voor een meisje van den bakvischleeftijd, die vol levenslust is, een schat van een vriendin en „een echte leuke knul” tot broer heeft een lot uit de loterij, wanneer daar naast haar komen wonen een dame met een jong hart en een snoes van een troetelkind en met zes bakvischjes van eigen stand, eigen leeftijd en humeur. En als dan nog de jongste broer van d'r mama een vernuftige artist is, die met mooie spelen en geestige pretjes den toch al gezelligen aanvang weet op te heffen tot een ideaal-verkeer, dan begrijpt men hoe het klatert in dit boek van de jool. Toch zijn er ook ernstige en aandoenlijke passages in van ziekte en heimwee en jaloerschheid en liefde, de lilabandplaat van W. Heskes zegt het genoeg. Maar het ensemble is harmonisch en dwingt tot luisteren i.c. lezend genieten. *(Maasbode).*

W. DE VLETTER
GEESJE

GEBONDEN f3.25

De vlot vertelde geschiedenis van een meisje van ongeveer veertien jaar dat om haar mindere maatschappelijke positie op school wat achteraf staat en om haar terughoudendheid lichtvaardig van diefstal wordt verdacht. Naast haar maken we kennis met een van de straat opgeraapte jongen, die te midden van zijn straatleven zijn eerlijkheid en waren karakteradel heeft behouden en in zijn aanhankelijke trouw voor Geesje zich voor den schuldige uitgeeft. Mooie passages van kinderlijke offervaardigheid en aandoenlijke kinderliefde komen voor in dit boek, dat ook voor anderen om zijn paedagogische waarde een goed en aantrekkelijk boek mag worden genoemd. Band en tekst zijn versierd met aardige platen van J. C. K. *(Maasbode).*

Alom in den Boekhandel verkrijgbaar.